

Canberra kalandok

Kyra Angie

Kyra Angie

Canberra kalandok

ELSŐ FEJEZET

Az iskola Ausztrália fővárosának, Canberrának belvárosában található. Egy négyszárnyú, kétemeletes épület. A kaputól a bejáratig az egyik épületszárny mellett haladunk el. Ezen szárny földszintjén az uszoda, az emeleti részein különböző (zene-, kémia-) termek leledzenek. A bejárat mellett balra közvetlenül a porta van. A bejáratától és a portától balra lévő szárny a kollégium; a földszinten az ebédlő, az első emeleten a lányok, a másodikon a fiúk hálósobái vannak. A másik kettő szárnyban az iskola elengedhetetlen termei – tantermek, szer-tárak... (a portával szembeni és tőle jobbra lévő épület első és második emeletén) – válnak elérhetővé. A torna- és kondite-rem öltözőkkel a portától jobbra, míg az igazgatói, a titkárság, a tanári és az orvosi blokk a portával szembeni, földszinti fo-lyosókon rejtőznek. A felülnézetből pluszjelet ábrázoló négy épületszárnyat középen minden emeleten egy-egy hatalmas aula és lépcsőház köt össze és tesz átjárhatóvá. Két óriási ud-varral is rendelkezik, amelyek közül az első a földszinti aulá-ból, a hátsó pedig vagy az első udvaron, vagy a tornatermen keresztül közelíthető meg.

Január utolsó hetében, azaz 23-án egy gyönyörű, napsüté-ses nyári napon elkezdődött a sulis. Mint általában, most is jöttek újak, mind tanulók, mind pedagógusok. Az első két hét ismerkedéssel telt.

Február 5-én, vasárnap délután a kollégisták visszatértek. Történetünk főhőse, Elizabeth Thomas is megérkezett a kéthe-tes betegszabadságból. Elkezdődött az élménybeszámoló és az elmúlt két hét ismertetése. Karolin Turner elmesélte Elizabeth-nek, hogy új tornatanáruk van, bővült az osztályuk, és a kolesz néhány új lakójáról is elejtett egy-egy ismertető meg-jegyzést. Kicsit elhúzták a beszélgetést egész annyira, hogy lassan lefekvéshez készülődhetnek. Ekkor jött a létszámot író tanárnő. Az a kollégiumi rend, hogy a diákok 21.00-kor már

nem tartózkodhatnak az aulákban, különböző termekben, sem az udvaron. Ekkora már a hálósobájukat kell megcélozniuk, ugyanis még egy órájuk van az esti teendőikre, és 22.00-kor lekapcsolják az „energiaszolgáltatást”. Az ügyeletes, éjszakás tanár ebben az egy órában járja végig a szobákat, és iktatja a létszámot. Karolin, akit csak Linnek becéznek, kapott az alkalmon és bemutatta Lizát.

– Tanárnő, szeretném bemutatni osztálytársamat, barát-nőmet.

– Jó estét kívánok. Elizabeth Thomas vagyok – kezdte a lány, és végigmérté a közepes magasságú, vékony testalkatú, szemüveges, hosszú, fekete hajú, barátságos, harmincas éveit elején járó nőt.

– Szia. Monica Morgan vagyok, angol-kémia-biológia szakos. Ha bármiben segíthetek, a tanáriban megtalálász. Új iskola, vagy...?

– Örülök, hogy megismerhettem. Köszönöm, azt hiszem, élni fogok vele. Nem, betegség miatt maradtam ki a másodév első két hetéből.

– Értem. Majd beszélgetünk még, de most mennem kell. Sziasztok.

– Viszontlátásra! – mondták kórusban a szobában lévők.

Hétfőn reggel a 6.30-as ébresztő után a lányok gyorsan elvégezték reggeli dolgaikat, és együtt lementek reggelizni. Közben nevetgéltek, viccelődtek. Ekkor Liz megpillantott egy vékony, körülbelül 185 centiméter magas, rövid, szőkésbarna hajú, húszas éveit közepén járó fiatalembert, aki egy bögre kávéval a kezében letelepedett a tanároknak fenntartott asztalhoz. Kitty Brooks és Tiffany de Graf is megérkezett végre.

– Sziasztok. Már azt hittem, nem is jöttök – kezdte Liz.

– Sziasztok.

Puszival üdvözölték az asztalnál ülőket az érkezők.

– Kitty, ki az a férfi a tanároknál? – súgta oda Liz a türelmetlenségtől fűtve.

– Az új tornatanár, Mr. Sanders.

– Milyen?

– Majd meglátod a hetedik órában – válaszolt Lin.

Reggeli után még visszamentek a kollégiumba. Háromnegyed nyolcra mindenki ment az első órájának termébe. Liz első napja kicsit keményen indult. Első két órája irodalomtörténet. Néhány diák aprócska rosszasága és a tanár szigorúsága miatt a nyárról kellett beszámolniuk egy röpdolgozat formájában. Harmadik a matek, negyedik a fizika. Liz legszívesebben kihagyná a tantárgyak közül. Ötödik órán megismerkedik az új angoltanárnnal. Hatodik földrajz.

Végre eljött a várva várt torna. A lányok, mint mindig, most is gyorsan átöltöztek, és leültek az öltözőktől a teremhez vezető lépcsőre, a fiúk is csatlakoztak. Becsengettek, megjelent a tanár.

– Sziasztok – köszöntötte őket az irodájának megfelelő szertárból kilépve, ami a tornateremtől jobbra található.

– Jó napot kívánunk – válaszolták.

– Menjetek be a terembe!

Elindultak. Kitty az ajtóban visszafordult, és bevárta Lizát és a tanárt.

– Tanár úr, szeretném bemutatni Lizát, akiről a múlt órán beszélgettünk.

– Elizabeth Thomas vagyok.

– Szia. Richard Sanders vagyok – kezdte a férfi, és jól végigmérte a körülbelül 175 centi magas, melegítőnadrágos, fehér pólós, vékony, sportos tinilányt. – Liz a hátközépig érő, hosszú, szőkésbarna haját copfba kötötte. – Úgy látom, nem csak a neved szép. Hívhatlak Liznek?

– Igen, köszönöm.

– Úgy látom, akkor teljes a csoport, ugye?

– Igen.

– Jó, akkor térjünk vissza az előző órai beszélgetésünkhöz. Az újak kedvéért mondom, négy önkéntes jelentkezését várom, akik segítenek a tornaszerek be-, illetve kihordásában. Nem szeretném én kiválasztani őket. Ne húzzátok az időt,

legyetek szívesek. Ki vállalja? – Kitty és Liz összenéznek és jelentkeznak. – Köszönöm, lányok. Nincs több vállalkozó? – Néma csend. – Jó, akkor a másik kettő a névsor szerint adódik. Végigmegyünk a névsoron. Hát akkor ezt megbeszéltük. Munkára, öt kör futás!

– Mi a feladat? – kérdezte Liz, mert nem figyelt oda, ugyanis Stefany Brandonnal beszélgetett.

– Öt kör futás – válaszolta a tanár.

– Csak? – kérdezett vissza Liz.

– Igen, de ha kevesled, sokszorozhatjuk! – emelte meg a hangját a férfi, hogy túlkiabálja az előtte eltrappoló fiúkat.

– Nem, nem. Kitty, várjatok meg! – kiáltotta, és utánuk eredt.

– Mit mondtál neki, hogy mérges lett? – kérdezte Vivien Bell.

– Csak keveselltem az öt kört.

– Szép bemutatkozás, mondhatom – jegyezte meg gúnyosan Alexandra Morgana.

– Alex, fejezd be, légy szíves, a piszkálódást!

– Kösz, Kitty, de megszoktam már a szurkálását. Lepereg rólam.

– Lányok, mi lenne, ha nem beszélgetnétek, hanem a dolgokra figyelnétek?

– Csupán nem lenne piszkálódás – gondolkodott hangosan Liz.

– Tessék? Mit mondtál, Liz?

– Akkor jobban odafigyelnénk az órára – segítette ki Kitty.

– Tegyétek azt.

Bő negyedórával később:

– Na jó, elég a munkából. Mit szeretnétek játszani?

– Kosárlabda – mondták a fiúk.

– Zsinórlabda – harsogták a lányok.

– Zsinórlabda-röplabda házasított változata.

– Döntsetek gyorsan, mert nemsokára csengetnek. Jó, akkor majd én. Liz, kijönnél a labdáért? Addig a többieknek két

kör futás. – A lány gyorsan kivett egy labdát a helyéről, és indult vissza a terembe. – Várj egy percet!

Liz megállt, és a tanárra nézett.

– Igen?

– Csak arra szeretnék megkérni, hogy ezt a stílust hagyd sulin kívül. A többiek egy másik Lizát festettek le nekem. Szeretném inkább az igazi Lizát megismerni. Nem kéne összekeverni a vagányságot a szemtelenséggel. Ha így folytatod, félek, nem leszünk jóban. Szeretek összhangban dolgozni a kollégáimmal és a tanulókkal. Érted, miről beszélek?

– Igen. Most már mehetnek?

– Nem, illetve igen.

– Na, végre.

Visszaértek a terembe.

– Tessék, hogy mondtad?

– Nem szóltam.

Elkezdték a játékot. A fiúk nyertek. Kicsengettek.

– Kitty, Liz és Alex, segítsetek összepakolni, a többiek mehetnek.

– Tanár úr?

– Tessék, Liz?

– Elnézést szeretnék kérni a viselkedésemért. Nem vagyok nagy formában mostanában. Nem így szoktam viselkedni.

– Tényleg, ezerszer elviselhetetlenebbül – szólt bele Alex.

– Befognád végre? – szólt rá Liz.

– Lányok, befejeznétek?

– Igen – válaszolták.

– Köszönöm. Próbálj meg ahhoz igazodni, amit a szertárban mondtam. Mehettek öltözni. Sziasztok.

– Viszlát – mondták és távoztak.

Liznek a délután folyamán többször is felidéződött a szerelmi beszélgetés, nagyon foglalkoztatta, mit érthetett az összhang alatt.

– Na, mindegy – hessegette el a „rosszmájú” gondolatokat.

A délután hátralévő része hamar elment, ahogy az este is. Másnap a lányok ismét megvárták egymást, együtt mentek reggelizni. Jókedvük volt, vigyorogtak, mint a vadalma. Egyszer csak a tanári asztal mellett megjelent Sanders tanár úr. Liz elkomolyodott, szerencsére a többiek nem igazán keresték az okát. Valójában a lány sem tudta, miért. Ösztönös reakció volt. Így teltek-múltak a napok és hetek. Liz visszafogta magát, igyekezett a háttérben maradni, kerülte a vitákat Alexszel, és másokkal is.

Február közepén új lány jött az osztályba.

– Szeretném, ha valaki segítene Katherine-nek a beilleszkedésben, felzárkózásban – kérte az osztályfőnök, Mrs. Paula Roberts.

Liz örömmel vállalta, mert szimpatikusnak találta. Katherine, akit Kate-nek becéztek, egy kedves, vidám teremtes. Körülbelül 175 centiméter magas, vékony testalkatú, de kevésbé sportos, mint Liz vagy Kitty. Rövid, barna haját rézfényű aranyszőkére festve hordta. Kate gyorsan beilleszkedett. Időközben kiderült, hogy Kate Sanders tanár úr húga. Liz ennek nagyon örült, mert így sok mindent megtudhat a tanár úrról, akihez egyre jobban vonzódik, egyre szívesebben töltötte vele az órákat. Kate jelentkezett a diák-önkormányzati tagok közé, ez is hozzájárult a sikeres beilleszkedéshez. Fontos, lényeges dolgok megvalósításáért lépett fel a DÖK színeiben. Ilyenek például, hogy legyen suliujság, hogy az iskola életének fontos információihoz jussanak hozzá a diákok.

Egyik délután összejött egy kis csapat, akik lementek volna a tornaterembe. Liz vállalta, hogy engedélyt és kulcsot szerez. A portáról a szertárba küldték. Bekopogott:

– Tessék! – szóltak bentről. Amikor belépett, a tanár úr öléből felpattant Miss. Sharon Colton, a barátnője.

– Jó napot kívánok. Elnézést a zavarásért, csak a tornaterem kulcsát szeretném elkérni, és engedélyt, hogy bemehegünk.

– Semmi akadálya. Tessék – felállt, és átadta a kulcsot.

- Köszönöm szépen. Még egyszer elnézést a zavarásért.
- Nem történt semmi.
- Viszontlátásra.

Kivételesen kosaraztak. Liz csapata vezetett 30 : 22-re. Mikor a tanár úr belépett a terembe, Liz épp akkor vette el a labdát az ellenféltől. Rögtön továbbadta Kittynek, ő Viviennek, Vivi vissza Liznek, aki értékesítette a dobást egy jó kosárral. Kis szünetet tartottak. Liz fáradtan elnyúlt a padlón, a többiek inni mentek.

- Nem szabadna elfeküdni – figyelmeztette a tanár.

Liz, aki csak most vette észre közönségüket, felnézett, de fekvé maradt.

- Tudom, de olyan jólesik.

– Látom, szerencsére itt nem azzal kell kezdenem, hogy megtanítsam a csapatjátékot.

– Általában jó csapatot alkotunk. Nincs szólista, szerencsére.

– Az előző iskolában, ahol tanítottam, ezzel kellett kezdeni. Mindenki ment a saját feje után.

– Gondolom, ebből adódtak a gondok. Rémes, ha nincs összetartás.

– Hát igen, jól látod a dolgokat. Jönnek a többiek – nyújtotta a kezét, hogy segít felállni. Liz elfogadta. Mikor a talpán állt, már rendkívüli gyorsasággal engedte el. Egy köszönőfélét hadart, és visszaállt a játékba. A végeredményben Lizék győztek.

Takarodó után most is végiggondolta a nap eseményeit. Egyre erősebb, különösen furcsa érzés kerítette hatalmába a tanár úr társaságában. Egy baráti, tanár-diák viszony alakult ki köztük. Liz sokat töprengett, gondolkodott az egymás közt lezajlott beszélgetéseken, tanácsokon, de érzéseinek okát, lényegét tudatosan vagy tudattalan nem boncolgatta.

Egy keddi napon Lizék a hosszú szünetet kivételesen az udvar helyett a folyosón, illetve a következő órájuk termében töltötték. Hallgatták a sulirádiót, ugratták egymást. Liz és Christopher McKenna táncolni kezdtek egy rokis számra, mikor Mr. Sanders jelent meg az ajtóban. Chris ezt nem hagyhatta ki, úgy kipörgette a lányt, hogy az a férfinak ütközzön. Liz megpróbált megállni, de már késő volt. A férfi mellkasára tapadt a keze.

– A francha, bocsánat – hadarta zavartan, és egy lépést hátrálva egy mérges pillantást lövellt a teli szájjal, kibuggyanó, hibátlan, fehér fogsorral vigyorgó, nála fél fejfel magasabb, vékony, sportos testalkatú, rövid, szőke hajú Chrisre.

– A csúnya beszédért, vagy azért, mert majdnem fellöktél?

– A másodikról nem én tehetek, különben is az vesse rám az első követ, aki soha nem vétkezett.

– Én nem a követ vetném! – mondta halkan, úgy, hogy csak a lány hallotta. – Szeretném megkérni a társaságot, hogy halkítsátok le a zenét.

– Sajnálom, tanár úr, hiába fáradt, ugyanis nem mi szabályozzuk a hangot, mert ez a sulirádió – mondta Peter Kay. Aki kicsit zömök testalkatú, szemüveges, rövid, sötét hajú, békés természetű fiú, de testalkata ellenére Lizék mellett lötyögött Kittyvel.

– Akkor elnézésekért kérem a zavarásért.

A férfi távozott. Liz bosszút forralt Chris előző kis csínyéért. Liz hosszan fontolgatta, hogyan vághatja vissza. Megvárta azt az alkalmas időt, mikor a fiú nem számít rá, akkor támad. Rá egy hétre szerdán tornához készülődtek, ki-ki a saját öltözőjében. Liz megbeszélte a lányokkal, hogy bármilyen páros leosztású munkánál segítsenek feltűnés nélkül, hogy Chris párja legyen. Úgy is lett. Passzolgatták egymásnak a labdát, közben szócsatát vívtak, majd a passzokba egyre több erő került. Majd egyszer csak Liz úgy helyezkedett, hogy ha elugrik, a tanárt találja el. Mondván, ő is a tanárral hozta kelemetlen helyzetbe, úgy édes a bosszú, ha ugyanazt kapja visz-

sza. Még egy kicsit heccelte a fiút, majd mikor a férfi a képbe került, elugrott. A tanár elkapta a labdát. Liz és a lányok jót nevettek a szitun.

– Bocsánat, tanár úr, Liznek szántam – szabadkozott elvörösödve Chris.

– Micsoda reflex. Figyeled, Chris? – folytatta Liz.

– Felejtsük el. Folytassátok a munkát! – mondta a férfi, és Liznek dobta a labdát.

Majd az óra végén:

– Ki a soros eszközfelelős? – Kitty, Tiffany, Liz és Peter jelentkezett. – Rendben, köszönöm. Mára fel vagytok mentve, Miss. Thomas és Mr. McKenna marad, a többiek mehetnek. – Az osztály kitódult. – Szedjétek össze az eszközöket, lehetőleg újabb poén nélkül! – Majd mikor a két fiatal már elrakta az eszközöket: – Rám figyelnétek egy percre! Kihirdetem az egy-egy döntelent. Nem szeretnék még egy ilyen tréfában részt venni, tehát jó lesz, ha más szórakozás után néztek. A maival kicsit messzire mentetek, meg is sérülhetett volna valaki.

– Igaza van, bocsánat. Figyeltem a részletekre, de tényleg elsülhetett volna rosszul is – mondta a lány bűnbánóan.

– Mint ahogy a múltkori eset is – nézett a férfi a fiúra.

– Nem feltétlenül kell úgy lennie.

– Lehet, de akkor sincs több ilyen móka! Megértettétek?

– Igen – mondta a fiú.

– Helyes, akkor mehettek!

A két fiatal elindult kifelé.

– Chris, elhiszed, hogy...

– Elizabeth, várj csak!

Chris kiment, a férfi becsukta az ajtót, megállt a lány előtt, hogy az arcuk majdnem összeért.

Először is: még nem válaszoltál, másodszor: most kértem, hogy hagyjatok fel ezzel a játékkal.

– Miért kell rögtön rosszra gondolni? Ha végighallgatott volna, rájöhetett volna, hogy nem sántikáltam rosszban.

– Bocsáss meg, elhamarkodtam.

- Fátylat rá. Elmehetek végre?
- Igen, de ne feledd, nincs több tréfa!
- Nem hiszem, hogy hagyná, hogy elfelejtsem.
- Ezt, hogy kell értsem?

A lány megvonta a vállát, majd:

– Engedelmével! – s további kommentár nélkül elhagyta a helyiséget.

Egyik nap Liz a tornateremből a számítépterembe ment. A számítépterem az első emeleti aulában a kollégiumtól balra található. Már csak egy szabad gép volt az ajtónak háttal, odaült. Töprengeni kezdett a Kate által megadott témán. Kate ugyanis arra kérte, hogy keressen neki háttéranyagot a cikkéhez. Annyira elgondolkodott, hogy észre sem vette, hogy egyenként szállingóznak el az emberek a teremből, mígnem egyedül maradt. Ekkor megnyitotta a gépen gondos védelemmel ellátott naplóját.

– „Annyira jóképű, annyira kedves és annyira barátnős” – ez az egy sor látszott a képernyőn, mikor:

– Mi az, hogy annyira barátnős? – szólalt meg mögötte a jól ismert hang, erre a lány összererezte.

– Mr. Sanders, nem tanították meg arra, hogy nem illik elolvasni más levelét? – támadt rá a férfir, hogy zavarát, idegességét leplezze.

– Bocsánat.

– Azonkívül a frászt hozza az emberre! – folytatta tovább a lány.

– Tényleg sajnálom, azt hittem, hallottad az ajtót, és az a valami sem tűnt levélnek.

– Ráadásul most el is tűnt az egész, amin eddig dolgoztam! – morgott tovább a lány, és vad keresgélésbe kezdett.

– Hadd segítsék! – ajánlotta fel a férfi, de mielőtt a lány válaszolhatott volna, már oda is hajolt, és a billentyűzetet nyomkodta. Arcuk majdnem összeért.

– Most is milyen jó illata van! – állapította meg magában a lány. Lélegzetét visszafojtva figyelte a férfi ténykedését.

– Mi a baj? – kérdezte halkán a férfi, közben a lányra nézett.
– Semmi – vágta rá a lány, és elfordította a fejét, majd kissé eltávolodott.

– Csak úgy tűnt, hogy levegőt sem vettél. Jó, akkor próbáljunk mást – fordult újra a géphez a férfi. – Nézzük: szerkesztés, visszavonás – dödögte alig érthetően. – És tessék! Ez volt az? – kérdezte, és a lányra nézett.

A lány a képernyőhöz hajolt, beleolvasott. De túl közel került az arcuk egymáshoz, ez ismét zavarba hozta a lányt. Válaszolni akart, de nem jött ki hang a torkán, érezte, hogy elvörösödik, így csak egy néma bólintással jelezte, hogy igen, ez volt az.

– Biztos minden rendben? – kérdezte a férfi a lány elvörösödött arcát látva. A lány ismét néma bólintással jelezte, hogy igen, és gyorsan elmentette a dolgait, és kikapcsolta a gépet. Majd hirtelen mozdulattal felpattant, és az ablakhoz ment, közben nyugalmat próbált erőltetni magára. Majd mikor már az ablaknál babrált, megkérdezte:

– Megkérdezhetem jövetelének célját? – tovább matatott az ablaknál azon igyekezve, hogy becsukja, és minél hamarabb elmenekülhessen innen. Sikertelen próbálkozásain a férfi elmosolyodott, és odament, hogy segítsen. Kezüik összeért, a lány villámgyorsan húzta vissza a kezét, mintha megégette volna, majd egy lépést hátrált, hogy odaengedje az udvarias, segítségére siető férfit.

– Újabb két dologgal bővült a „mit szeretek benne” lista – gondolkodott el a lány.

Majd egy mosollyal elhessegette a veszélyes gondolatokat, kicsit nyugodtabban a férfit nézte, aki már előtte állt, és ránézett, mintha válaszra várt volna.

– Mi volt a kérdés? – kérdezte a lány.

– A jövedelem célja az volt... – ismételte meg a férfi. – Azt mondták, te zártad be a tornatermet, de a portás szólt, hogy még nincs ott a kulcs! Tehát a húszezer dolláros kérdés: nálad van a kulcs?

– Nem, én már... – kezdte a lány, de a zsebébe nyúlt, és elhallgatott. – Igen, itt van, a számtéchkulccsal együtt akartam levinni! – mondta a lány, és visszament a géphez, ahol ült, felvette az asztalról a kulcsot.

– Ha gondolod, én úgyis lemegyek, én is leadhatom! – ajánlotta fel a férfi.

– Ez lenne a legkevesebb, amit megtehetne azok után, ahogy megijesztett, és hogy a dologba ütötte az orrát – gondolkodott a lány, de hangosan csak ennyit mondott: – Nem szeretném ezzel fárasztani!

– Ugyan már, hisz mindenképp lemegyek veled ellentétben, akinek, ha jól tudom, már a szobája felé kéne vennie az irányt!

– Miért? – kérdezte a lány, és az órájára nézett, látta, hogy tíz perc múlva kilenc. – A fenébe, így elment az idő, még egy csomó dolgom van! Megtenné akkor, hogy leadja? – nyújtotta a kulcsokat, a férfi szándékosan úgy vette el a felé nyújtott kulcsokat, hogy megfogta a lány kezét.

– Természetesen. Mit is jelent az, hogy annyira barátnős?

– Ha már annyira személyeskedünk, én is kérdezhetek egy személyeset? – De mielőtt a férfi válaszolhatott volna: – Mit keres itt nyolc óra ötvenkettőkor?

– Itt dolgozom.

– Aha, csak nem este nyolc ötvenkettőkor. Vagy esetleg különórát ad valakinek? – A férfi elképedt arcát látva: – Bocsánat, visszavonom a kérdést!

– Miss. Coltonért jöttem vissza – válaszolta komolyan.

A lány egy grimaszt vágott, és az ajtóhoz indult.

– Egy pillanat! – állította meg a lányt, mielőtt kinyithatta volna az ajtót. – Először is: megtudhatom a grimasz okát? Másodszor: mit is jelent?

– Visszavontam a kérdést, így választ sem vártam, tehát...

– Tehát nekem sem kéne vájkálnom! – fejezte be a lány mondatát. – De nagyon felcsigáztál! Ha már a kérdéseknél tartunk, lenne még egy: mit keresel te itt nyolc ötvenkor?

– Már ötvenöt – javította ki a férfit. – Ronnie, illetve Mrs. Collins megengedte, hogy negyvenötig itt legyek!

– De épp most mondtad, hogy már ötvenöt van.

– Fel tetszett tartani!

– Csakhogy én ötven körül érkeztem.

– Nem értem, hova akar kilyukadni? Kibökné végre?

– Szóval, mit jelent?

– Értem már! Látom, addig nem enged. Annyira barátnős annyi, mint annyira szerelmes, annyira foglalt és még sorolhatnám.

– Értem, akkor már csak a grimaszt kell megmagyaráznod!

– Sajnálom, de ez már tényleg magánügy! Mennem kell, és gondolom, önt is várják már! Megkérhetném, hogy ne szóljon Mrs. Collinsnak a kis csúszásról?

– Csak ha...

– Felejtse el! De ha megkérhetem, legközelebb ne olvasson bele engedély nélkül a dolgaimba, sőt a frászt se hozza az emberre! – mondta a lány dühösen, és kilépett a helyiségből.

A férfi lekapcsolta a villanyt, és követte a lányt.

– Várj! – szólt a lány után. Ő megállt, lassan megfordult, és a férfit nézett. – Igazad van, ne haragudj, többet nem fordul elő! – mondta komolyan a férfi, észrevette a lépcsőnél Miss. Colton, a barátnőjét.

– Sziasztok, már mindenhol kerestelek! – mondta.

A nő hangjára Liz összerezzent, és újabb grimasz suhant végig az arcán. A grimaszt nem a „féltékenység” hozta ki a lányból, hanem valahogy alapjáraton nem találták meg a nővel a közös hangot. Liz szerencséjére csak a férfi látta, mert a nő a lépcsőnél maradt.

– Egy pillanat és megyek! – válaszolta a férfi. – Ne aggódj, tartom a szám! – súgta oda a lánynak, mikor elhaladt mellette.

– Köszönöm – mondta a lány, és gyorsan elbúcsúzott, mert nem akart szemtanúja lenni a csókjelenetnek. Az már túl sok lett volna egyszerűen.

Így az első félév mozgalmasan és hamar telt el. Kate tisztában volt Liz gyengéd érzéseivel a bátyjával kapcsolatban.

A félévik kiosztásának napján, vagyis július 11-én pénteken Liz utolsó órája most is torna-. Az óra végén a tanár úr megkérte, segítsen összepakolni.

– Mi a baj, Betty?

– Ha lehet, inkább Liz? – válaszolta kitérően, és közben nem mert a szemébe nézni.

– Nézz rám, légy szíves, és mondd meg, mi a baj!

– Nincs semmi elmondanivalóm.

– Lehet, hogy nem régóta ismerlek, de ez a kis idő arra elég volt, hogy egy-két dolgot megtudjak rólad. Az utóbbi időben kissé megváltoztál, szomorú és távolságtartó lettél. Miért nem mondd el, hogy segíthessek?

– Először is: mert nem hiszem, hogy ilyen higgadtan hallgatná végig. Mutasson egy embert, aki nem változik. Másodszor: nincs szükségem segítségre. Majd ahogy belemásztam, úgy ki is kerülök belőle egyedül.

– Mi ez a bizalmatlanság?

– Elnézést, de most már mennem kell, várnak a lányok.

– Várj egy picit!

– Sajnálom, nem lehet, Köszönöm. Viszlát.

– Szia.

Ebéd után megkapták a féléviket. Liz meglepődve látta, hogy mindenből megkapta a várt jegyet, a négyest, de tesiből még az ötöst is, mikor abból is négyesre állt. Összeszedte a holmiját, és hazafelé indulva benézett Sanders tanár úrhoz.

– Egy pillanat!

Hallotta, hogy valakinek ezt mondja:

– Hagyj békén! Már nincs és nem is lesz köztünk semmi, és most, légy szíves, menj el, mert várnak. – Kinyílt az ajtó, a hölgy távozott. – Szia, gyere be.

– Elnézést, ha rosszkor jöttem, majd később visszanézek.

– Nem, nem, fáradj be!

– Köszönöm. Csak erről szeretnék beszélni önnel – átadta bizonyítványát.

– Ez nagyon szép, mi ezzel a gond?

– Az, hogy tesiből nem a megérdemelt jegyet kaptam. A jegyeim alapján elvileg négyes, de ha az órai munkámat nézzük, akkor még az sem járna.

– Nem vagy egy kicsit szigorú magadhoz?

– Nem.

– Csak ez a baj?

– Én most erről szeretnék beszélni.

– Ahogy akarod. Az lehet, hogy a jegyeid alapján négyes járt volna, de eddig mindig ötös voltál, így én is megadtam. Tudom, hogy amit eddig mutattál, annál te többszörösen jobb vagy. Gondoltam, biztatlak, és a második félévben megmutatod, mit is tudsz valójában. Remélem, bebizonyítod, hogy igazam van. Hát ennyi.

– Köszönöm a bizalmat, és igyekszem megfelelni az elvárásainak.

– Ez kölcsönös is lehetne!

– Mi?

– A bizalomról beszélek.

– Sajnálom, de mennem kell, lekésem a buszom.

– Ha elvinnélek egy darabig, akkor elmondanád?

– Nem, köszönöm.

– Az ajánlatom akkor is áll.

– Nem tudom.

– És ha azt mondom, hogy én is szerettem volna beszélni veled Kate közelgő születésnapjáról. Úgy láttam, jól összeharátkoztatok, ebből adódóan úgy gondoltam..., de mindegy, hagyjuk. Nem akarlak feltartani.

– Ügyes próbálkozás.

– Ez az igazság. Esküszöm.

– Hát jó, ha így áll a dolog, akkor elfogadom. De csak azért, mert utálok a rébuszokat, amúgy is gondban voltam ezzel a témával kapcsolatban.

- Az első mellékutcában felveszlek titeket. Siessetek, jó?
- Rendben, és köszönöm – ezzel távozott.

Az iskola Canberra belvárosában, míg Mr. Sanders lakása Canberra egyik peremkerületében található. Normális, „dugós” közlekedési forgalom esetén egy órát vesz igénybe. Hamar, körülbelül 35-40 perc alatt megérkeztek Kate-ékhez. Közben jót társalogtak filmekről, barátokról.

– Gyere be, és helyezd magad kényelembe – biztatta Kate Lizát, míg a férfi átnézte a postát. Kate körbevezette Lizát a lakásban, a bejáratától balra két ajtó a fürdő és a WC. Szintén balra van a konyha egy kis étkezővel, de míg az előbbiek az előszobából, az utóbbi a nappaliból nyílik. A nappaliból nyílik egy kisebb és egy nagyobb szoba, az előbbi Kate-é, az utóbbi Mr. Sandersé.

- Köszönöm – mondta Liz, és helyet foglalt a díványon.
 - Kate mindjárt hoz valami rendes innivalót, addig nem kérsz egy teát vagy valami mást?
 - Nem, köszönöm. Miről lenne szó?
 - A jelek szerint szeretsz a közepébe vágni – állapította meg a férfi.
 - Nem szeretem a tiszteletköroket. Az időm is véges.
 - Először is arra kérek, sulin kívül ne magázz.
 - Nem tudom megígérni.
 - Nem is kell, csak próbáld meg. Másodszor: mint tudod, nemsokára lesz Kate születésnapja. Szeretnék egy bulit szervezni, ebben kérném a segítséged. Erről persze Kate nem tudhat.
 - Ez természetes.
- Megcsörrent a telefon.
- Ne haragudj.
- Felvette a kagylót. Liz odament az ablakhoz. Kicsivel később lecsapta a telefont.
- Tanár úr, Kate eljöhet hozzám hétvégére?
 - Kértem valamit! – emelte meg a hangját.
 - Bocsánat – mondta alig érthetően.
 - Most nehogy visszavonulót fújj!

– De azt fogom tenni – válaszolta, és elvonult a fürdőszobába.

– Liz, ne haragudj, nem úgy gondoltam. Gyere ki, légy szíves!

Ebben a percben Kate is megérkezett.

– Helló! Mi történt? – Richard tömören vázolta a történeteket. – Ajjaj! – mondta Kate rosszat sejtve.

– Mit jelentsen az, hogy ajjaj?

– Semmit, menj, levegőzz egy kicsit, és higgadj le. Menj, rakd rendbe a gondolataidat.

– Jó, megyek – távozott.

– Liz, gyere ki, légy szíves!

– Egyedül vagy?

– Igen.

Kinyílt az ajtó.

– Tudtam, hogy nem kéne titeket kettesben hagyni.

– Kate, ezt add oda, légy szíves, a tanár úrnak, de kérlek, ne olvasd el. Én most elindulok, akkor a megbeszélt helyen várlak, ha elenged.

– Várd meg, és menjünk együtt!

– Nem, Kate, én már megyek, ott várlak. Csaó!

– Szia.

Nemsokára befutott Richard. Kate összekapta a cuccát, és kimentek a buszmegállóba. Még ott találták Lizát. Kate oda-küldte Lizát testvéréhez, ő meg a táskákkal maradt. Richard a kocsiban várta.

– Gyere, ülj be.

– Nem lehet, mindjárt megy a buszunk.

– Ne haragudj az előbbiért. Komolyan gondoltad, amit a cetlire írtál, vagyis, hogy nem tudsz segíteni, keressek mást?

– Nem. Felejtse el! Mondtam, hogy segítetek, így hát állom a szavam.

– Köszönöm. Kérdezhetek valamit?

– Attól függ, mit.

– Összefügg a két dolog?

- Melyik két dolog? – kérdezett vissza Liz.
- Tudod te.
- Nem tudom, ha tudnám, sem kellene feltétlenül össze-
függést keresni.
- Én nem így látom.
- Most már tényleg mennem kell.
- Miért nem beszéljük meg?
- Mert, sem időm, sem kedvem, sőt köze sincs hozzá.

Viszlát.

- Szia. Éreztétek jól magatokat.

A lányok hétvégéje nagyon jól telt. Sokat nevettek, beszélgettek, mászkáltak. Liz bemutatta barátainak Kate-et.

MÁSODIK FEJEZET

Kate-nek és a DÖK-ösöknek december első napjaira végre sikerült meggyőzniük a tanári kart az iskolaújság előnyeiről, hasznosságáról. Kate ezzel nagy fába vágta a fejszéjét, amit szeretett volna megosztani Lizzel, de ő nem állt kötélnek.

– Liz, te lennél a legalkalmasabb személy az újság teljes körű irányítására!

– Bocs, Kate, de van nekem e nélkül is elég dolgom!

– Kérlek, Liz! Neked van egy csomó ötleted, te tudsz bánni az emberekkel, és végül, de nem utoljára, tudod is, mit akarnak a srácok!

– Ugyan, Kate, ez mind megvan benned is, azonkívül, te vállaltad!

– De azt mondtad, segítesz!

– Nem, Kate, azt mondtam, adhatok ötleteket, egy-egy témáról esetleg írhatok vagy képeket szerzek, de a háttérben maradok, mint egy csendestárs. Számíthatsz rám bármiben, de nem leszek főnök, és nem lépek nyilvánosságra.

– De ha te vagy a főnök, te irányítasz, és nem téged irányítanak, amit utálsz.

– Igen, és enyém minden felelősség, Mindenki azt nézné, mikor bukom meg! Nem, kösz!

– Miért buknál meg?

– Szóval, utolsó esély, elfogadod, hogy a háttérből segítek, vagy felejtjük el!

– Kérek két percet, hogy átgondoljam!

– Hölgyeim, de belemerültetek a beszélgetésbe! – lépett oda hozzájuk Mr. Sanders és Mrs. Collins.

– Kate, téged kerestünk – mondta a nő. – Megbeszélhetnénk néhány részletet az újsággal kapcsolatban?

– Egy perc türelmüket kérném! – kérte őket udvariasan.

– Mit zavartunk meg? Csak nem veszekedtetek? – kíváncsiskodott a férfi.

– Nem, dehogy – kezdte a lány, és végigfuttatta szemét a két tanáron. Mrs. Collins egy harminc körüli, dekoratív nő. Vállig érő szőke, hosszú haját mindig kibontva hordta, s vékony testalkatát jól kihangsúlyozó divatos ruhákban járt, de sohasem kihívóan. Ahogy Liz, úgy a többi diák is nagyon kedvelte és tisztelte. Barátságos, kedves, vidám, de szigorú is tudott lenni, ha a helyzet megkívánta. A férfi, mivel nem volt több órája mára, már utcai ruhában volt.

– Rendben, elfogadom. A részleteket később megbeszéljük! – mondta Liznek, majd a tanárokhöz fordult: – Állok rendelkezésükre! – mondta, és ezzel távoztak.

December 11-én, pénteken Elizabeth osztálya az iskola karácsonyi ünnepélyén kívül szervezett magának egy külön kis bulit. Ilyenkor az volt a szokás, hogy pár héttel a buli előtt mindenkinek a nevét beteszik egy kalapba, majd mindenki húz egyet, és neki vesz ajándékot, az előre meghatározott kezek között. Mrs. Roberts és Mrs. Collins neve is bekerült a kalapba. Most az előző évinél kicsit magasabb összegben, 25 dollárban állapodtak meg. Liz Mrs. Collinst húzta. Nagy gondban volt, hogy mit vegyen neki, mégsem cserélte el, mint ahogy néhányan. Semmi okos ötlete nem volt, így úgy döntött, segítséget kér valakitől. Na igen ám, de kitől? Első gondolatai Jimhez, a férjhez vezettek, hisz ki tudna többet Ronnie-ról, mint a férje. Persze anyukáját leszámítva, akiről nem tudott semmit. Noha meglehetősen jóban volt a hercegnek becézett férjével, de nem tudhatta, hogy nem köti-e idő előtt Ronnie orrára a dolgokat. Ugyanezen okok miatt zárta ki Mrs. Robertsöt is. Ekkor támadt egy kósza ötlete, hogy Mr. Sandershöz forduljon. Rögtön meg is kereste, ez jó lépésnek bizonyult. A férfinak voltak jó ötletei, amikre Liz is gondolt, csak mindig valamilyen kifogással el is vetette őket. Ilyenek voltak, például a könyvek, illatszerek, egy kedvelt CD, édesség. Mivel Ronnie szereti a könyveket, az illatszereket, de különösen a parfümökhöz rajongott, e kettő mellett döntött. A férfinak sikerült meg-

győznie a lányt, hogy ezek nem célzások, mert ő emiatt zárta ki őket.

Tehát péntek fél három, az utolsó simításokat végzik az előkészületeken.

A buli nagyon jól sikerült. Mindenki megkapta az ajándékát. Liz Petertől egy illatszercsomagot és egy nyakláncot kapott. Ronnie nagyon örült a Liztől kapott kis csomagnak.

Hat óra körül, mikor vége lett a bulinak, közösen elpakoltak, és mindenki elindult haza. Kate hívta testvérét, hogy jöhet érte. Mivel már szinte mindenki elment, Liz nem akarta egyedül hagyni Kate-et, így megvárta vele Mr. Sanderst. Míg váروoztak, az ünnepekről és a szilveszteri terveikről beszélgettek.

– Mi a terved szilveszterre? – kérdezte Kate.

– Még nincs tervem.

– Azért kérdezem, mert a karácsony jónak ígérkezik. Végre Richard is otthon lesz. De a szilvesztert már nem akarom velük tölteni. Túl sok lenne belőlük!

– Én el tudnám viselni – jegyezte meg halkán a lány.

– Sajnálom, de én nem, ők hárman együtt 15 napig, nagyon sok! Mi lenne, ha elmennénk valahova együtt?

– Nicholasnál lesz valami buli, és hívott is, de még nem döntöttem el, hogy megyek-e.

– Melyik az a Nicholas? Ismerem?

– Sziasztok – állt meg mellettük egy sötétkép, ötajtós Audival Mr. Sanders. Kiszállt, és odament a járdán álldogáló lányokhoz.

– Kérdésedre válaszolva: nem, nem ismered! Szóval más után nézzünk, vagy fixáljam le ezt?

– Megtudhatom, miről beszélgettek? – kérdezte a férfi.

– Nem, szerintem maradjunk ennél – javasolta Kate.

– Jó, oké, akkor a részletekkel majd felhívlak. Akkor kellemes ünnepeket, Kate! Hozzon sok ajándékot a Jézuska! – mondta Liz, és átölelte barátnőjét.

– Köszönöm, Liz. Neked is hasonló jókat kívánok – viszonozta Kate, majd mikor szétváltak, Liz egy tétova lépést tett a férfi felé, de hirtelen megtorpant, és csak ennyit mondott:

– Önnek is kellemes ünnepeket és boldog új évet kívánok!

– Köszönöm, Elizabeth. Neked is kellemes ünnepeket és hasonló jókat az új évre! – mondta a férfi, és átölelte a lányt.

– Köszönöm – hátrált egy lépést a lány. Viszontlátásra. Szia, Kate, majd hívjuk egymást – mondta, és felvette motyóját a járdáról, majd elindult.

– Várj, ne vigyünk el egy darabon? – kérdezte a férfi.

– Nem, köszönöm, már várnak rám – és egy fordulni próbáló autóra mutatott a parkolóban.

A lányok együtt szilvesztereztek a Nicholas szervezte bulin. Kate Liz kérésére elintézte, hogy busszal érkezzen hozzájuk.

Január 27-én a lányok megújult erővel és lelkesedéssel vágtak neki az új tanévnek és az új feladatoknak. Kate a januári suliujságon dolgozott. Rengeteg levelet kapott az iskola területén kihelyezett kis ládikákba. Nagyon sok foglalkozott azzal, hogy panaszkodnak, a tanárok lépten-nyomon rászólnak a párokra, hogy ne csókolózzanak a sulis területén. Kate annyiban vesz részt az újság szerkesztésében, hogy megvannak a témák, javaslatokat tesz, ki mit tegyen, és a nyomtatott végterméket ellenőrzi. Nem ő a szerkesztő, de az összes felelősség az övé. Kate javasolta az előbbi téma boncolgatását, ezért ebben a hónapban Liznek nem adott témát. Távol akarta tartani ettől, mintha megérezte volna, hogy ez nagy durranás lesz. Megnézte a végeredményt, s majd hanyatt esett, mikor a belső oldalon meglátott egy fényképet, amin Mr. Sanders csókolózott Miss. Coltonnel. A cikk címe: „Ha nekik szabad, nekünk miért nem?” Figyelmesen elolvasta, és nagyon dühös lett. Rögön megkereste a szerkesztőt, és lehordta a sárga földig, majd megpróbálta visszavonatni az újságot. Nem sikerült, így nem tehetett mást, belenyugodott a helyzetbe, s Liz elől igyekezett eltitkolni a dolgot.

Kate, Liz és a többiek ebéd után kivételesen az udvaron labdáztak. A két lány kicsit távolabb a többiektől beszélgetett, mikor:

– Katherine, megmagyaráznád, mi a fene ez? – rontott oda hozzájuk Mr. Sanders láthatóan nagyon dühösen, az orra alá dugta az újságot. Kate tudta már, miről beszél, így elvette az újságot, de nem nyitotta ki.

– Addig megnézhetem, még úgysem láttam a legfrissebb számot? – kérdezte Liz, így udvariasan felajánlva, hogy odébb megy, míg megbeszélik. De a férfi gyorsabb volt, kikapta Kate kezéből, és kinyitotta a vita tárgyát képező képnél. Liz Kate válla fölött odaesett, mit akar mutatni a férfi, a lány megdöb-bent, elvörösödött, majd falfehér lett. Kate-re nézett, majd sietősen távozott.

– Liz, várj! – kiabált utána Kate.

– Nos, Kate, még mindig magyarázatra várok!

– Ha nem haragszik, a lecseszés tud várni még egy kicsit, de ő nem! – és Liz után indult volna, de a férfi nem hagyta magát lerázni.

– Nem, Kate, nem várhat! Hallgatom a magyarázatot! – tartotta a lépést a lánnyal.

– Rendben, tudom, hogy ez nem mentség, de nem tudtam róla, mikor megtudtam, mindent megtettem a visszavonásért, de nem sikerült.

Ekkora odaértek az úti céljukhoz, a tornateremhez. Kate ugyanis úgy gondolta, Liz ide menekült, hogy „kidobálja” magából ezt az egészet. Így is volt, haragudott Kate-re, hogy nem figyelmeztette, illetve, hogy megengedte ezt. Nagy kiabálásra értek oda:

– Ez a te műved, igaz? – támadt rá Miss. Colton a kosárlabdát dobálgató Lizre.

– Nem, Miss. Colton!

– De te vagy Katherine anonim forrása, vagy nem?

– De igen, de ehhez semmi közöm! – kiabálta már szinte Liz is.

- Na ne mondd, hogy nem te írtad, ez a te stílusod...
- Tudja mit, szart se tud rólam, pláne nem a stílusomról! – vágott a szavába Liz, majd elindult, hogy faképnél hagyja a nőt, de Mr. Sanders megállította.
- Mi folyik itt? Elizabeth, hogy beszélsz a tanárnővel? – fogta meg a lány karját, megakadályozva, hogy távozhasson.
- Számon kértem rajta ezt itt! – mondta a nő, és a képre mutatott.
- Oh, ne! Először is: mindketten nyugodjatok meg, másodszor: tessék bocsánatot kérni egymástól!
- Azt lesheti! – mondta a lány.
- Sharon, kérlek! Nem a megfelelő személyt és formátumot választottad! Belerúgtál egy amúgy is padlón lévő emberbe! – fedtte meg a nőt, mikor látta, hogy Liz titokban a könyveit próbálja törölgetni.
- De te mondtad, hogy ő az anonim informátor, és ez sem volt aláírva, ahogy az ő munkái sem! – csitult le kissé a nő, de még mindig nagyon hangos volt.
- Még ez is, anonim, azaz névtelen, én bizalmasan közöltem, de nem volt biztos! Ez nem épp egy felnőttöz, sőt tanárhoz illő viselkedés! – dorgálta meg a férfi.
- Na jó, nekem ebből elegendem van! – mondta Liz, és kiszabadította magát, majd elindult az ajtó felé. – Kösz mindent, Kate! – mondta a lánynak, és ment tovább, ügyet sem vetve rá, hogy a férfi neki szól.
- Elizabeth, gyere vissza!
- Az ajtóban megállt, és visszafordult:
- Még valami, Kate. Pont az ilyen...
- Ki ne mondd, Liz! – szólt rá figyelmeztetően a férfi.
- Szóval, az ilyen dolgok miatt nem adtam a nevem az újsághoz és a cikkekhez, de ezennel vége! Miss. Colton, ha én írtam volna, én kép nélkül közöltem volna, és mivel az újságírói etikett azt kívánja, előtte írásos beleegyezésüket kértem volna! De nem én írtam! Még egy aprócska megjegyzés: nem

ártott volna alaposan utánanézni a dolgoknak, mielőtt így rátámad valakire! – ezzel távozott.

Liz egy darabig kerülte Kate társaságát. Kate hiába próbálkozott megbeszélni, Liz nem hallgatta meg. Egyik este Liz magányra vágott, elhúzódott az udvar egyik üres részébe. Dühösen dobálgatta a labdát, még Kate-re is haragudott.

– Liz, beszéljük meg végre! – lépett oda hozzá Kate.

– Nem, Kate, még megjelenés előtt kellett volna beszélnünk!

– Nem tudtam az egészről semmit, higgy nekem! Megvolt a téma, miért cseszegetik a párokat a tanárok! De hogy ki írta, nem tudom. Tudod, hogy csak akkor nézhetem meg, mikor már nyomtatva van, így állapodtunk meg!

– Igen, tudom, ez rossz megállapodás! Gyakorlatilag így minden a neved alatt fut, mégsem tudsz róla semmit! Ez baromság! Hogy mehettél bele ebbe?

– Akkor jónak tűnt. Mikor megláttam, próbáltam visszavonadni, de nem sikerült. Ők is kértek írásos beleegyezést, így semmit nem tehettem.

– De igen, figyelmeztethetél volna!

– Igen, tudom, sajnálom, nem tudtam, mit tegyek!

– Azonkívül megegyeztünk, hogy nem mondd el senkinek, hogy én segíték neked.

– Erről nem ő tehet! – lépett oda hozzájuk a semmiből Mr. Sanders. – Ezek szerint végre kibékültetek?

– Azon vagyok – mondta Kate.

– Én tehetek róla, megpróbáltam kiszedni belőle, de nem sikerült. Így filóztatni kezdtem, majd mikor rájöttem, megvitattam Sharonnel.

– Ez hiba volt részedről – szögezte le Kate.

– Igen, de most már mindegy, gondolom, már az egész suli tudja, mert szétkürtölte! Sajnálom, Kate, de azt, hogy ezzel vége, komolyan gondoltam, úgyhogy bele se kezdj!

– De ez következett volna! – mondta Kate sajnálkozva.

– Szerintem hiba lenne egy ilyen apróság, egy félreértés miatt kiszállnod! Tehetséges vagy, nem dobhatsz el mindent csak így egy félreértés miatt!

– Ugyan már, ez csak egy suliujság! Különben sem egy kis apróság volt!

– De a kezdete lehet valaminek, egy sikeres jövőnek! – próbálkozott Kate.

– Jól látom, hogy nem kedveled Miss. Coltont? – váltott témát a férfi, mert látta, hogy a lány hajthatatlan.

– Én a helyedben nem feszegetném ezt a témát! – javasolta Kate.

– Most az egyszer hallgasson a kisebbre! Bölcsen tenné! – támogatta a javaslatot Liz.

– Akkor szent a béke? – kérdezte Kate.

– Igen – mondta Liz.

– Jól van, rendben, pedig azért jöttem, hogy ezt kiderítsem! Mindenesetre szeretnék bocsánatot kérni helyette a történetekért!

– Nem, önnek nem kell semmit sem tennie, pláne nem bocsánatot kérnie helyette! Ami azt illeti, megvagyok nélküle! Jobb, ha ennyiben hagyjuk a dolgot! Tehát, ha megkérhetném, még csak meg se forduljon a csinos kis fejében egy békéltető tárgyalásféle!

– Most, hogy mondod, pont erre gondoltam! – poénkodott a férfi, de tényleg megfordult a fejében.

– Ez nem vics, a lehető legrosszabb lépés lenne! Komolyan, ha nem szeretnél a nagy világháború okozója lenni, itt és most elfelejtesz mindent ezzel kapcsolatban! – javasolta Kate nagyon komolyan. A lányok komolyságát látva a férfi megígérte nekik, hogy nem tesz semmit. Igaz még mindig nem értette, mi ez az ellenséges viselkedés a barátnőjével szemben.

HARMADIK FEJEZET

Eljött a hétfő reggel, a tanár úr már várta őket. Kate minden részletet elmesélt. Lázasan készültek a szerdai bulira, ami hamar eljött. A diákok várták már a farsangi diszkó kezdetét. Néhány tanár is jelen volt, köztük Sanders tanár úr is. A tanáraikat is felkérték táncolni. Liz és csapata egy sötét helyen az ablaknál álltak. Kitty épp magyarázott valamit Lizéknek, amikor Sanders tanár úr közbeszólt.

– Felkérhetnék valakit táncolni? A jelenlévők különböző kifogásokkal Elizabethre néztek.

– Ne féljeteK, nem harapok!

– Na jó, miért ne – válaszolta Liz.

Szép lassú szám ment. A tanár úr betartotta a tisztes távolságot. Egyszer csak közelebb húzta partnerét. Liznek tetszett a helyzet, egy adott pillanatban megcsókolta a férfit. Rövid csók után zavartan csak ennyit mondott:

– Elnézést – és elhagyta a termet.

Körülbelül fél órával később Kate keresni kezdte a lányt. A szobájában bukkant rá.

– Hova tűntél?

– Elfáradtam, és meguntam a ricsajt, így...

– Mi történt?

– Semmi.

– Hát az ábrázatod nem ezt mutatja.

– Nincs semmi, Kate. Kihasználom, hogy most nyugi van a szobában.

– Nem jössz vissza? – fordult vissza az ajtóból.

– Nem, köszi, kihagyom.

A következő két nap hamar eltelt. Liznek pénteken az utolsó órája torna-. Az órát végigdolgozták. Az óra végén az öltözőbe menet és az ebéd közben már a délutáni buli Kittynél volt a téma.

– Lányok, jöttök a buliba? – kérdezte őket Kitty.

– Ki nem hagynám – mondta Kate kaján mosollyal, amin persze a többiek is kuncogni kezdtek.

– Liz? – fordult most a lányhoz.

– Nem tudom, Kitty, még nem értem el anyut, hogy megkérdezhessem.

– Próbáltad? – kérdezte Kate gonoszodva, tudván, hogy Liz nem akart elmenni erre a bulira, mire Liz megvonta a vállát, és otthagytta őket az öltözőben.

Kate és Kitty tovább győzködtek, hogy ott a helye, és hogy fergeteges buli lesz, az osztályból mindenki ott lesz. Liz belátva azon bölcelet értelmét, hogy „hagyd magad, előbb szabadulsz”, beleegyezett végre.

Így Kittyvel és még pár osztálytársukkal rögtön ebéd után elmentek Kittyékhez előkészíteni a terepet a bulira. Kicsit feldíszíteni a lakást, szendvicseket készíteni. Előkészítés közben már szólt a zene, s a fiúk, már nem bírva magukkal, táncba hívták a lányokat. Kitty a barátjával, Chrisszel, Liz Peterrel táncolt, mikor megjött Kate Mr. Sandersszel, aki egy zsugor üdítőt szorongatott. Liz és a férfi összenéztek, de Kitty megzavarta őket, mikor a férfi elé lépett:

– Köszönjük az utánpótlást – mondta a lány, és elvette Kate-től a nasit, a férfitől pedig az üdítőket.

– Nincs mit – mondta Kate.

– Tanár úr, ugye csatlakozik hozzánk?

– Köszönöm, Kitty, de...

– Ugyan már, tanár úr, miért ne bulizhatna velünk? – vágott a szavába Kitty.

– Gondolom, felnőttek nélküli bulit terveztl... – kezdte a férfi, és körülnézett, egyetlen felnőttet sem látott a lakásban.

– De te most az én kísérmként jöttél – szólt most bele Kate is, akinek a többiekkel ellentétben nem kerülte el a figyelmét az iménti kis szemezés Lizzel. Egy kis csoportosulás alakult ki körülöttük, és maradásra bírták a férfit. Liz gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje, még csak beszélnie se kelljen vele, de a férfi próbálkozni kezdett, mígnem a többiek szíves

közbenjárásával végül is táncba vitte a lányt. A tánc közben gondosan ügyeltek a távolságra, Liz még mindig nem nézett a férfira.

– Jó a hangulat. Jól érzed magad? – törte meg a hallgatást a férfi.

– Igen, köszönöm, és ön?

– Én is, köszönöm. Nagyon jól táncolsz – dicsérte meg a férfi, erre a lánynak „kigyulladt a vészcsengője”, így csak:

– Ön is.

Majd mielőtt vége lett volna a számnak, Peter lekérte Lizát, és az este hátralevő részében már nem is engedte át másnak a lányt, aminek a lány kivételesen örült is. Kilenc óra körül szállingózni kezdtek el a fiatalok, így Liz is elköszönt, mondván még el kell érje az utolsó buszt.

– Liz, elkísérhetünk? – kérdezte Kate.

– Köszönöm, Kate, de nem szükséges. Nagylány vagyok már!

– Nem biztonságos egyedül...

– Kate, a többiek is...

– Nem, mindenkiért jött valaki – vágott a szavába ismét Kate, majd elvonultak a konyhába Lizzel. – Mi folyik itt?

– Mire gondolsz, Kate?

– Tudod, hogy mire gondolok. Te és...

– A beszélgetésnek vége! – mondta a lány, és távozni készült.

– De én még beszélek.

Liz megállt, és Kate-re nézett:

– Kate, a semmiről nincs mit beszélni! – mondta a lány el-lentmondást nem tűrően, és távozott. Kate és Mr. Sanders az utcán érték utol.

– Elizabeth, kérlek, hallgass meg! – szólalt meg a férfi.

– Sajnálom, de el kell érnem a buszom – mondta a lány, és ment tovább.

– Kitty szerint a következő helyi járat csak egy óra múlva indul, vagyis...

– Vagyis el fogod késni a buszt, hacsak nem hagyod, hogy elvigyünk – ragadta magához a szót Kate. Ekkora odaértek a helyi járatos buszmegállóba, Liz megnézte a táblát, és belátta, hogy igazat mond a férfi.

– A francba – dünnögte alig hallhatóan, majd hangosabban hozzátette: – Hát, ha így állunk, és áll még az ajánlatuk, akkor köszönettel elfogadom.

– Helyes! – vágta rá Kate és a férfi.

Beültek a kocsiba. Kate törte meg a kínos csendet.

– Ismételten kérdem: mi folyik itt?

– Kate! – szólt rá figyelmeztetően a férfi.

– Tehát mégis történt valami, amiről lemaradtam – gondolkodott hangosan a lány.

– Miből gondolod? – kérdezte a férfi.

– Gondolom, nem véletlenül...

– Igen, Kate, igazad van, nem véletlenül figyelmeztettelek. De most zárd le, kérlek, mert bárhogy is szeretnél, nem segítesz! – mondta a férfi, és a visszapillantóban Lizre nézett, aki pár másodpercig vizsgozta a pillantást, majd elkapta a fejét, és az elsuhanó üzleteket nézte. Hamar megérkeztek.

– Én most lelépek.

– Ne, Kate, köszí. Ahogy neki, úgy neked is veszélyes lenne, maradj, kérlek!

– De ha maradok...

– Nyugi már, Kate! – szólt rá Liz, és így folytatta határozottabban: – Nincs semmi, és mint mondtam, a semmiről nincs mit beszélni, tehát nem zavarhatsz!

– Ugyan már, Liz, a vak is látja, hogy...

– Kate, kérlek, majd én! Nem gondoltad meg magad? – fordult Lizhez.

– Nem.

– Játsszunk akkor kérdezz-feleleket! – javasolta a férfi.

– Ez az egész nem vezet sehova! – tiltakozott a lány.

– Kérlek, azért próbáljuk meg!

– Hát jó, ha nagyon muszáj.

– Van valami köze a szerdai és a múlt heti dolognak egymáshoz?

– Hátha akarja, lehet.

– Liz, kérlek, ne tedd ezt velem!

– Én nem tettem semmit, leginkább nem bonyolítom tovább az amúgy is kusza életem. Miért nem hagyhatjuk ennyiben a dolgokat?

– Mert...

– Na látja, maga sem tudja. Akkor??? Szerintem mindenkinek jobb lenne, ha...

– Nem, én itt és most szeretném megérteni a dolgokat! – mondta a férfi nagyon komolyan.

– A francba. De miért...? Jól van, rendben, feladom. Miről szeretne hallani?

– A szerdai csókról és a többiről.

– Tessék? – nézett kérdően Kate egyikről a másikra.

– Na ne mondja, hogy annyira felejthetetlen volt! – gúnyolódott a lány. – Az csak a hangulat és a pillanat szülte elmezavar volt. Még egyszer elnézést.

– Kicsivel komolyabb is lehetnél. És a többi?

– Igen, Kate, jól hallottad és érted. Szerdán, mikor oly nagylelkűen „odadobtatok” szabad prédának, most azt hagyjuk, hogy... Akkor a tánc közben megcsókoltam – fordult most már a hüledező lányhoz.

– Tehát akkor ezért kerestél menedéket a szobában? Akkor nem is a..., hogy is fogalmaztál, a zshivaj volt az oka?

– Nem, Kate, nem a lárma volt az oka. – Komolyabb már nem is lehetnék – fordult vissza a férfihez. – Nem halaszthatnánk el ezt a beszélgetést pár évvel?

– Ne halogassuk tovább! Mondj el mindent végre!

– Szerintem a történetek elég beszédesek – szólt bele ismét Kate.

– Hát jó, maga akarta. A történet és a képlet baromi egyszerű, túl közel kerültem valakihez, akihez nem lenne szabad.

– Ismerem?

– Bocs, de ez hülye kérdés – kotyogott bele ismét Kate.

– Igen, azt hiszem.

– Diák?

– Nem hiszem, hogy akkor gond lenne.

– Ez igaz, tehát felnőtt. Az ember azt hinné, ahogy Peterrel együtt láthatott ma vagy a szerdai bulin...

– Téves következtetés lenne, és kissé eltértél a tárgytól – szögezte le Kate.

– Iskolai az ismeretség.

– Langyosodik, igen.

– Adminisztrátor?

– Nem.

– Tanár?

– Langyosodik.

– Mit tanít, kémiát?

– Mrs. Morgan? Nem.

– Angol?

– Szintén Mrs. Morgan, hideg. Nem.

– Tornát?

– Forró.

– Talált, süllyedt! – tört ki Kate-ből.

– Most jobb?

– Hát ezért nem akartad elmondani?

– Igen.

– Te tudtál róla? – fordult a hűgához a férfi.

– Tudva nem tudtam, csak sejtettem.

– Vagyis az a csók nem volt véletlen?

– Az hülyeség volt.

– Akkor nem is nekem szólt?

– Nem, illetve igen, a francba. Nem tök mindegy?!

– És most hogyan tovább?

– Mindenki megy a maga útján.

– És ha én azt mondom, hogy te sem vagy közömbös számomra?

– Ezt ugye te sem gondolod komolyan? Ha úgy is lenne, hogy mi... – váltott zavarában tegezőre a lány.

– Összejönnénk – szólt közbe.

– Igen, szóval, ha mi... – Mindegy, szóval, az az állásába kerülhetne.

– És ha nem? – Erre Liz nem válaszolt. – Találkozhatnánk néha sulin kívül?

– Részemről téma ejtve, hasonlót javaslok neked is! Most már mennem kell.

– Várj egy percet! Még nem válaszoltál!

Richard szelíden magához vonta Lizát, és megcsókolta. Liz tért magához elsőként, kibontotta magát Richard karjai közül.

– Kate, jössz?

Kate a bátyjára nézett, aki némán bólintott, hogy mehet, ha akar.

– Akkor igen. Szia. Hétfőn találkozunk – búcsúzott egy puszival bátyjától.

– Sziasztok.

Vasárnap két óra körül Richard kiment a pályaudvarra Kate és Liza elé, mert Kate megtelefonálta, hogy akkor érkeznek. Abban reménykedett, hogy a nap többi részét együtt töltik. Kittyt és Tiffanyt is ott találta. Odament hozzájuk:

– Sziasztok, Kate-re és Lizre vártok?

– Jó napot, tanár úr. Igen, rájuk várunk – válaszolta Kitty.

– Akkor nem késtem le őket?

– Nem – válaszolt most Tiff.

– Van tervetek délutánra? Nem lenne kedvetek egy mozihoz? – kérdezte a férfi.

– Nincs tervünk, a mozi nem rossz ötlet. Tiff? – nézett kérdőn barátnőjére, aki szemmel láthatóan gondolatban más-hol járt.

– Segítenétek rábeszélni Kate-éket is? – folytatta a férfi.

Kitty Tiffanyre nézett, közben észrevette a közeledő buszt is.

– Hahó, Föld hívja Tiffanyt! Segítesz nekünk? Dönts már gyorsan, mert mindjárt itt vannak!

– Nem tudom. Kitty, nézd csak, kivel jöttek Lizék! – tért ki a pontos válasz elől Tiff.

– Vagyis a válaszod: nem segítesz. Akkor legalább ne is kezd a célozgatást. Rám számíthat, megteszem, amit tudok – fordult a férfihoz.

– Köszönöm, de kérlek, ne magázzatok már.

Odaértek hozzájuk Lizék.

– Sziasztok. Kitty, tudod kivel jöttünk? – kezdte Kate, és megpuszilta bátyját és a többieket.

– Sziasztok – válaszolták a várakozók.

– Ne kezd te is, Kate! – kérte Kitty.

– Áhá, ezek szerint megint megelőztél, Tiff?

– Hagyjátok már lógva szegényt – szólalt meg végre Liz hosszú hallgatás után.

– Kösz, Liz, tudtam, hogy rád számíthatok.

– Megyünk, vagy itt töltjük az éjszakát is? – türelmetlenkedett Tiff.

Kitty kérdőn nézett Richardre, Kate észrevette, és nem hagyhatta szó nélkül.

– Miben sántikáltok?

– Hát jó, arra gondoltam, együtt tölthetnénk a délutánt. Mit szólnátok, mondjuk, egy mozihoz? Úgy tudom, nincs más tervetek.

– Jól tudod, részemről rendben – válaszolt Kate.

– Én úgyszintén támogatom az ötletet – mondta Kitty.

– És ti? – kérdezte a férfi Liztől és Tiffanytól, aki Liza válszára várt.

– Nekem van még egy kis átnézni való leckém, úgyhogy én a koleszba megyek, de ti szórakozzatok csak, amíg lehet!

– Én Lizzel tartok – mondta Tiff.

– Egy pillanat, megbocsátotok egy percre? – mondta Kitty, és félrehúzta Kate-et és Lizát. – Most mi van? Itt a lehetőség, hogy... Lemaradtam valamiről? – kérdezte Kitty.

– Nincs semmi. És igen, lemaradtál pár körrel – válaszolt Liz.

– Beavatnátok esetleg? – folytatta Kitty.

– Sem a hely, sem az idő nem alkalmas – tért ki Liz.

– A lényeg az, hogy Richard mindent tud. Ezért szeretne Lizzel tölteni egy kis időt – ragadta magához Kate a szót, mikor látta, hogy Liznek nincs több hozzáfűznivalója.

– Tessék, jól hallottam? Mikor és hogy tudta meg? – kérdezett vissza Kitty.

– Nem beszélhetnék meg ezt később? – türelmetlenkedett most Liz.

– De igen, ha eljössz velünk a moziba – próbálkozott Kitty.

– Gyere már, ne kérsd magad! – segített be Kate is.

– Bocs, lányok, de én a koleszba megyek! – jelentette ki el-lentmondást nem tűrően Liz.

– Oké, de akkor legalább addig hadd vigyünk el? – próbálkozott tovább Kate.

Visszamentek a többiekhez. Mielőtt Liz válaszolhatott volna:

– Moziba nem jön, de a koleszig elvihetjük – fordult Kate a férfihoz, aki ebből értette a lényegét.

Elindultak végre. Kicsivel később, mikor Liz észrevette, hogy nem a kollégium felé haladnak:

– A kolesz az ellenkező irányban van – jegyezte meg kissé mérgesen. – Ez nagyon rossz húzás volt – folytatta kicsit dühösebben.

Megérkeztek a mozihoz.

– Én, mint mondtam, a koleszba megyek. Tiff, jössz te is?

Mielőtt Tiff válaszolhatott volna, Kate megelőzte:

– Kitty, beállnátok Tiffanyvel a pénztári sorba? Rögtön megyünk mi is.

Tiff kicsit tétován, de követte Kittyt.

– Először is: nyugodj meg. Ha bűnöst, felelőst keresel, itt vagyok én. Velem veszekedj, rajtam töltsd ki a mérged, de

csak később. Most érezd jól magad, használd ki az alkalmat, hogy együtt lehettek, jobban megismerhetitek egymást.

– Először is: ő is kivette a részét, mivel ő vezetett. Másodszor pedig: hogy ismerjük meg jobban egymást, némán ülve egy sötét, hideg helyen? Nem mintha sok kedvem lenne beszélgetni.

– Igazad lehet, de még mindig ott van az a lehetőség is, hogy jól érezd magad a barátaiddal egy jó filmet nézve – szólt meg végre a férfi is.

– Csakhogy elfelejtetted azt a tényt, hogy nem akartam idejönni.

– Jaj már, Liz. Néha nagyon nehéz eset tudsz lenni. Fogadd el a lehetőséget! Miért olyan nehéz ez? – győzködte tovább Kate.

– Mintha nem tudnád, miért. Jól van, rendben, de ne higgyétek, hogy megúsztátok. Te pedig – fordult a férfihoz – ne keverd bele a lányokat, ha megkérhetlek!

Csatlakoztak Kittyékhez. Leültek a helyükre. Liz Kate és Richard közé került.

Elkezdődött a film. Kicsivel később Richard átölelte Lizát. Odahajolt, és megpuszilta az arcát:

– Sajnálom. Kérlek, ne haragudj rám! Én csak szerettem volna egy kis időt veled tölteni. Mivel gondoltam, hogy szóba sem jöhet, hogy kettesben legyünk, így jó ötletnek tűnt, hogy a barátnőidet is meghívjam. Szerettem volna melletted lenni, átölelni, megcsókolni. De, gondolom, ha most megpróbálnám, akkora pofont kapnék, hogy a fal adja a másikat.

Liz a férfira nézett:

– Túl sokat gondolkodsz – súgta, és megcsókolta a férfit. Majd a filmre figyeltek. Később Liz behunyt szemmel gondolataiba merült. Kate aggódva nézte:

– Liz, mi a baj? Rosszul vagy?

– Ne aggódj, csak gondolkodtam.

– Mi a baj? – kérdezte Richard is.

– Semmi. Mi lenne, ha a filmre figyelnétek?

Mikor vége lett a filmnek:

– Hölgyeim, hogy tetszett a film?

– Nekem tetszett – mondta Kitty.

– Nekem is – helyeselt Kate és Tiff is.

Liz tovább hallgatott.

– Most a koleszba megyünk? – kérdezte Kitty.

– Van valamelyikőtöknek kéznél egy fémpénze? – kérdezte Liz.

– Persze, de miért? – kérdezte Kate.

– Mindjárt megérted – válaszolta, és elvette a felé nyújtott pénzt. A háta mögött megkeverte, és Kate-nek nyújtotta, hogy válassza ki az érmét. Kate a jobb kezét választotta, amelyben a pénz volt.

– Beszélhetnénk valahol? – fordult a férfihoz Liz.

– Igen, persze. Hol szeretnél?

– Mit szólnátok, mondjuk a lakásodhoz? – kérdezte Kate az első döbbenet után.

– Részemről rendben – hagyta jóvá a férfi.

– Ne aggódj, mi is megyünk, ugye, lányok? – mondta Kate.

– Nem azon aggódom. Mehetünk?

Beültek a kocsiba.

– Liz, jól értettem a szitut? Ha nem találom el, melyik kezében van az érme, akkor nem beszéltek volna?

– Igen, Kate, jól értetted.

– De hogy veheted ennyire félvállról a dolgot? – kérdezte most Kitty.

– Erre én is kíváncsi lennék – mondta a férfi.

– Kösz, Kitty, úgy ismersz, mint aki ennyire félvállról venné a dolgokat? Nem, nem veszem, csupán valahogy döntést kellett hoznom, és mivel önállóan nem ment, némi segítségre volt szükségem.

– Hát erre nem tudok mit mondani – hagyta rá Kitty.

Megérkeztek Richardékhoz.

– Gyertek be! Éreztétek otthon magatokat! Megkínálhatlak titeket valamivel?

– Nem, köszönjük – mondták a lányok.

– Használhatnám a mosdót? – kérdezte Liz.

– Persze, ott van jobbra – a bejárat melletti ajtóra mutatott.

Liz a fürdőben hideg vízzel megmosta az arcát, és hosszasan bámult maga elé. Kate és a lányok a számítógéppel játszottak. Richard már türelmetlenül várta Lizát.

– Kate, megnéznéd, mi van Lizzel?

– Persze.

Kate bekopogott.

– Liz, Kate vagyok, bemehetek?

– Gyere.

– Mi tart ilyen sokáig? Rosszul vagy?

– Nem, dehogy, erőt gyűjtök.

– Mire készülsz?

– Megpróbálom kimondani a dolgokat, anélkül, hogy bármi következménye lenne.

– Mitől tartasz?

– Nem tudom pontosan, de sok mindentől.

– Kicsit érthetőbben?

– Nem tudom. Menjünk! Gondolom, már türelmetlen.

– Igen.

– Kösz, Kate.

Csatlakoztak a többiekhez a nappaliban. Liz és Richard elvonultak a férfi szobájába. A lány körbenézett a szobában, és a teraszajtóhoz ment. A férfi követte, és résnyire kinyitotta az ajtót. Át akarta ölelni a lányt, de ő elhúzódot.

– Kérlek, ne. Szeretnék minél előbb túlesni rajta.

– Rendben, hallgatlak.

– Hol is kezdjem? Kezdem az elején. Onnan, hogy egyre mélyebben merültem el ebbe az érzésbe.

– Az irántam érzett szerelemre gondolsz?

– Igen. Ahogy sülyyedtem, egyre bonyolódta, kuszálódtak a dolgok. Mígnem mostanra kaotikussá vált. Mikor kez-

dett kicsúszni a kezemből – ez akkor volt, mikor stílust váltottam veled szemben –, úgy gondoltam, jó taktika. Arra számítottam, hogy a stílusra olyan módon válaszolsz, ami esetleg segíthet a távolodásban.

– Értem, de nem így lett.

– Hát nem. És akkor jött az a diszkó, a tánc, ott vesztettem el végérvényesen a kontrollt a dolgok felett. Utána te összeraktad a képet, és nyaggatni kezdte. Nagy nyomás volt ez. Ezt persze nem szemrehányásnak szántam. Sőt, magyarázkodni sem szeretnék, csupán összegezem a káosz tényét, okát. Sajnálom, ha esetleg olyat mondtam vagy tettem, amivel megbánthattalak, vagy beleavatkoztam, felforgattam az életed.

– Ne beszélj csacsiságot. Nem bántottál meg semmivel, sőt a legjobb dolog, ami történhetett velem az, hogy megismertelek, és közel kerülhettem hozzád. Ezt mind értem, de mi itt a gond?

– Itt a lényeg. Hadd kezdjem a rám eső résszel. Nem tudok mihez kezdeni bizonyos dolgokkal.

– Például? – a férfi leült az ágyra.

– Nem tudom, mit is akarok. Illetve, hogy mit szeretnék, azt hiszem, tudom, de annyi minden szól ellene.

– Kifejtenéd egy kicsit bővebben?

– Várj, hadd mondjam végig. Nem tudom, mit várhatok, mire számítsak, mennyit engedhetek meg magamnak, kockáztathatom-e az állásod, az erkölcsi megítéltetésed, mit szólnának a barátaid, szüleid. És hogy folytassam a sort, te mit vársz tőlem, az esetleges kapcsolattól. Nagyon sok a válasz nélküli kérdés, nagy a zűrzavar, nem tudok mit kezdeni a helyzettel. Időre van szükségem. Tudsz egy kis időt adni, hogy megpróbáljam rendbe rakni a dolgaimat? Ha esetleg nem szeretnél ilyen zűrzavaros, kaotikus, problémás lánnyal vesződni, kérek, most rögtön, őszintén mondd meg, és ne borzoljuk tovább egymás idegeit. Mindkettőnk számára a legokosabb megoldás lenne. Azt hiszem, ennyi első nekifutásra.

A lány leült a férfi mellé az ágyra.

– Hadd kezdjem a végszóval. Először is: te nem olyan vagy, amilyennek leírtad, másodszor: én igenis szeretném ezt a kapcsolatot, én úgy szeretlek, ahogy vagy, még ha néha egy kicsit túl is bonyolítod a dolgokat – átölelte a lányt, és megcsókolta, közben elfeküdtek az ágyon. Ekkor kopogtak.

– Bocsi – kezdte Kate, és megvárta, míg szétválnak.

Richard Kate-re nézett:

– Richard, a szomszéd néni keres.

– Megyek, egy pillanat. Rögtön jövök, várj meg, kérlek – mondta, és egy futó csókot nyomott a lány ajkára. A férfi kiement, a lány csukott szemmel az ágyon fekvé maradt. Egy apró huppanást érzett az ágyon, majd valami simogatta a karját. Ijedten kapta fel a tekintetét. Egy nagy cica volt az.

– Hát te hogy kerülsz ide? – vette az ölébe a macskát, és simogatta. – Elszöktél? A gazdi már biztos keres.

– Mindjárt megnézem itt is – lépett be Richard a szobába.

– Szóval, itt vagy, te kis csavargó! – mondta a férfi, mikor megpillantotta Liz ölében a macskát. Odament a lányhoz, átvette a cicát. – Búcsúzz el a széplánytól, a gazdi már aggódva keres – kivitte a cicát, majd mikor visszajött, a lány mellé telepedett.

– Szóval, hol is tartottunk? Á, megvan, ott, hogy azt ilusztráltam, mennyire szeretlek – mondta játékosan, átölelte a lányt, és megcsókolták egymást.

– Bármennyire is sajnálom, abba kell hagynunk, hogy folytathassuk a beszélgetést. Szeretném, ha tudnád, hogy annyi időt kapsz, amennyire csak szükséged van. De ugye amíg döntésre jutsz, találkozhatunk.

– Nem tudom. Nem biztos, hogy jó ötlet. – A férfi kérlelő tekintetét látva: – Jól van, rendben, de be kell tartanunk bizonyos szabályokat!

– Mik lennének azok?

– A sulis területén, környékén semmi személyes megnyilvánulás. Gondolok itt: beszélgetés, érintés, csók...

– Kemény, de nem lehetetlen.

– Ismételten felhívnám a figyelmedet a kardként fejünk felett lebegő teljes elszakadásra, amin, szerintem, neked sem ártana elgondolkodnod. Változatlanul úgy gondolom, hogy a „legjobb” lenne mindkettőnknek.

– Szerintem pedig az a legjobb, ha esélyt adunk az álmoknak.

– Más, normális körülmények között lehet, de nem itt és most.

– Visszatérhetnénk a szabályokhoz?

– A koleszban nem hívsz!

– De az az egyetlen kapcsolattartási lehetőség!

– Több leleményességet, kreativitást vártam, ha már ekkorra fába vágta a fejszét. Tudhatnád, hogy az emeleti telefont a diákok veszik fel, bárki felismerhet, és utána a vízözön.

– Mobilon sem hívhatlak?

– Egyelőre nincs, úgyhogy nem, de ha lesz, nem látom akadályát.

Még beszélgettek egy kicsit, majd a férfi visszavitte a lányokat a koleszba.

NEGYEDIK FEJEZET

A hétfő délelőtt nagyon lassan cammogott, már csak a torna volt hátra Lizéknek. Az órát úgy kezdték, hogy a tanár úr elmondta:

– Ma elkezdjük a felmérést, és a maradék időben labdázunk. Kezdjük 10 kör futással. Gyerünk!

– Egyeseknek könnyű lesz a felmérést teljesíteniük, mert nem kell nagy erőfeszítés nekik, hogy jó jegyet kapjanak – jegyezte meg gúnyosan Alex.

– Alex, fejezd be végre a piszkálódást! – szólt rá erélyesen Tiff.

– Figyeljetek inkább az órára, ha lehet, de azért kösz, Tiff. Mire célozatsz? Te meg, ha mindenáron kötözködni akarsz, menj oda a fiúkhoz, és piszkáld őket, vagy megjáród – szólt Liz.

– Mitől kéne félnem? Attól, hogy odamész és megmondasz Sanderskédek? – folytatta gúnyosan Alex.

– Ettől kéne félned.

Erre Liz lekevert egy pofont Alexnek. A pofonra már a többiek is odafigyeltek.

– Most aztán már nagyon messzire mentél, Alex! – mordult rá most Kitty.

– Én mentem messzire? Hát nem ő ütött meg?

– Lányok, mi folyik itt? – szólt bele most már a tanár úr is.

– Elnézést, tanár úr, de jobb lenne, ha magunk intézhettünk el – kérte Kitty.

– Mi az, hogy ne szóljak bele, hisz az én órám zavarják egyesek a veszekedésükkel. Most be lehet fejezni a veszekedést! Munkára! Plusz 10 kör, és ugrott a játék. Liz és Alex, óra után még folytatjuk, most 50 felülés és 10 fekvőtámasz, míg a többiek futnak – mordult rájuk dühösen.

– Ez mind miattad van, Alex! – morgott Kitty.

Az utolsó tíz percben futottak. Kicsengettek.

– Kitty, Tiffany, Alexandra és Elizabeth még maradnak, a többiek mehetnek. Szeretném, ha a veszekedéseiteket nem ilyen formában bonyolítanátok le, van erre más mód. Ez volt az első és az utolsó, megértettétek?

– Igen.

– Ha még egyszer előfordul, jelenteni fogom az osztályfőnököknek. Örülnék, ha ehhez tartanátok magatokat.

– Igen, tanár úr.

– Akkor jó, szedjétek össze a labdákat, hozzátok be a szertárba! Liz, ott a sarokban is van. – Mire Liz beért, addigra a többiek már elmentek. – Ki tudsz jönni délután a városba?

– Nem, sok a tanulnivalóm.

– Próbáld meg, légy szíves!

– Nem lehet.

– De miért? Beszélni szeretnék veled.

– Azt itt is lehet.

– Hát jó. Szeretném tudni, mi volt ez az agresszív reakció.

– Semmi. Felejtse el.

– Ha megígéred, hogy elmeséled az egészet, lehet róla szó.

– Miért kell mindent feltételekhez kötni? Elmehetek végre enni?

– Igen, persze, de ezt még megbeszéljük.

– Jó. Viszlát – hagyta rá a lány.

– Szia.

Ebéd után Lizék lementek a tornaterembe zsinórlabdázni. Mint mindig, most is vesztesre állt az ellenfél. Nézők is akadtak. Persze ezt Alex sem hagyhatta ki szó nélkül.

– Richard bácsikának muszáj bejönnie, hogy megnézze kis kedvencét.

Liz nekilökte a falnak. Erre mindkét tanár odament.

– Mi lenne, ha megtartanád magadnak a megjegyzéseidet? Jó lesz, ha most már befejezed, mert nagyon elegendem van már belőled.

– Miért? Szólásszabadságban élünk, vagy nem?

– Figyelmedbe ajánlom az értelmező kéziszótár béke és idióta szavait. Ez utóbbi vagy te!

– Lányok, nem bírjátok ki, hogy ne vesszetek össze? – kérdezte Ronnie Collins tanárnő. – Liz, menj ki a mosdóba, és hútsd le magad. Alex, te gyere ide! Mit mondtál már megint Liznek? Miért nem bírod ki, hogy ne köss bele? Még egyszer meglátom, ugrott a kimenő. Érthető?

– Miért mindig engem tetszik észrevenni, és az ő testi fenyegetését miért nem veszik soha észre?

– Azért mert fix, hogy mindig te kezded a vitát, mint ahogy azt már egypárszor bizonyítottad. Vele is el fogok beszélgetni. Ha szükséges, őt is megbüntetem. Nagy ívben kerülöd el Lizát, mert súlyos következményei lesznek, érthető?

– Igen, tanárnő.

– Elmehetsz. Elizabeth, gyere ide!

– Igen, itt vagyok.

– Liz, nem szeretném ezt még egyszer meglátni, hogy te valamelyik osztálytársadat tettelegesen bántod. Még egy ilyen, és akkor hosszú időre megvonom a kimenőd, és a csapatból is kizárlak, érthető?

– Nem is bántottam senkit, de felfogtam.

– Akkor a tornaórai pofon, az mi volt? – szólt bele Alex.

– Azt megérdemelted. És most is, mit ugatsz bele? Nem telefon.

– Igaza van. Alex, ebbe most ne szólj bele! Mi volt a tornaórán? Várj egy picit! Kezdjétek el a játékot nélkülünk! Vivien, beállsz Elizabeth helyett?

– Igen, tanárnő.

– Kösz. Richard, bemehetünk a szertárba beszélgetni?

– Igen, itt a kulcs.

– Köszönöm. Gyere, Liza!

Bementek, becsukták az ajtót.

– Ül le! Hallgatlak. Mi volt az órán?

– Csak annyi, hogy a felmérőn dolgoztunk, és Alex szokásához híven tette a bunkó megjegyzéseit.

- Ne beszélj így! Milyen megjegyzést tett?
 - Nem fontos.
 - De elég fontos lehetett, hogy te egy pofonnal válaszoltál.
- Mit mondott?
- Nem lényeg.
 - Hát ha te nem mondod meg, akkor megkérdezem Kittyéket. – Kiment és behívta Kittyt, Kate-et és Tiffanyt. – Lányok, azt szeretném tudni, mit mondott Alex Liznek, hogy ez lett a vége.
 - Nem tudjuk, mit mondott. Én már csak arra értem oda, hogy Liz azt mondta: „Ettől majd félhetsz”, és megütötte – mondta Kitty.
 - Köszönöm, lányok, most visszamehettek, és küldjétek be a tanár urat.
 - Küldjük.
- Kimentek, a tanár úr meg bejött.
- Még egyszer kérdem, miért ütötte meg?
 - Mert megérdemelte.
 - Köszönöm, hogy bejöttél, csak azt szeretném kérdezni, mit tudsz az órán történetekről?
 - Nem sokat, mindössze annyit, hogy Alex gúnyosan mondott valamit, és pár másodperccel később pofon volt a válasz.
 - Erre te mit mondtál?
 - Kicsit megdolgoztattam őket, fölös energiájuk csökkentése céljából, és azt mondtam, a következőt jelenteni fogom az osztályfőnöknek. De hogy mit mondhatott, nem tudom.
 - Még mindig nem fontos, mit mondott?
 - Nem.
 - Először is: megígéred, hogy soha többé nem fordul elő.
- Másodszor: mivel tudom, hogy te nem vagy ilyen, így két hétre ugrott a kimenő és a csapat.
- Ez a délutáni játékra is vonatkozik?
 - Igen.
 - Hadd játsszak, inkább lemondok a kimenőről!
 - Nem lehet. Mi lenne abban a büntetés! Sajnálom.

– Persze Alexnek mindent szabad, nem számít, hogy mások magánügyeiben vájkál – morgolódott Liz.

– Ne félj, ő is bűnhődni fog, de mivel nincs a csapatban, így a kimenője ugrott egy hónapra. Neki ez tényleg büntetés, de neked, aki nem igazán jár ki a városba, nem lenne az.

– Elmehetek végre?

– Igen, mindjárt megyek én is – mondta a tanárnő.

– Tessék, itt a kulcs – bement a terembe.

– Tanárnő, telefonja van – rontott be Tiff a szertárba.

– Megyek. Bemennél addig hozzájuk? – kérte Richardöt.

– Igen.

Liz elment Alex mellett, és odaszólt neki:

– Most boldog vagy?

– Igen, nagyon tetszik.

Liz közelített Alexhez, de Kitty és a tanár úr elejét vették a vitának.

– Liz, ne rontsd tovább a helyzetet! – kérte a férfi.

– Ennél rosszabb már nem lehet – legyintett a lány.

– Gyere, beszélnem kell veled!

Megérkezett a tanárnő is.

– Muszáj?

– Igen. Elkértelek, gyere be. Foglalj helyet!

– Köszönöm.

– Még mindig nem akarod elmondani, mi történt? Én csak segíteni szeretnék.

– Az lehet, de itt már nem tud.

– Attól elmondhatnád? Addig innen nem mozdulunk. Tehát, vágj bele!

– Miért hiszi, hogy joga van ehhez? Attól, hogy megtudott valamit rólam, nem jelenti azt, hogy bele kell üsse az orrát a dolgaimba. Egyedül is meg tudom oldani a problémáimat.

– Azt láttam.

– Sajnálom, de erre nem vagyok vevő. Gúnyos, csípős kritikának ott van Alex, keressen mást célpontnak!

Ezzel elindult az ajtó felé.

– Várj, sajnálom, de te sem voltál túl barátságos. Tényleg csak segíteni szeretnék, és ez csak úgy megy, ha tudom a teljes igazságot.

– Na jó, rendben, én is sajnálom. Bár szerintem semmin sem változtat. Emlékszik, amikor első nap szemtelenebb voltam a kelleténél, és behívott a szertárba, azóta Alexnek az a rögeszméje, hogy a tanár úr és én, szóval, hogy mi járunk. Ezért ahol csak lehet, beleköt valamibe. Mint ahogy azt tette az órán és most is.

– Mit mondott az órán?

– Azt már a fantáziájára bízom.

– Lássuk csak, jól értettelek-e, puncsosnak, strébernek nevezett? Mire te hasonló stílusban helyretetted.

– Amire persze megint volt válasza.

– Ezért kapta a pofont?

– Igen.

– Most már értem. Igazad is volt, de másképp is el lehetett volna intézni.

– Hogyan? Úgy, hogy odamegyek és megmondom az illető tanárnak vagy tanárnőnek. Kinőttünk már a dedóból. A pofonhoz is csak a legvégső esetben folyamodom. Elmehetek?

– Még egy kérdés.

– Mi lenne az?

– Másodjára, mikor nekilökted a falnak, akkor mit mondtott?

– Azt, hogy „Richard bácsikának muszáj bejönnie, hogy megnézzze a kis kedvencét”.

– Köszönöm, így el tudom intézni, hogy ejtse a meccs alóli felmentésed.

– Nem, arra semmi szükség, mert azzal csak azt bizonyítanám, hogy igaza van Alexnek. Amit kaptam, megérdemeltem, és vállalom érte a büntetést. De azért köszönöm a szándékát. Elmehetek?

– Igen. Találkozunk pénteken ebéd után?

– Nem tudom. Mondtam, hogy nem túl okos ötlet, majd péntekig eldől.

– Örültem volna, ha egyenes választ adsz.

– Hát jó, akkor igen.

– Oké. Szia. Köszí a bizalmat.

– Viszlát.

Liz az öltözőbe ment, a tanár úr meg a terembe.

– Ronnie, ráérsz egy percre?

– Igen. Tessék?

– Megtudtam, mit mondott Alex Liznek. Puncsosnak nevezte, nem szó szerint, de a lényege ez volt. Még azt szeretné bizonyítani az örökös piszkálódásaival, hogy Liz és köztem van valami. Amiről persze szó sincs.

– Sejtettem, hogy ilyesmiről van szó. Lehet, hogy felnéz rád, mert nemrég vesztette el az édesapját. Azzal is magyarázható a viselkedése, hogy egyéb gondjai is vannak.

– Hogy sikerült kiszedni Elizabethből?

– Nana, nehogy te is rosszra gondolj!

– Ugyan, menj már, csupán ismerem Lizát. Azon kevesek egyike vagyok, akik előtt nem csapja be az áttörhetetlen „páncélajtót”. Tudom, ha ő egyszer megmakacsolja magát, akkor nekem sincs semmi esélyem. Csak ezért kérdezem, hogy az ilyen helyzeteket is tudjam kezelni. Ez a mostani pont ilyen volt.

– Értelek, de sajnálom. Ez titkos recept, megvannak a saját kis trükkjeim.

– Hát jó, ha nem, hát nem. Majd legközelebb. Mindenesetre köszönöm a segítséget.

– Szívesen. Csak szólj, ha segíthetek.

– Vasárnap rendezünk egy házibulit. Nincs kedved eljönni?

– De miért ne. Kik lesznek ott?

– Pár srác az osztályból, néhány tanár és a férjem munkatársai.

– Bátor próbálkozás, nem gondolod?

– Micsoda, összeengedni a srácokat a komoly üzletemberekkel?

– Igen, erre gondoltam.

– Ne aggódj! Ilyenkor a srácok tudnak viselkedni, másrészt a komoly üzletemberek sem olyan komolyak ilyenkor. Nem az első ilyen bulim.

– Köszönöm a meghívást, ott leszek, a világ összes kincséért sem hagynám ki, de most mennem kell.

– Mi is megyünk, tanulni kell még. Gyertek!

– Sziasztok.

– Viszlát – köszönt a csapat.

A hét többi napja lassan és unalmasan telt. Liz szomorú volt, hogy nem játszhatott a szerdai meccsen. Ki is kapott a csapata.

ÖTÖDIK FEJEZET

Eljött végre a péntek utolsó órája. Befejezték a felmérő megmaradt részét.

– Végeztünk, játszhattok. Liz, menj ki a labdáért, légy szíves!

– Megyek.

– Kezdjétek el a játékot!

Liz leült a padra.

– Liz, te nem játszol?

– Nem szabad.

– Én megengedem, mert neked is kell addig valamit mozognod.

– Jó, akkor felüléseket végzek.

– Én azt szeretném, ha játszanál!

– Ön is ott volt, mikor eltiltottak.

– Igen, de az órára nem vonatkozik.

– De igen.

– Sziasztok, bejöhetek?

– Szia. Igen, gyere csak.

– Jó napot, tanárnő! – köszönt az osztály.

– Te miért nem játszol, Liz? – kérdezte Mrs. Collins.

– Azért, mert el tetszett tiltani.

– Az órára nem vonatkozik.

– Én is ezt mondtam neki.

– Két teljes hétre szól, és mivel ha a délutáni játék beleszámít, akkor a hat tornaóra is.

– Én az órára akkor sem gondoltam, de ha a tanár úr beleegyezik, ám legyen.

– Végül is igaza van, a két hét az két hét. De ha lejár, nincs ilyen, hogy nem játszol.

– Rendben.

Ezután Liz annyira elgondolkodott, hogy észre sem vette, neki szólnak. Csak arra figyelt fel, hogy valaki megfogta a vállát. Ezzel kiragadták az álmvilágból.

– Jól vagy?

– Igen, csak elgondolkodtam egy kicsit.

– Azt láttam – gyorsan kiakasztotta a lábát a bordásfalból, és beállt a sorba.

– Liz és Kate, segítsetek összepakolni, a többiek mehetnek. Liz bevitte a labdákat a szertárba.

– Hová rakjam a labdászsákot?

– Oda a sarokba.

– Viszlát.

– Gyere vissza egy picit!

Liz szíve majd kiugrott a helyéről.

– Találkozunk ebéd után?

– Nem.

– Miért?

– Azért, mert nem lehet. Nem akarom, hogy miattam kockáztasd az állásod.

– De nem akarom, hogy így vége legyen.

– Nincs is köztünk semmi, és ami nincs, annak vége sem lehet.

– Beszéljük meg, kérlek, miért gondoltad meg magad!

– Nem látom értelmét, a tényeken nem változtathatunk. Most elnézést, de várnak a többiek.

Elindult az ajtó felé. Richard megállította az ajtóban.

– Várlak ott, ahol múltkor, fél óra múlva. Szépen kérlek, gyere el. Addig úgysem hagylak békén, míg nem beszéljük meg.

– Rendben, ott leszek. Csak semmi trükk.

– Megegyeztünk.

Ebéd után a lányok siettek a találkára. Míg Liz várt. Kifogásokat keresett a mondanivalója alátámasztására, de nem tudott semmi értelmeset kitalálni.

– Üljetek be! Mi történt, hogy nem akarsz velem találkozni?

– Semmi sem történt. Csak, mint mondtam, nem akarom, hogy ússzon az állásod. Elmondtam neked, mi a helyzet. Nem

lenne okos dolog összejönni az egyik tanítványoddal. Mit szólnának a szüleid, a barátaid?

– Ezt hadd döntssem el én. Csak rám tartozik.

Megérkeztek Kate-ékhez. Letelepedtek a nappaliban, és ott folytatták a társalgást.

– Maradhatok? – kérdezte Kate.

Richard néma bólintással jelezte, hogy örülne neki.

– Liz, nekem... – kezdte volna Kate, de Liz közbeszólt.

– Kate, ne! Tudom, mit akartál mondani. Átgondoltam.

– Engem, nem versz át, tudom, hogy nem változott a véleményed.

– Beavatnátok? – kapcsolódott be Richard hosszú hallgatás után.

– Nem lényeg. Liz, nem muszáj mindig az eszedre hallgatnod.

– De igen, Kate. Lehet, hogy fáj, de okosabb.

– Liz, hallgass a szívedre! Velünk töltöd a hétvégét?

– Mész a buliba? – kérdezett most Kate.

– Jim meghívott. Ha nem megyek el, megharagszik. De majd meglátom, hogy ér be a buszom.

– Miért nem töltöd velünk a hétvégét? – kérdezte újból Richard.

– Nem lehet, mert anyám vár, és szombaton órám lesz.

– Milyen órád? – kérdezte Kate.

– Tánc.

– Nem tudnál hazaszólni és lemondani?

Liz kicsit habozott. Mélyen Richard szemébe nézett.

– Komolyan ezt szeretnéd?

– Igen. Nagyon örülnék neki.

– Hát, ha nem zavarok. Megnézem, mit tehetek.

– Te sosem zavarasz – szólt Kate. Richard is rábólintott.

– Telefonálhatok?

– Igen.

Tárcsázta a számot.

– Jó napot, Sam. Amelia Thomasszel szeretnék beszélni. Betty vagyok. Helló, mama. Azért hívlak, hogy nem lenne baj, ha nem mennék haza?

– Miért?

– Mert buli lesz, és meghívtak. El szeretnék menni.

– Persze, menj csak. Érezd jól magad! Hol alszol?

– Kittynél. Akkor majd megyek.

– Szia. Majd hívlak.

– Szia. Várom.

Lerakta a kagylót.

– Úgy hallom, megengedték – kezdte Kate.

– Nem szép dolog hallgatózni! – szólt rá szelíden Kate-re a konyhából jövő Richard.

– Nem is hallgatózott – védte meg Liz. Amúgy igen, megengedte. Hová rakhatom a táskám?

– Rakd be az én szobámba – mondta Kate.

– Mivel szeretnétek a délután hátralévő részét eltölteni? – kérdezte Richard.

A lányok egymásra néztek, és Kate nevetni kezdett.

– Ez nem volt szép tőled – tolta le Liz.

– Nem is tettem semmit. Szerintem menjünk el valahová – mondta Kate.

– Először a boltba kell lemenni – gondolkodott Richard.

– Jó, én vállalom a bevásárlást, addig döntsétek el, hová menjünk – mondta Kate. Elvette a listát és a pénzt, és távozott.

Míg várták Kate-et, Liz gondolataiba merülve lassan átöltözött. Felvette a fekete vászonnadrágját és egy hosszú ujjú inget. Kissé ellentmondásba került önmagával. Felmérte a lehetséges következményeket, mégis velük készül eltölteni a hétvégét.

– Megőrültem, mi az ördögöt keresek én itt! – gondolkodott hangosan. Majd nyugalmat erőltetve magára, csatlakozott a férfihoz.

– De jól nézel ki! – dicsérte meg Richard.

– Köszönöm. Hová megyünk?

- Nem tudom. Dönts el te!
- Jó, akkor szerintem menjünk el moziba.
- Kívánságod számomra parancs. Mit nézzünk meg?
- Azt ti döntétek el.

Megjött Kate.

- Hogy döntöttetek?
- A mozinál maradtunk. Ti választjátok a filmet – válaszolt Liz.

- Vígjáték vagy akció? – kérdezte Kate.
- Szerintem vígjáték – mondta Richard.
- Rendben – hagyták jóvá a lányok.
- Indulhatunk? – kérdezte Richard.
- Részemről mehetünk – mondta Liz.
- Én még gyorsan átöltözöm – távozott a szobájába Kate.

Kate felvette gyorsan a farmerját és farmeringét. Majd elindultak. A kocsinál eldöntötték, hogy a közeli moziba mennek, és gyalog. A film másfél óras volt.

- Tetszett a film? – kérdezte Richard.
- Szerintem jó volt – válaszolt Kate.
- Neked?
- Nagyon jó volt. Most hogyan tovább?
- Most menjünk haza, és nézzünk videót – javasolta Kate.

Úgyis tettek. Hét órakor megvacsoráztak. Utána folytatták a félbehagyott filmet. Este tíz körül eldöntötték, hogy mindenki a helyén alszik, és Liz a nappaliban.

Szombaton Liz kelt fel legkorábban. Elkészítette a reggelit. Mikor végzett, megvárta, míg felkelnek, addig csöndben elfoglalta magát.

- Mi a reggeli utáni program? – kérdezte Kate.
- Mit szólnátok a strandhoz? – kérdezte Richard. Igazi kora őszi márciusi nap volt, de ahogy európaiasan szokták mondani „vénesszonyok nyarának” is megfelelne.
- Fürdőruhát nem hoztam – próbált kibújni Liz.
- Majd adok kölcsön egyet – ajánlotta Kate, pedig tudta, hogy Liz a „kísértéses helyzeteket” szeretné kerülni.

– Akkor megyünk. Tíz perc múlva indulunk.

A lányok gyorsan összekapták holmijukat. Elindultak, mikor az ajtóban voltak, megszólalt a telefon.

– Tessék? – szólt bele Richard.

– Jó napot, tanár úr. Kitty vagyok. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy Liz ott van-e?

– Honnan tudad meg a számom?

– Le tetszett írni az emlékkönyvembe.

– Én ilyet tettem volna? – kérdezte játékosan.

– Igen. Anyukája kereste, mivel nálam nincs, és a többiek-nél sincs, így gondoltam, ott van.

– Na jó, adom. Liz, téged keresnek – átadta.

– Ki az?

– Kitty.

– Szia, Kitty.

– Helló. Bocs a zavarásért, csak azért hívlak, mert anyukád keresett.

– Mit mondtál neki? Hol vagyok?

– Azt mondtam, hogy lementél anyuval a boltba.

– Kösz, Kitty. Tartozom eggyel. Ha még egyszer felhív, mondd neki, hogy vasárnap a koleszban megtalál. Ugye nem adtad meg Kate-ék számát?

– Nem. Akkor megmondom, amit üzentél.

– Kösz, Kitty. Neked is további jó hétvégét.

– Oké, megjegyeztem. Még egyszer bocs a zavarásért. Szia.

– Szia. – Lerakta a telefont. – Indulhatunk.

Elindultak a strandra. A lányok kifeküdtek a napra. Richard bekente őket a krémmel.

– Jöttök úszni? – kérdezte Richard.

– Még nem. Ti attól mehettek – mondta Liz.

– Jó, de ne szökj el.

– Nem fogok.

Elmentek. Liz süttette a hasát, mikor valaki eltakarta a napot. Felnézett. Egy vékony, közepes, sportos testalkatú, sötét,

rövid, süni hajú emberke volt. Hirtelen nem kapcsolt, ki az. Nagyon meglepődött. Mrs. Collins férje volt.

– Szia. Hát te mit keresel erre? – kérdezte Liz.

– Szia. Elkísértem a két húgomat. Ők elmentek úszni, én megláttalak és idejöttem.

– Örülök, hogy látlak.

– Én is. Jól nézel ki. Jössz holnap a buliba?

– Köszönöm. Meghívtál, így megyek.

– Egyedül vagy itt? – érdeklődött a férfi.

– Nem, Kate-ékkel.

– Miért haragudott meg rád Ronnie hétfőn?

– Csak a szokásos, megint összekaptunk Alexszel. Még mindig haragszik?

– Csak pár percig volt mérges. Nem tud rád haragudni.

Átölelte a lányt. Erre megjelent Richard.

– Még a végén féltékeny leszek – szólalt meg Liz mögött.

– Miért is? Nem hiszem, hogy lenne rá okod. Még nem ismeritek egymást? Richard Sanders és ő Mr. Jim Collins. Kezet fogtak.

– Szia, te vagy az új tornatanár? Ronnie sokat mesélt rólad.

– Szia. Remélem csak jókat. Ronnie-t hol hagytad?

– Otthon van, készül a holnapi bulira. Most mennem kell, mert a lányok már indulnának. Akkor találkozunk holnap?

– Igen. Örülök, hogy megismerhettelek. Szia.

– Jössz úszni? – kérdezte Richard.

Liz, mivel látta, hogy nem halogathatja tovább:

– Csak ha nem fröcskölsz.

– Ki ér előbb oda?

– Majd én – futni kezdett. Úsztak egy jó nagyot, és visszamentek Kate-ékhez.

– Hogyan tovább? – kérdezte Kate.

– Én személy szerint lefürödnék, ha szabad – mondta Liz.

– Persze, menj csak.

Megengedte magának a vizet. Bő negyedórát a kádban feködött. Richard már azt hitte, baj van, így benézett hozzá.

- Jól vagy?
- Liz ijedten lejjebb csúszott a kádban.
- Hé, mars ki! Igen, jól vagyok. Miért?
- Jó, jó, nem nézek oda, ne aggódj. Mert bő negyedórája lubickolsz, és azt hittem, hogy rosszul vagy.
- Köszönöm, remekül vagyok. Príma a víz, és nincs kedvem kiszállni belőle.
- Az én kedvemért sem?
- Nem igazán, de megyek, várj meg kint, légy szíves.
- Nem maradhatnék?
- Nem!
- Gyorsan végzett, felöltözött és kiment a nappaliba.
- Kate hol van?
- Átment az egyik barátnőjéhez. Foglald el magad. Én is gyorsan letusolok. Érezd otthon magad!
- Liz bekapcsolta a magnót. Az ablaknál állt, s úgy hallgatta. Kis idő után Richard is csatlakozott hozzá. Átölelte a derekát, majd gyengéden szájon csókolta. Liz viszonzta. Richard csókja egyre szenvedélyesebbé vált. Liz kibontotta magát Richard karjai közül.
- Ne, Richard, kérlek!
- Ne haragudj. Nem tudom, mi történt velem. Illetve tudom, megőrülök attól, hogy itt vagy egy karnyújtásra, és nem érhetek hozzád. Sajnálom, de én mindig kimondom, mit érzek és gondolok.
- Nem kell szabadkoznod, ami pedig a „csevegést” illeti, már tapasztaltam.
- Miért nem engeded el magad, és hallgatsz a szívedre?
- Nem akarlak bajba sodorni. Miért olyan nehéz ezt megérteni? Sőt, örültség volt részemről itt maradni a buliig.
- Másfelől? Nehogy megint az állásommal gyere. Kiderült a kölcsönös vonzalom egymás iránt. Miért akarod megakadályozni a boldogságod, a kettőnk boldogságát?
- Jesszusom, hallod, mit mondasz? Miért? Szerinted nem fogja beárnyékolni a bujkálás, hazudozás és az, hogy bármikor

lebukhatunk? Nem hiszem, hogy fel vagyok készülve egy ilyen komoly kapcsolatra. Ha fel lennék, sem biztos, hogy valószínű ekkora rizikót.

– Ezt hogy érted?

– Melyik nem világos?

– Az egész.

– Miért nem hagyjuk úgy a dolgokat, ahogy vannak? Miért bonyolítod meg a dolgainkat?

– Te vagy, aki túlbonyolítja.

– Látom, nem tudod levenni a témát a napirendről.

– Csak annyira vagyok makacs, mint te.

– Jól van, rendben. Úgy értettem, hogy nem bírnám ki még egyszer, hogy elveszítsem a szívemhez nagyon közel álló férfit.

– Miért kéne elveszítened?

– Nem tudhatod, mi lesz a következő percben, órában, napon, hetekben. Bármilyen megtörténhet. Én ezt még egyszer nem bírnám ki. Próbálgatni megértem, kérek, adj egy kis időt!

– Édesapádra gondolsz?

– Részben, de őt most hagyjuk ki. Úgy látom, egyikünk sem tudja meggyőzni a másikat, így inkább ejtsük ezt a témát egyelőre.

– Rendben, de cserébe találkozgatunk?

– Mint már mondtam, nem túl jó ötlet. Na jó, most én is engedhetek egy kicsit.

Liz visszament az ablakhoz. Richard követte. Átkarolta és magához vonta. A lány megremegett, mélyen egymás szemébe néztek. A férfi ráhajolt, és a lány ajkára tapasztotta ajkát.

– Liz, kívánlak.

A lány gyengéden a férfi ajkára tette az ujját:

– Ne, Richard, hagyjuk most abba.

Megjött Kate, Richard még mindig a lány derekán pihentette a kezét.

– Bocs, megzavartam valamit?

– Nem, dehogy, gyere csak – mondta Liz, és kiszabadította magát.

Nekiálltak videózni, megnéztek három filmet. Hajnal kettőkor feküdtek le. Vasárnap reggel Liz felkelt. Összepakolta a holmiját. Készítette a reggelit, mikor megjelent Richard.

– Jó reggelt. Hová készülsz, hogy már összepakoltál?

– Jó reggelt. Egyelőre sehová, csak tudod, a buli miatt pakoltam össze. Én előtte bedobom a táskám Linékhez, és vele megyek, ha megyek.

– Ezt hogy érted?

– Mit?

– Azt, hogy Linnel mész, ha mész?

– Mivel, ha veletek mennék, remek csámcsogni való témát szolgáltatnánk egyeseknek. Nem gondolod? Másrészt: tanulnom is kéne.

– Igen, igazad van. Erre nem gondoltam. A tanulással déelőtt még foglalkozhattok.

– Most neked van igazad. Megyek, felkeltem Kate-et.

Reggeli után a lányok nekiláttak a tanulásnak. Így gyorsan eltelt a déelőtt. Ebéd után Liz átöltözött, és odatelefonált Linékhez. Megbeszélték, hogy egy óra múlva találkoznak. Richard és Kate elkísérte.

– Szeretlek, szeretném mihamarabb megismételni ezt a hétvégét – mondta Richard.

– Az jó is lenne. Persze nélkülem, ugye? Anyukádnak elmeséled? – kapcsolódott be most Kate is.

– Ne félj. Ha megismételjük, te is ott leszel. Anyunak meg nem tudom, hogy megmondom-e. Muszáj mennem. Sziasztok.

– Szia, egyetlenem – és megcsókolta.

– Szia – köszönt Kate is, és visszaült a kocsiba.

Liz és Lin öltözés közben beszélgettek a tanulásról és egyéb dolgokról. Kettőre elkészültek, és elindultak. Amikor a lányok odaértek, már ment a buli. Jó volt a hangulat. Egyre többen jöttek. Liz épp lassút táncolt Jimmel, mikor Richard

megérkezett. Mikor vége lett a számnak, Liz félrevonult Jimmel.

– Csak azt szeretném kérni, hogy a...

– Tudom – szólt közbe Jim. – Ronnie mindent elmondott. Bízhatok bennem. Tartom a szám.

– Köszönöm. Tudod, nem igazán úgy van, ahogy Ronnie gondolja, de nem szeretném, ha ezen csámcsognának egyesek.

– Igen, értem.

A lányok jól érezték magukat. Hat körül járt az idő, mikor Lizék készülődni kezdtek.

– Ha nem haragszanak meg, nekünk most mennünk kell. Örültünk, hogy itt lehettünk. Viszlát.

– Örültünk, hogy itt voltatok, és jól éreztétek magatokat. Holnap találkozunk. Sziasztok.

Siettek vissza a koleszba. Az este hamar eltelt.

HATODIK FEJEZET

Hétfő délelőtt fizikaóra. Felszólították Lizát felelni.

- Tanárnő, nem felelhetnék a következő órán?
- Nem tanultál?
- De igen, de nem hiszem, hogy el tudnám mondani.
- Jó, akkor egyes.
- De miért?
- Azért, mert nem tudod elmondani, mit tanultál, vagyis

az annyi, mint nulla. Ha tovább vitatkozol, még az óráról is kizavarlak.

- Tanárnő, kérem!
 - Igen, Kate?
 - Csak azt szeretném mondani, hogy Liz velem tanult.
- Igenis lelkiismeretesen készült a mai felelésre, csak leblokkolt.
- Kate, te is azt szeretnél kapni, amit Elizabeth?
 - Nem, tanárnő.
 - Akkor ne véd!
 - Nem védem, csak az igazat mondom!
 - Kösz, Kate, de igaza van a tanárnőnek – zárta le a vitát

Liz.

Nagy nehezen eljött végre az utolsó óra, torna-. Kitty és a lányok, ahogy szokták, a lépcsőn várták a csöngetést. Liz és Kate az öltözőben beszélgettek. Csöngetéskor ők is csatlakoztak. Az óra nagy részén játszottak. Liz addig különböző gyakorlatokat végzett. Közben nagyon elgondolkodott az eltelt hétvégén, annyira, hogy észre sem vette, hogy felé repül a labda.

– Liz, vigyázz! – kiáltott Kitty, de sajnos késő volt már. Fejen találta a labda. Olyan rosszul érte el, hogy még a bordásfalba is beütötte a fejét. Mindenki odatódult.

– Folytassátok a játékot! Kate és Kitty, segítsétek fel Lizát az orvosiba!

- Igen, tanár úr! – szólt Kitty.

– Nem kell segítség. Nincs semmi bajom, ergo nem megyek orvoshoz.

– Liz, ne makacskodj!

– Nincs semmi bajom, így orvosra sincs szükség.

– Jó, akkor majd én elviszlek. Kitty, szólj, légy szíves, Mr. Robinsnak, hogy jöjjön ide.

– Sziasztok. Mi a baj?

– Jó napot, tanár úr! – köszönt az osztály az érkező Mr. Gabriel Robinsnak, aki amolyan beugró tanár is volt.

– Figyelnél addig rájuk, míg elviszem Lizát az orvosiba?

– Persze, menj csak.

– De jól vagyok, nem akarok orvoshoz menni.

– Az lehet, hogy te nem akarsz, de én akkor is elviszlek – mondta a férfi, és elkísérte a lányt.

A tornatermi folyosóról az aulába jutottak, majd jobbra fordultak. Az előadótermek épületszárnyának földszintjén érték el az orvosi és betegszobát. Két rendelőből és két négyágyas betegszobából áll. Richard hamar elmondta, mi történt. Lizát tetőtől talpig megvizsgálták. Agyrázkódás gyanúja miatt lefektették. Richard visszament, és tartotta tovább az órát. Kicsengettek.

Ébéd után a lányok lementek Lizához. Amíg a többiekkel beszélgetett, Kitty félrevonult az ápolónővel.

– Mi a baja?

– Van egy kis agyrázkódása.

– Akkor holnap fel sem kelhet?

– Nem.

Visszamentek a többiekhez.

– De nekem mindenképp fel kell kelnem, mert segítenem kell Kate-nek.

– Majd én helyettesítelek addig – szólt bele Kitty. – Te most feküdj, az a legfontosabb, hogy rendbe gyere!

– Kösz, Kitty, de jól vagyok, így holnap felkelek.

– Te nem mész sehova, ha Mrs. Jones azt mondja, hogy péntekig fekszel, az úgy is lesz – szólalt meg Mr. Sanders az

ajtóban. – Beszélhettetek Elizabethszel, és most, hagyjátok pihenni, legyetek szívesek. Holnap is benézhetek egy negyed-óra.

– Köszönöm, hogy bejöttetek. Beszélhetnék még egy percet Kate-tel és Kittyvel?

– Egy perc. Semmi több – kitéssékelt a többieket.

– Sziasztok.

– Szia.

– Kate, megkérhetnélek, hogy ne említsd neki a fizika egyest?

– Lejárt az egy perc – szólt be Richard.

– Ugyan már, húsz másodperc sem telt el! – válaszolt Liz.

– Honnan tudod, számoltad?

– Jó, mennek már. Kitty, akkor segíts, légyszi, Kate-nek.

Kate, tapasz! – hagyta rá Liz egy grimasz kíséretében.

– Persze. Ne izgulj! Szia. Holnap bejövünk megint.

– Sziasztok.

Kettesben maradtak Richarddel. Liz az ablaknál állt. Mrs. Jones is bejött.

– Liz, feküdj le, légy szíves!

– Muszáj?

– Igen, mert különben pénteken sem kelhetsz fel.

– Rendben. – Bebújt az ágyba. – Az mi?

– Nyugtató.

– Nekem ugyan nem kell, hisz teljesen nyugodt vagyok.

– De kell, nincs vita! Mielőtt beadod, beszélhetnék vele?

– Öt perc, de utána tényleg pihennie kell.

– Oké, kösz. – Mrs. Jones kiment. – Ideülhetek? – Odaült

Liz ágyára. – Miről kéne Kate-nek tartania a száját?

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik. Nem lényeg.

– Miért nem mondod el?

– Mert nem.

– Jó, de akkor most ígérd meg, hogy azt teszed, amit Mrs. Jones mond.

– Ígérem.

– Oké, de most pihenj, kérlek. Hisz most az a legfontosabb. Még benézek.

– Köszönöm, tanár úr. Viszlát.

Liz megkapta az injekciót.

– De most már aludj. Ha gond van, csöngess.

– Rendben.

Kiment az ápolónő. Liz nemsokára elaludt. Richard beosont, hogy megnézzze, alszik-e. Mikor becsukta az ajtót, Liz felébredt.

– Bocsánat, nem akartalak felébreszteni. Hogy vagy?

– Ha nem fájna a fejem, remekül lennék.

– Mindjárt szólok Mrs. Jonesnak.

Kiment, és pár másodperc múlva vele jött vissza.

– A fejed fáj?

– Igen.

– Ettől féltém. Súlyosabb, mint gondoltam. Mindjárt hozom a gyógyszert.

Míg vártak, Richard adott egy levelet Liznek.

– Olvasd el!

– Ha nem fáj már a fejem, elolvasom.

– Remélem, és ne feledd: péntek.

– Mi van a péntekkel? – kérdezte Mrs. Jones.

– Akkor végre felkelhetek.

– Az még nem olyan biztos.

– De nekem pénteken muszáj hazamennem.

– Ha azt teszed, amit mondok, akkor hazamehetsz.

– Én most megyek, még benézek.

– Köszönöm, hogy bejött, tanár úr.

– Sziasztok.

– Viszlát. Muszáj aludni?

– Még nem. Először enned kell. Mindjárt megyek, szerzek uzsonnát. Ha keres valaki, tíz perc múlva itt vagyok.

– Megmondom.

Ahogy bevette a gyógyszert, nagyon álmos lett, és elaludt. Nemsokára felébredt, Mrs. Jones bevitte az uzsit.

- Hallottam, hogy fent vagy. Edd meg az uzsonnád!
- Nem vagyok éhes.
- De muszáj enned, vagy szóljak Mr. Sandersnek?
- Ki hívott?
- Én. Ugyanis ígérete ellenére nem fogad szót.
- Liz, ígértél valamit.
- Igen, tudom, de nem vagyok éhes.
- Na jó, majd Richard meggyőz. Ha gond van, a helyemen vagyok – becsukta az ajtót.
- Richard odaült Liz ágyára.
- Most addig innen el nem megyek, míg be nem tartod, amit ígértél.
- Jó, feladom. Ideadná a tányért?
- Igen. Tessék.
- Köszönöm.
- Jót tett neked az alvás.
- Köszönöm. Legyen szíves odarakni az asztalra. Köszönöm.
- Szívesen. Most nem zavarlak tovább, de mielőtt elmennék, szeretném megtudni, mit nem mondhat el Kate?
- Nem lényeg, és kérem, ne faggassa Kate-et.
- Rendben, nem faggatom. Mondd el!
- Aki kíváncsi, hamar megöregszik, mint már mondtam, és előttem oly sokan.
- Apropó. Kate, gondolkodtál azon, amit kértem?
- Attól függ, mire gondol.
- A születési bulira gondolok, a másikat lezártuk egyelőre, nem?
- De igen. Van egy-két ötletem, ha van papír és toll, akkor részletesen megbeszélhetjük. Jó így?
- Igen. Akkor majd jövök. Szia.
- Viszlát.
- A következő napokban nem történt semmi. Mr. Sanders naponta többször is benézett hozzá. Liz fel is hívta a figyelmét,

hogy ez feltűnést kelthet bizonyos emberekben. Csütörtök délután Mrs. Jones bement Lizhez.

– Holnap reggel már nem kell lejönnöd. Adok gyógyszert, szeretném, ha az utasítás szerint bevennéd. Egy hétig kell csak szedned.

– Rendben, megértettem.

– Helyes, akkor most segíts lehúzni az ágyneműt. Holnap még nem tornázhatsz.

– Értettem.

Ezzel végre elhagyta a betegszobát.

Pénteken Liznek nagyon jó kedve volt. Reggelinél a lányok jót nevetgéltek. Egyszer csak megállt valaki az asztaluknál. Az osztályfőnökük, Mrs. Paula Roberts volt. Mrs. Roberts egy alacsony, kedves, de szigorú tanárnő. Liz ahogy Mrs. Collinst, úgy Mrs. Robertsöt is nagyon kedvelte és tisztelte, és tudta, hogy vannak dolgok, amiket Mrs. Robertsszel szemben nem engedhet meg magának, nem úgy Mrs. Collinsnál.

– Jó napot, tanárnő! – köszöntek a lányok.

– Sziasztok. Jó étvágyat! Elizabeth, szeretném, ha reggeli után megkeresnél a hétfővel kapcsolatban.

– Úgy lesz tanárnő – és távozott.

Az egyik ilyen dolog, amit nem engedhetett meg magának Liz, hogy az ilyen felszólításnak nem tesz eleget. Kate és Liz egymásra nézett.

– Nem én mondtam el – mondta Kate.

– Tudom, hisz nap mint nap forgatja a naplót. Egyszer minden kiderül, mint ahogy az is, hogy én sem vagyok tökéletes. Nekem is lehet rossz passzom.

Ezzel elindult a tanáriba. Találkozott a tanárnővel. Csak azt nem vette észre, hogy Mr. Sanders is ott volt. Ahogy gondolta, a fizika egyesről volt szó.

Eljött végre a torna. Liz a padon ült.

– Liz, hozz be, légy szíves, egy kosárlabdát.

A lány kiment a szertárba. Észrevett egy kis dobozt az asztalon. Sokáig meredt a dobozra. A férfi az idő rövidsége miatt utánament.

– Mi tart ilyen sokáig? Baj van? – kérdezte a lány zavart dottságát látván.

– Nem, semmi baj.

– Visszamentek a terembe. Végre kicsengettek.

– Kate, körülbelül egy óra múlva várlak a szokott helyen.

– Oké. Ott leszek.

– Liz, te is gyere!

Elővett egy kis dobozkát.

– Emiatt voltál olyan zavart?

– Nem, vagyis igen.

– Ez a tied.

– Köszönöm, de nem fogadhatom el.

– Fogadd el, kérlek!

– Nem lehet.

– Majd folytatjuk.

– Vagyis ezt úgy értem, hogy elkísértek a buszmegállóba.

Gondolom, hiába vitatkoznék erről.

– Igen.

– Rendben, bele se kezdek. Előre is köszönöm.

– Akkor a szokott helyen találkozunk. A gyógyszereid ne felejtse el!

– Nem felejtsem.

Az egy óra hamar eltelt.

– Mi lesz, lányok, beszálltok vagy nem?

– Persze.

Kate hátra, Liz előre ült.

– Kate-et kivisszük a buszmegállóba, utána hazaviszlek.

Liz kérdően nézett Richardre.

– Mit mondjak erre? Kate, mondd meg anyukádnak, légy szíves, hogy ne keresse a...

– Jó, jó, kitalálok valamit – szólt közbe Kate.

– Ne fáradj. Megyek és jövök is.

- Szórakozol velem? – kérdezte Liz.
- Mi lenne, ha eldöntened végre, mit is akarsz, mert egy kisé ellentmondásosnak tűnik nekem az állás.
- Miért nem töltöd vele a hétvégét? – kérdezte Kate.
- Mert anyukája azt sem tudja, hogy megyek. Amúgy sem akarok zavarni.
- Nem zavarasz.
- Megérkeztek a pályaudvarra.
- Rögtön jövök.
- Elment telefonálni.
- Ne okozz neki fájdalmat! Nagyon megkedveltem.
- Tudom, nem akarom bántani. Ígérem, vigyázok rá.
- Szereted?
- Igen, nagyon.
- Megjött Liz.
- Elintéztem. Anya vár minket. Számít rá, hogy maradsz.
- Miről volt szó éppen?
- A férfi odalépett és átölelte.
- Vagyis rólam volt szó.
- Kibújt a férfi karjaiból.
- Nem hiszem, hogy ez a megfelelő hely erre.
- Igazad van – hagyta jóvá a férfi.
- Kate, itt a buszod.
- Igen, ez lesz. Menjetek, jó hétvégét. Sziasztok.
- Szia.
- Szóval elmegyünk hozzád, összepakolsz és mehetünk.
- Igenis. Gyere, menjünk!
- Játékosan szalutált, elindultak.
- De tényleg nem akarok zavarni.
- Majd ha zavarasz, szólok. Együtt tölthetnénk a hétvégét, de ha te nem akarsz, most szólj, és elmegyek busszal.
- Nem mász busszal, amúgy is van még egy kis megbeszélivalónk. Nincs kedved elmesélni azt a titkot?
- Nem fontos.
- Hétfőn jelentkezel fizikából javításra?

– Meg sem kérdezem, honnan tudsz róla.
– Hallottam, mikor a tanáriban beszéltetek róla. Miért nem mondtad el?

– Mert nem találtam fontosnak.

– De igenis fontos. Megérkeztünk. Gyere be, és érezd magad otthon!

Míg Richard pakolt, Liz a díványon várta. Befejezte a pakolást. Odament Lizához, és hosszan megcsókolta, lefektette az ágyra. Liz elhúzódott.

– Mi a baj?

– Megkérhetnélek arra, ha felbukkan más, rögtön közöld?

– Ígérem. De ez nem fordulhat elő.

– Bármilyen megtörténhet. Indulhatunk?

– Részemről igen.

Elindultak Canberrából északkeleti irányba Sydney-be. „Sydney Ausztrália legnagyobb városa, Új-Dél-Wales állam fővárosa a Csendes-óceán partján fekszik. Nyugatról a Kék hegyek (Blue Mountains) nevű, rendkívül dús erdőkkel borított, kanyonokkal szabdalts hegység határolja. Tengerpartja helyenként 50-60 méter magas, függőleges sziklafal, máshol szörfözésre alkalmas homokos tengerpartok találhatók. Elhelyezkedése, klímája, domborzata, parkjai és óriási kertvárosai miatt a világ legszebb metropoliszai között tartják számon.”

A körülbelül két és fél órás autótú alatt beszélgettek az iskoláról és a Kate születésnapjára tervezett buliról. Liz leírogatta azokat a részleteket, amelyekben sikerült megegyezniük, például hely, meghívottak, feladatok. Mikor beértek Sydney-be, Liz átvette a navigátor szerepét.

– Megérkeztünk, az a ház, ott balra – szólta, és egy szintes, családi házra mutatott Sydney egyik kertvárosi részében.

– Szép környék.

– Igen, és ahhoz képest, hogy elég nagy város, még csendes is.

– Van kutya?

– Igen, kettő is. Még nem is láttál mindent!

– Nem harapnak, ugye?
– Ó dehogynem, mikor esznek – poénkodott a lány. – Ne aggódj, nem bántanak, főleg, ha betartod a szabályokat. Gyere csak, hátra vannak zárva – fűzte hozzá komolyabban.

– Biztos?

– Igen.

– Miért vagy ilyen biztos benne?

– Mert ez a szokás. Nem gondoltam volna, hogy félsz a kutyáktól – élcelődött tovább Liz.

– Szia, Betty. Jó napot! – köszöntötte őket egy alacsony, vékony, rövid, barna hajú, fiatal lány.

– Helló, Kim.

A kutyák, ahogy meghallották Liz hangját, vad ugatásba kezdtek.

– Csak szia, ha kérhetem.

– Kimberly, hadd mutassam be Kate bátyját, Richardöt. Richard, ő Kimberly, a húgom. Alex és Tom, a helyetekre – szólt a kutyákra Liz. – Anya hol van?

– Elment, nemsokára jön. Én is lelépek, mindjárt jövök.

– Richard, gyere, és helyezd magad kényelembe! Kim, várj egy picit!

– Igen?

– Tim itthon lesz hétvégén?

– Nem, elmegy a barátnőjéhez.

– Milyen barátnőjéhez?

– Majd elmondom. Elvihetem most a te biciklid?

– Persze. Csak siess vissza, és vigyázz rá!

– Köszí.

– Kim, kiengedem a kutyákat.

– Oké.

Liz megmutatta a házat. Az udvarról belépve egy kis előszobába jutottak, onnan tovább egyenesen a nagy nappaliba. A nappaliból balra lépcső vezet az emeletre. A lépcső alatt egy dolgozószoba található, ami még Liz apukájáé volt. A nappaliból jobbra eléjük tárult egy nagy konyha tálalópulttal és bolt-

íves átjáróval elválasztott étkezővel, illetve természetesen külön bejáróval egy, a fentinel kisebb fürdőszobával. Majd felmentek az emeletre, és egy folyosóra érkeztek, ahol jobbra is és balra is három ajtó enged betekintést a fenti szobákba. A jobb oldali első kettő a fenti vizesblokk, a harmadik a szülők hálósobája, balra Kimberlyé, középső egy vendégszoba, és utolsóként, a lépcsőtől távolabb lévő, az ő szobája.

– Ez, pedig az én szobám. Tedd csak le a táskád!

Richard körülnézett a szobában, ami a szemben és a jobbra lévő fal két nagy ablakának köszönhetően fényárban úszott. Balra a falnál végig szekrénysor, és sok könyvespolc a szobában szabálytalanul elhelyezve, no nem könyvtári mennyiségű, de azért sok. Az ajtóval szembeni ablak alatt író- és számítógépasztal, míg a másik ablak alatt az ágy volt. Felfedezett egy fényképet Liz íróasztalán. A kép róla készült.

– Ez honnan van?

– Én készítettem, és a fölösleges részt levágtam.

– Azt látom. Tudtam, hogy okos vagy, de hogy ennyire, azt nem is gondoltam. Odalépett, és átölelte a lányt.

– Na ez az, amit a kutyák előtt nem szabad tenned.

– Mit, azt hogy átölellek?

– Igen, vagyis nem, nem ilyen hirtelen.

– Mire kell még figyelnem?

– A második, hogy csak a játékkal (labdájukkal, fájukkal) lehet velük játszani. A harmadik, hogy játék közben nem szerencsés macerálni őket. Egyelőre ennyi. Na, gyere, ismerkedj meg velük, és a kinti részt is megmutatom.

Kimentek a kutyákhoz, akiknek az udvaron volt egy elkerített részük. A kutyák udvarán túl volt egy harmadik része a teleknek, ahol veteményes volt kialakítva.

– Alex, Tom, ide hozzám! – odamentek, Richard megismogatta őket.

– De értelmesek! Melyik az Alex?

– Ő az – és a két éves, barna-fehér foltos bernáthegyre mutatott. Liz kinyitotta a kiskaput, és kiengedte őket. Alexnek

dobta a labdát, Tomnak a fát. Tom szintén kétéves kan, de ő egy golden retriever. Utánafutottak és visszahozták.

– Mind a kettő kan, mégis ilyen jól megvannak egymás mellett.

– Igen, mert kölyökkoruk óta igyekeztünk összeszoktatni őket.

– Olyan okosak, mint a gazdájuk – átölelte és megcsókolta.

Alex, ahogy meglátta őket, vad ugatásba kezdett. Liz kibontakozott az ölelésből.

– Köszönöm. Látod, megmondtam. Alex, menj a helyedre! Boldogan kullogott a helyére, mert tudta, most játék jön.

– Nem ülsz le?

– De, csak hová?

– Ott az árnyékban van egy hintaágy. Gyere, Tom! – és futni kezdett.

Liz elesett, Tom ráugrott, és játszottak, hemperegtek a fűben. Csipkedni, harapdálni kezdték egymást, ki-ki a saját módján.

– Aúúú, te, finomabban!

– Liz, csak óvatosan. Jól vagy?

– Persze, csak maradj ott. Oké, Tom, egyelőre ennyi. Menj a helyedre!

Leült a fűbe, Richard is csatlakozott. Alex nyüszíteni kezdett.

– Na, gyere, te csibész!

Alex nekirentott gazdájának. Nyílt a kapu, megjött Liz mamája. A kutyák indultak volna elé, de Liz rájuk szólt:

– Maradtok! Helló, anya.

– Szia, Betty. Jó napot, ön biztos Richard – nyújtott kezét a nő Richardnek.

A nő egy jól öltözött, vékony testalkatú, közepes magasságú, barátságos, közvetlen, vidám teremtés. Vállig érő barna haját kibontva hordja, Liz apukájától kapott jegygyűrűjén kívül más ékszert nem visel, noha szerette őket.

– Jó napot! Richard Sanders vagyok, de, kérem, ne magáz-
zon!

– Egyezünk meg, hogy te is tegezel. Amelia Thomas va-
gyok. Hívj csak Liának.

– Köszönöm.

– Nagyon vártak már, nem volt, ki játsszon velük.

– Miért, Kim nem játszik velük?

– Szeretne, de ők kizárólag Bettyvel szeretnek. Ilyenkor,
mikor hazajön hétvégén, rengeteget foglalkozik velük. Gyer-
tek beljebb!

– Menjetek csak! Mindjárt megyek.

– Hol ismerted meg Bettyt?

– Az iskolában.

– Mondtam, hogy az egyik osztálytársamnak és egyben
egyik legjobb barátnőmnek, Kate-nek a bátyja.

– Mit tanítasz neki?

Liz és Richard meglepődve néztek egymásra.

– Testnevelést.

– Az lehet, hogy pár évvel öregebb vagyok, mint ti, de os-
toba nem.

– Nem is gondoltuk, anya.

– Itt most nem az a lényeg, hogy tanár vagy diák, hanem
az, hogy megértsetek egymást, őszinte legyen, és bízson ben-
ned. A többi már a ti dolgotok.

– Álljunk csak meg egy percre! Miről is beszélünk? – kér-
dezte értetlenül a lány.

– Kettőtökről és a... – kezdte a nő.

– Hát itt van a bibi, nincs olyan, hogy mi! – szakította félbe
Liz.

– Még nincs – vetett ellent a férfi, mire Liznek egy szúrós
pillantás volt a válasza a férfi felé. A kapu nyitását lehetett
hallani, amire a kutyák felpattantak, hogy ellenőrizték az ér-
kezőt.

– Tom, Alex, itt maradtok – szólt rájuk Liz, és ezzel lezárt-
nak tekintette a témát.

Megjött Kim.

– Szia, anya.

– Van még időnk vacsiig? Elmegyünk csavarogni? – kérdezte Liz.

– Igen, menjünk, mutassuk meg Richardnek a várost! – helyeselt Kim. – Vagy jártál már itt, ismered?

– Igen, átutazóban jártam már itt pár napra, de nem ismerem a várost. Anyukádnak ki segít? – aggályoskodott Richard.

– Majd én. Ti menjetek csak – mondta most Kim anyukája pillantását látva.

– Most én vagyok a soros – gondolkodott hangosan Liz.

– Nem baj, legalább visszaadom a múltkorit.

– Miről beszéltek? – kérdezte zavartan Richard.

– Csak arról, hogy fel van osztva, mikor ki segít nekem.

Egyik hétvégén Liz, a másikon Kim. Így nincs veszekedés.

– Okos megoldás – jegyezte meg a férfi.

– Nemhiába, a család okoskája találta ki – élcelődött Kim.

– Az ki? – érdeklődött a férfi.

– Betty. Okos lány, rendszerint mindenben megtalálja a jó megoldást.

– Kösz, anya, de befejeznétek? Néha én is úgy végzem, mint Okostörp a mesében.

– Ez nem igaz – ellenkezett Lia.

– Na, menjetek már! – zavarta őket Kim.

– Anya?

– Persze, menjetek csak! Hétkor vacsora.

– Rendben, megyünk. Kim, zárd be, légszi, a kutyákat, míg átöltözöm! – kérte Liz.

– Most nem viszed magaddal őket?

– Most nem.

Felment átöltözni.

– Miért nem, hisz mindig viszi valamelyiket vagy mindkettőt? – nézett kérdően Liára.

– Nem tudom, de szerintem kérdezd meg tőle.

Kim elindult Lizhez, de ő már jött is.

- Miért nem viszed őket? – kérdezte újból Kim.
- Mert Richard fél tőlük.
- Ez igaz? – kérdezte Lia.
- Nem, vagyis igen. De ha ez szokás, akkor hozd csak el.
- Tudod, én egyből észreveszem, ha valaki fél a kutyámtól. Csak az a gond, hogy ők is. Mehetünk?
- Igen.
- Nemsokára jövünk.
- Ráértetek.

Körbejárták a város azon részeit, ahol Liz gyakran megfordul. Elsőként Sydney legfőbb nevezetességeit mutatta meg, az Operaházát és a világ legnagyobb természetes kikötőjét, a Sydney Harbourt. Majd a Harbour Bridge kikötőhidat, mely déli pilléreinek tetején kilátó található. Természetesen a folyópart egy részét is bejárták. Liz beszélgetett az ismerősökkel. Beültek egy Select nevű presszóba, iszogattak, beszélgettek, és hallgatták a zenét. Ez amolyan törzshelynek számított Liznél, sokszor itt találkozik a barátaival, és a tulajdonossal is meglehetősen jó baráti kapcsolatban van.

- Nem kéne még indulni?
- Miért? Hová sietsz?
- Hozzatok, és utána haza.
- Tessék?
- Jól hallottad, most hazaviszlek, utána elindulok haza.
- De miért?
- Mert muszáj hazamennem.
- De azt mondtad, hogy... Nem értelek, beadom a derekam az észérveim ellenére, te meg bedobod a törülközőt.
- Igen, tudom, én csak biztos akartam lenni, hogy biztonságban hazaérsz.

Elindultak Lizékhez.

– Mint ahogy máskor is, most is biztonságban, busszal is hazaértem volna. Nem kellett volna idefáradnod! Menned kell, hát menj, én nem fogok könyörögni – kinyitotta a kaput. Szia.

– Csakhogy most beteg voltál, nem akartam kockáztatni.
A lány megvonta a vállát.
– Inkább nem mondok erre semmit!
– Miért?
– Nem hiszem, hogy erre tőlem kéne várnod a választ.
Erre Lia is odajött hozzájuk.
– Mi a baj? Mit csináltál már megint?
– Kérdezd meg őt. Sziasztok.
Visszavonult a szobájába.
– Ne bánts, tényleg nem az ő hibája. Közöltem vele, hogy most elmegyek haza.
– Értem már. Csak úgy közlöm, hogy ma már én sem engedlek el! Na, gyere enni! Szólj a lányoknak is, légy szíves.
– Rendben.
Először Kimnek szólt, és Kim továbbította Liznek. Liz majd később eszik. Megvacsoráztak, összepakoltak, és kiültek az udvarra.
– Alexék hol vannak? – kérdezte Lia.
– Betty szobájában – felelte Kim.
– Kim, hívd ki őket enni!
– Majd én szólok nekik, ha nem baj. Úgyis szeretnék beszélni Lizzel.
– Persze, menj csak.
– Bejöhetnek?
– Alszom.
– Nem, még nem, hisz beszélsz. Anyukád üzeni, hogy küldd ki a kutyákat enni.
– Ezt a megfigyelést! Tom, Alex, menjetek enni!
Kinyílt az ajtó. A kutyák lementek.
– Bemehetek?
– Aludni szeretnék.
– Rövid leszek.
– Két perc.
Becsukták az ajtót. Liz elfeküdt az ágyon. Rá sem nézett Richardre.

– Most miért haragszol rám?

– Én nem haragszom. Miért is haragudhatnék? Egyik pillanatban ezt mondom, a másikban azt. Hogy várhatsz el tőlem bizonyos döntéseket, ha saját magad sem tudod, mit akarsz?

– Ellentétben veled, én tudom, mit akarok!

– Nem úgy néz ki.

– Tudom például, hogy beszélgetni jöttem, de te még csak rám sem nézel. Enni sem jöttél.

– Lejárt a két perc.

– Ne bánj így velem, kérlek. Holnap reggel elmegyek, de vasárnap megkereslek.

– Oké. Szia.

Richard futó csókot nyomott Liz ajkára, és távozott. Szombaton reggel Liz a szokottnál később kelt.

– Sziasztok. Csak ketten? – kérdezte meglepetten.

– Igen. Richard már kora reggel elment – válaszolt Lia.

Szeretnék veled beszélni.

– Most rögtön, vagy ráér, mikor visszajöttem?

– Minél előbb, annál jobb.

– Miről van szó?

– Rólad és Richardról.

– Jaj, anya! Nincs miről beszélni, hisz nincs köztünk semmi. A legjobb barátnőm bátyja.

– Ez nem lehet akadály. Szereted? Csak őszintén, kérlek!

– Na jó, igen, szeretem.

– Ő is téged?

– Fogalmam sincs. Igen, azt hiszem.

– Hát akkor. Mi a gond?

– Mi is lehetne? Nézzük csak!

– Mi lenne, ha nem hülyéskednéd el, komolyan szeretném hallani a véleményed!

– Vegyük sorra, van egy pár év köztünk.

– Na és, nem húsz-harminc évről van szó! Ne értsd félre, nem rábeszélni vagy lebeszélni akarlak, csupán rávilágítanék egy pár apróságra.

- De, anya, ő egy tanárom!
- A papa örülne neki, hogy más embernek is jut hely a szívedben, hogy nem gubózol be.
- Ez most, hogy jön ide?
- Gondolkozz el az elhangzottakon, és rájössz. Nyomósabb érvre és ellenérvre van szükséged, ha bárkit meg akarsz győzni az álláspontodról.

A hétvége további része a rendes kerékvágásban telt el. Vasárnap délután Liz visszament a koleszba.

HETEDIK FEJEZET

Hétfőn Kate ezzel fogadta a földszinti aula kávéautomatájával babráló Lizát:

- Helló. Richard hol van?
- Szia. Nem tudom.
- Hogyhogy nem tudod?
- Úgy, hogy szombat kora reggel hazament, vagyis péntek

este óta nem láttam.

- Azt hittem, hogy veled tölti a hétvégét.
- Ezt hagyjuk most! De miért kérded?
- Azért, mert az igazgatónő már kétszer kereste.
- Miért?
- Csak annyit mondott, hogy amint megjön, keresse meg.

Szólj neki?

- Nem.
- Miért nem?
- Azért, mert nem. Nem elég, hogy otthagytott a hétvégén, de még anyámat is rám uszította, elmesélt neki egyet s mást.
- Ez érthető, de akkor is neked kéne szólnod neki.
- Miért is? Nem én beszéltem Mrs. Dysonnal.

Kicsit arrébb léptek az automatától, másokat is odaengedve ezzel.

– Sziasztok. Miről beszélgettek olyan elmélyülten? – szólalt meg mögöttük Mr. Sanders.

- Jó napot, tanár úr – köszöntek a lányok.
- Csak arról... – kezdte Kate, és Lizre nézett, aki megrázta a fejét, és belekortyolt a kezében lévő kávéjába.

– Na, mondd már! – türelmetlenkedett a férfi.

– Hát jó, akkor majd én mondom, hogy a tanár urat várja az igazgatónő. Szeretne beszélni önnel. Minél előbb keresse meg! – fejezte be Kate.

- Köszönöm, Kate. Elizabeth, hozzám se akarsz szólni?
- Ha nem muszáj, akkor nem.

– Richard, már kerestelek – lépett oda hozzájuk az igazgató.

Mrs. Nora Dyson 53 éves, mégis fiatalos, alacsony, közepes testalkatú asszony. Iskolaigazgatókhoz híven nagyon kemény és szigorú, de jó vezetője és munkatársa a tanároknak.

– Épp most mondták a lányok. Miről lenne szó? – fordult a nőhöz Mr. Sanders, így a lányok udvariasan magukra hagyták őket.

– Gyere, majd az irodámban elmondom!

Elvonultak az irodába, ami a portával szembeni épület-szárny földszinti folyosójának elején volt.

– Elizabeth Thomasról szeretnék veled beszélni.

– Mi a gond vele?

– Csak az, hogy kaptunk néhány orvosi eredményt, melyek alapján elővigyázatosságból, óvatosságból felmentését kell kezdeményeznem a testnevelés alól.

– Az nem jó. Ez mennyiben érint engem?

– Tényleg nem. Arra kérnélek, hogy te mondd meg neki!

– Miért pont én? Miért nem az orvos vagy az ápolónő?

– Azért, mert te vagy a tornatanára.

– De miért nem az orvos mondja meg? – kérdezte újból a férfi.

– Mert téged kérlek meg! Elintézed?

– Őszintén szólva, nem szívesen.

– Hidd el, én is sajnálom. De, ha most nem haragszol, dologom van.

– Jó, megyek. Szia.

– Köszönöm. Szia.

Egész délelőtt azon járt az esze, hogy mondja meg Elizabethnek, mert tisztában volt vele, hogy a lány szeretett aktívan részt venni a különböző sportokban. Aggasztotta, hogy fogja fogadni a lány, és főként, hogy reagál. Nem igazán tudott koncentrálni, gondolatai folyton visszatértek erre a problémára. Eljött az utolsó órája, ami Lizékkel volt. A kis csapat már az

öltözőben készülődött az órára. Kate és Kitty bementek a szertárba.

– Jó napot, tanár úr – köszöntek a lányok.

– Sziasztok.

– Csak azt szeretnénk kérdezni, hogy nem kell-e valamit előkészíteni az órára.

– Köszönöm, lányok, csak egy labda kell. Kitty, magunkra hagynál egy kicsit?

– Persze, tanár úr – mondta Kitty, és csatlakozott a lépcsőnél zajongva gyülekező többiekhez.

– Mi a gond? Mit akart az igazgatónő?

– Csak azt, hogy mentsem fel Lizát torna alól.

– Miért? Mikor és hogy mondod meg neki?

– Hát ez az, amit nem tudok. – Becsöngettek, kopogott valami. – Tessék?

Bejött Kitty.

– Tanár úr, bemehetünk a terembe?

– Igen, menjetek csak! Rögtön megyek. Addig tíz kör futás.

Kitty kiment.

– Szóval, miért is? – kérdezte újra a lány.

– Valami orvosi eredmény miatt.

– Aha, szóval komoly. Szerintem óra után beszélj vele, akkor talán nem lesz annyira...

– Nem tudom, mert még mindig pikkel rám.

– Pont azért.

– Na, gyere! Köszönöm. – Bementek a terembe. – Kész a tíz kör?

– Igen.

– Liz, hozd be a labdát, amit a székre raktam, kérlek!

– Hozom. – Kiment, és a labdával tért vissza. – Tessék – csatlakozott a többiekhez.

– Liz, neked nem a padon kéne ülnöd?

– Már lejárt a két hét.

– Akkor nem szóltam.

Egész órán játszottak. Liz nem volt valami nagy formában. Végre kicsengették.

– Liz, ráérsz egy percre?

– Nem igazán.

– Haragszol rám, hogy ilyen bőbeszédű vagy? – A lány kerülte a férfi tekintetét, és nem válaszolt. – Ez felért egy válasszal. Tehát igen.

– Nem – felelte kis idő után.

– Nem úgy néz ki. Szeretném, ha ebéd után megkeresnél. Szeretnék veled beszélni!

– Meglátom, mit tehetek.

– Várlak.

Ebéd után Kate odament Lizhez.

– Liz, gyere velem, légy szíves.

Elindult a szertár felé.

– Kate, lógva hagynátok egy kicsit, most nincs kedvem beszélgetni veled!

– De muszáj! Na, menj már!

Bekopogott.

– Ezt még megbánod! – morgott Liz.

– Gyere csak, már vártalak. Foglalj helyet!

– Köszönöm, de inkább állok. Hallgatom, mi volt ilyen sürgős?

– Javítottál fizikából?

– Ráfoghatjuk. De gondolom, nem ez volt oly fontos. A reggelivel kapcsolatos?

– Igen. Szóval, arról van szó, hogy az egészségi állapotod miatt az igazgatónő kezdeményezte a felmentésed a torna alól.

– Tessék? Mi ez a baromság? – fakadt ki a lány. – De nincs is semmi bajom. Én nem akarom, hogy felmentsenek. Ez rossz húzás, még tőled is!

– Semmi közöm az egészhez, csak utasítást teljesítek! Ezt sajnos nem te döntöd el, és nem is én!

– Dehogynem, én úgy érzem, hogy semmi bajom, így tornázok.

– Ne vitatkozz velem, nem tehetek semmit, ez felsőbb utasítás. Ha azt mondják, hogy nem, akkor az úgy is lesz.

– De ezt nem tehetik meg.

– De igen, megtehetik. Sajnálom.

– Felfogtam, igaz, nem értek egyet vele. Most már mehetek?

– Sietsz valahová?

– Igen, a terembe indultam.

– Kérlek, ne csinálj hülyeséget.

– Most már úgyis mindegy.

Szó nélkül távozott. Liz megkérte Mrs. Collinst, hogy hadd menjen le a tornaterembe. A tanárnő nagy nehezen beleegyezett. Liz a teremben játszott, de gondolatai mindig visszatértek Richardhoz. Nem tudott a labdára koncentrálni. Egyszer csak megszólalt valaki az ajtóban. A hang ismerős volt. De csak akkor bizonyosodott meg róla, mikor nagy nehezen arra nézett.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte az igazgatónő. – Miért nem vagy az osztályodban?

– Mert engedélyt kaptam, hogy lejöjjek.

Csak most vette észre, hogy Richard is ott áll.

– Úgy tudom, megmondták, hogy kényszerszünetet kell tartás.

– Á, a felmentés? Amiről néhányan beszélnek, csak a jövő héttől lép érvénybe. Ide pedig az iskola tanulói engedéllyel bejöhetnek, vagy nem? – kérdezte kissé gúnyosan.

– De igen, igazad van, de attól nem kell szemtelennek lenned.

– Ó, bocsánat. Csak nem szeretem, ha macerálnak.

– Miss. Thomas, befejeznéd végre? – szólt közbe mérgesen Richard.

– Igenis, tanár úr, befejeztem.

Elindult az ajtó felé, közben pattogtatta a labdát, majd az ajtó fölött lévő palánkra dobta.

– Most hová mész, még nem fejeztem be – emelte meg a hangját az igazgatónő, hogy túlkiabálja a pattogó labdát.

– De én igen, mert tanulnom kell, és mint mondták, első a kötelesség. – És a férfinak dobta a labdát. – Köszönöm.

Felment az osztályába. Bő egy óra múlva hívatta az igazgatónő.

– Liz, mit csináltál, miért hívatnak az igazgatóiba? – kérdezte Mrs. Collins.

– Kérdezze meg az okosoktól.

– Elizabeth, szépen kérdeztelek, és elvárom, hogy rendesen válaszolj.

– Bocsánat. Csak finoman értésükre adtam, hogy fütyülök a felmentésükre.

– Milyen felmentésről beszélsz?

– A tornafelmentésről.

– Na, gyere, lemegyek veled, és megbeszéljük.

– Köszönöm, de nem hiszem, hogy sikerül.

Lementek az igazgatói irodába. Bekopogtak.

– Tessék? Sziasztok, gyertek csak be.

– Jó napot!

– Szia – köszönt Mrs. Collins is. Erről a bizonyos felmentésről szeretnék beszélni.

– Én is azért hívtam Elizabeth-t.

– Nem értem, miért... – kezdte volna Mrs. Collins.

– Hallgass meg, kérlek! Az a helyzet, hogy az orvosi eredmény, ami alapján mi fel akartunk menteni – fordult Lizához –, az nem a te papírod volt, vagyis a felmentés törölve. Ne haragudj a tévedésért!

– Nem történt semmi. Én is szeretnék elnézést kérni a tornatermi szemtelenkedésemért.

– El van nézve, de most, ha nem haragszotok, dolgom van. Sziasztok.

– Köszönöm. Viszontlátásra.

– Szia – köszönt a tanárnő.

– Bemehetek a tanár úrhoz tíz percre?

– Igen, de siess, mert tanulnod kell.

– Sietek.

Kopogott a szertár ajtaján. Válasz nem jött, így benyitott. Richard a helyén ült, és telefonált. Intett, hogy jöjjön be, és üljön le. Leült, maga elé bámult, és várta, hogy lerakja a telefont. Nemsokára lerakta.

– Miben segíthetek?

– Csak el szeretném újságolni, hogy a felmentést törölték. Nem az én papíromat nézték.

– Ez jó hír.

Liz felállt, és odament Richard széke mögé. Átölelte a nyakát. Odahajolt és megsókolta. Richard ellenkezni akart, de a csók olyan gyengéd és forró volt, hogy inkább viszonzta. Kis idő után Richard kibontakozott. Liz szó nélkül távozott.

A másnap délelőtt sokkal lassabban telt, mint a hétvége. Negyedik órája Lizáéknak biológia. Csengetés után a tanárnő sehol, kiderült, hogy beteg. Sanders tanár úr ment helyettesíteni. Az osztály kérésére Lizát feleltette. Gyatra felelet volt, kettést kapott. A másik két „sorstárs” jobban szerepelt.

– Elizabeth, miért nem készültél az órára?

– Készültem, csak ködöt fogtam.

– Ideírom a tanárnőnek, hogy következő órán javítani szeretnél. Szedd össze magad, jó?

– Igen, tanár úr!

Liz nagyon mérges volt. Végre kicsengettek. Elindult az osztály az ajtó felé.

– Elizabeth, várj egy percet!

– Parancsoljon.

– Szeretném, ha több gondot fordítanál a tanulásra is.

– Különben mi lesz? – kérdezte gúnyosan.

– Nincs különben. Csupán a tanulmányi eredményed miatt aggódom.

– Aggóddhat is, jó lenne, ha eldöntené végre, mi a francot is akar tőlem – füstölgött tovább a lány.

– Tessék? Hogy beszélsz? Még a fél iskola nem hallotta! – csitította a lányt, mikor rájött, mi is folyik itt. – Most kire haragszol? Nem beszélhetnénk meg ezt később, nyugodtabb helyen?

– Csak magamra. Szépen leszerepeltem. Elnézést az előbbiekért!

– Még kijavíthatod. Ezért kértem, hogy ne hanyagold el a tanulást.

– Köszönöm a lehetőséget, élni fogok vele.

– Helyes. Keress meg később! Szia.

– Viszontlátásra.

A hét alig akart eltelni. De végre eljött a péntek. Richard a szokott helyen vette fel a lányokat. A lányok hátraültek.

– Hová megyünk? – kérdezte Kate.

– Először haza, utána majd meglátjuk.

Kis idő után odaértek. Kate elvonult a szobájába. Liz Richardhoz ment. A férfi odament az ablaknál álló lányhoz, átölelte és megcsókolta.

– Velem töltöd a hétvégét?

– Nem tudom, megérdemled? Kate is ott lesz?

– Igen, Kate is velünk jön.

– Akkor igen, de telefonálnom kell.

– Már elintéztam. Lia elengedett. Megadtam neki a számom, itt bármikor elérhet.

– Honnan tudtad, hogy beleegyezek, hisz, hogy a te szavaidal éljek, nagyon pikkelek rád?

– Szóval, Kate fecsegett. Csak reméltem, hogy adsz esélyt a kiengesztelésre. Kate, kész vagy?

– Igen. Felőlem indulhatunk.

– Mondjátok már meg végre, hová megyünk!

– Először kimegyünk a buszmegállóba, ott felvesszük Thomast, és utána, meglátod. Hadd legyen meglepetés!

– Nem mindig szeretem a meglepetéseket. De ki az a Thomas?

– A barátom – válaszolta Kate.

– Kate, ugye nem felejtetted el a megállapodásunkat?

– Nem.

– Miről beszéltek már megint?

– Majd elmesélem.

Megérkeztek. Kate kiszállt, és keresni kezdte a barátját.

– Még nem is volt alkalmam bocsánatot kérni a hétfői miatt.

– Én el is felejtettem.

– Köszönöm most már én is.

Mindketten elmélyülve nézelődtek. Megjöttek Kate-ék.

– Sziasztok.

Tom és Richard kezet fogtak.

– Mielőtt elindulunk, tisztáznunk kell valamit. Először is: bemutatom a menyasszonyomat. Ő Elizabeth.

A lányok meglepődve néztek.

– Helló, Thomas vagyok.

– Szia. Elizabeth. Richard, mi ez a menyasszony dolog? – kérdezte komolyan Liz.

– Semmi, csak vicceltem. Kate majd mond valamit, amit jó lenne, ha betartanátok. És most nincs kedved helyet cserélni Lizzel?

– De miért ne?

Megtörtént a helycsere. Végre elindultak Canberrából Perthbe. Kicsivel több mint másfél óra autótút után egy kicsi, de varázslatos városka tárult eléjük. Egy, a tengerparton álló háznál parkoltak le. Körbejárták a házat. Az alsó részen egy nagy nappali, egy konyha étkezővel és egy fürdőszoba volt. A felső szinten két szobát találtak. Lepakolták holmijukat, a fiúk az egyik, a lányok a másik szobába. Richard jól ismerte a házat és a környéket, gyerekkorukban és felnőttként egyaránt sokat járt itt a barátjával, akitől kölcsönkapta a hétvégére a vidéki, hétvégi házat. Elmentek sétálni a tengerpartra. Kis idő után elváltak. Kate-ék visszamentek a házhoz. Lizék kézen fogva, ölelkezve sétáltak tovább. Néha-néha megálltak, és hol a tenger, hol egymást, hol pedig a környezetüket nézték egy-egy szenvedélyes csók előtt-után. Liz örült, hogy kettesben lehet

Richarddel. „Kis idő” után, ami valójában órákat jelent, Liz törte meg a pillanatnyi csendet.

– Mire gondoltál azzal a menyasszony sztorival?

– Csak erre.

És elővett valamit a mellényzsebéből.

– Ez a tiéd – adta oda a lánynak.

– Mi ez?

– Nézd meg, és megtudod!

Kinyitotta a dobozkát. Egy aranygyűrű volt benne.

– Ez mi? – kérdezte újból, mert nem hitt a szemének.

– Eljegyzési gyűrű.

– Micsoda?

– Jól hallottad. Eljegyzési gyűrű. Szeretném, ha...

Átölelte és megcsókolta a férfit, így megakadályozva, hogy kimondja, amire mindketten nyilván gondoltak.

– Te nem vagy normális. Ne haragudj, de nem fogadhatom el!

Visszaadta, és hátat fordított a férfinak, a hullámozó tengert nézte. A férfi kicsit csalódottan zsebre rakta a dobozt, és átölelte a lányt.

– Megegyeztünk, hogy elhalasztjuk pár évre.

– De miért?

– Mert ez most még lehetetlen.

– Nem értelek, gondold át, kérlek!

– Oké, de akkor egyelőre téma ejtve – mondta a lány, hogy lezárhassák végre, de tudta, hogy nem fog még ezen gondolkodni.

– Rendben.

Visszamentek a házhoz. Kate már kíváncsian várta őket.

– Mi volt? – kérdezte.

– Semmi, nem fogadta el.

– De miért?

– Nem tudom, nem indokolta meg.

Nem vették észre, hogy Liz mindent hall.

– Ne csüggedj, tudod, hogy szeret, adj neki időt. Nem könnyű döntés, még ha szeret is. Tudod, milyen nehéz most neki.

Erre betoppant Liz.

– Miért nehéz nekem?

– Mindent hallottál? – kérdezte Kate.

– Igen. Szóval?

– Azért, mert fiatal vagy még, és még csak most nyerted vissza a lelki egyensúlyodat. Ez egy életre szóló döntés.

– Jól látod a dolgokat. Nem fogadhatom el, mert nekem ez egy kicsit gyors. Az, hogy fiatal vagyok, az igaz, de az egyensúlyos dologgal vitatkoznék. Szerintem nem gondoltad ezt végig. Halasszuk el egy kicsit, jó?

– Mit jelent nálad az egy kicsit? – kérdezte Kate.

– Két, maximum három év.

– Te mit szólsz ehhez? – fordult Richardhöz.

– Elfogadom, ha ezzel kizárom azt a lehetőséget, hogy elveszítsen!

– Felhívnám a figyelmedet egy aprócska tényre. Nem járnunk, és semmi olyat nem teszünk, ami veszélybe sodorhatja az állásod, illetve erkölcsi megítéltetésed, és még sorolhatnám. Sőt, ha járnánk, sem tudnád százszázalékosan kizárni az elszakadás lehetőségét – szögezte le Liz.

– Ti tudjátok – zárta le végre Kate is a témát.

Az est további része hamar eltelt. Vacsora után Lizék ismét tettek egy nagy sétát a tengerparton. Kate-ék a házban maradtak. Elég későn, körülbelül 2 óra körül kerültek ágyba, Liz mégis hét órakor már talpon volt. Mivel a többiek még aludtak, kiosont a házból, és sétálgatott a néptelen, szinte üres parton. Egy-egy kocogó ember haladt el mellette, majd letelepedett a homokban, és a tengert nézve újra átgondolta, felidézte a tegnap történeteket. Kilenc óra körül Richard huppant le mellé és ölelte át.

– Jó reggelt! Hát te? Azt hittem, hogy alszol még.

– Szia. Már egy ideje itt üldögelek – bújt oda a férfihoz és megcsókolta.

– Nem jól aludtál? – kérdezte aggódva.

– De igen, de minek vesztegessen alvással az időmet, amikor...

– Igazad van, az alvás csak elvesztegetett idő – bolondozott a férfi, és ismét megcsókolták egymást. – Szerettelek volna meglepni titeket finom reggelivel. Elkísérsz?

– Hááát, nem is tudom. Győzz meg róla, hogy... – ment bele a játékba a lány is, de a férfi egy csókkal félbeszakította.

– Rendben, meggyőztél! Menjünk!

Reggeli után és a hétvége további részében végigjárták Perth nevezetességeit. Megnézték a Kings Parkot, Perth botanikus kertjét, állatkertjét, a Swan Bellst, mely egy harangtorony a Swan folyó partján. Az épületegyüttes egy hajót formáz, és még sorolhatnám a számos látnivalót, melynek csodájára jártak. Gyönyörű, romantikus hétvégét töltöttek együtt. Vasárnap öt óra körül visszavitték Lizát a koleszba.

– Köszönöm ezt a gyönyörű hétvégét.

– Ha másként történtek volna a dolgok, akkor szebb lett volna.

– Velem töltöd a jövő hétvégét? – kérdezte a lány.

– Ezt vegyem meghívásnak?

– Igen.

– Akkor ezt eldöntöttük.

Elbúcsúztak egymástól. Liza teljesen el volt varázsolva, a többiek is észrevették.

– Úgy látom, jó hétvégéd volt – kezdte Lin.

– Jól látod.

– Mesélj, mi volt? Vele voltál?

– Kire gondolsz?

– Kate tesójára.

– Igen, velük voltam.

– És? Mondd már, mi volt?

– Arra gondolsz, hogy...? Nem. Nem történt semmi. Nagyokat sétálgattunk, beszélgettünk, jól éreztük magunkat egymás társaságában.

– Kate és a barátja is ott volt veletek?

– Igen.

– Örülök, hogy legalább a te hétvégéd jó volt. Én otthon unatkoztam. Velem sose történik semmi.

– Dehogynem, csak nem figyelsz rájuk.

NYOLCADIK FEJEZET

Elizabeth, Kitty és Kate a reggeliből tartottak az aulán keresztül a lépcsőhöz, hogy a kollégiumba magukhoz vegyék kabátjukat és táskájukat, mikor Mr. Sanders állt meg mellettük.

– Jó reggelt, hölgyeim!

– Jó napot, tanár úr! – köszöntek vissza szinte kórusban a lányok.

– Miss. Thomas, válthatnánk pár szót az irodámban?

– Most azonnal, vagy ráérek öt perc múlva is? – poénkodott Liz.

– Ha nincs más dolgod, akkor most – válaszolt komolyan a férfi. Az aulából egyenesen egy kis folyosóra mentek, amely a szertárhoz és a tornateremhez vezet. A férfi udvariasan előreengedte a lányt, majd helytel kínálta.

– Nem, köszönöm, annyi időm nincs – utasította el a lány.

– Rendben. Megmagyaráznál nekem egy-két dolgot? – vágott bele a férfi.

– Mit is?

– Van egy-két dolog, ami a fülembé jutott. Szeretném tudni, hogy csak pletyka vagy igazak.

– Mindjárt csöngetnek, úgyhogy mennem kellene.

– Igazad van, de erre is visszatérünk még, mint ahogy arra is, hogy is gondoltad azt, hogy „kutyaharapást szőrével”.

– Nem értem, miről beszélsz.

– Pedig tőled származik az idézet.

– Ki súgta ezt neked? Mivel kapcsolatban mondtam ilyet?

A lány gondolkodni kezdett.

– Most az nem lényeg, hogy ki mondta, csak az, hogy értetted.

– Megvan. Ronnie volt az áruló. Ha nem haragszik, most távoznék.

– Nem, rosszul gondolod, nem Ronnie volt. Le kéne üljünk beszélgetni, ne halmozzuk tovább!

– Mennem kell! – mondta a lány kissé egykedvűen, dühösen.

– Látom, mérges lettél, de mielőtt bárkit bármivel meggyanúsítasz vagy lehordasz, nyugodj meg, és beszéljünk meg!

– Meglátom! Elmehetek?

– Ha megígéred, hogy nem csinálsz butaságot, és...

– Viszlát – vágott a szavába a lány, és már ott sem volt, a jókedve elillant.

Kittyék észre is vették, de nem volt idejük óra előtt megbeszélni.

Következő osztályfőnöki órán a jövőbeli terveikről, a továbbtanulásról beszélgettek.

– Kitty, mit szeretnél tenni, ha kezdedben az érettségid? – kérdezte Mrs. Roberts.

– Egyetemre szeretnék menni.

– Christopher?

– Nem tudom.

– Már csak egyvalakit tudunk meghallgatni. Ki legyen az? Elizabeth, itt vagy? – szólt a gondolataiba merült lánynak.

– Igen, tanárnő.

– Mihez kezdesz a gimi után?

– Az eredeti terveim szerint tovább tanulok, hogy gyerekekkel foglalkozhassam óvodában vagy iskolában, vagy egyéb irányban, de ahogy most állnak a dolgaim, azt is kétlem, hogy az érettségiig eljutok.

– Érthető, hisz két tanár egy családban nem fér meg – gúnyolódott Alex.

– Mondtam...

– Liz, majd én! – vette magához a szót a tanárnő. – Először is: az két dudás. Másodszor: jó lenne, ha befejeznéd a társaid piszkálását. Még egy ilyen, és röpi az intó az ellenőrződbe. Érthető voltam?

– Igen, tanárnő.

Kicsöngettek.

– Nos, az elhangzottak mindenkre vonatkoznak. Liz, ebéd után keress meg, légy szíves. Valószínű, hogy a számítépteremben leszek.

– Igen, tanárnő.

Az órák hamar elröptültek. Liz kicsit ideges volt, mert nem tudta, miről fognak beszélgetni, és ha az óráiról, nem tudta és nem is akarta megmagyarázni az elhangzottakat. Nem sokat evett az ebédből. Mielőtt az osztályfőnökhöz ment volna, megkereste Mrs. Collinst a tanáriban.

– Jó napot, tanár úr! – szólította meg az ajtó melletti faliújságnál álló egyik tanárt.

– Szia. Segíthetek valamiben?

– Mrs. Collinst keresem.

– Az előbb itt láttam, rögtön szólok neki! – mondta a tanár, és távozott.

Kicsivel később a tanárnővel tért vissza.

– Köszönöm, tanár úr. Tanárnő, válthatnánk pár szót?

– Szia, Liz. Igen, persze. Mi a baj? – kérdezte a nő a lány idegességét látva.

– Nem mehetnénk máshova? Bár végül is mindegy, holnapra úgyszemint ezen csámcsog majd mindenki.

Elhúzódtak egy nyugodtabb helyre.

– Először is: kezd az elején, nem értem ugyanis, mire célozatsz! Másodszor: a stíluson is változtathatnál!

– Sajnálom, felejtse el, nem kellett volna idejönnöm! – távozni készült, de a nő megakadályozta.

– Na, azt már nem, nem hagysz így itt magyarázat nélkül! Szeretném, ha megmagyaráznád, mit vétettem, amiért ennyire pikkelsz rám?

Ekkor Sanders tanár úr is csatlakozott hozzájuk. Liz háttal állt neki, így nem látta.

– Öreg hiba, hogy nem tudja. Szerintem fiatal még a szenilitáshoz vagy a demenciához.

– Elizabeth, nem gondolod, hogy nem helyénvaló ez a stílus a tanárnővel szemben? – szólalt meg végre a férfi.

A lány összerezzent, egy pillanatra az égre emelte tekintetét, majd lassan megfordult.

– Liz, még mindig magyarázatra várok! Nem értem, mi folyik itt! – engedte el a füle mellett a lány szavait a nő.

– Sajnálom, ha nem tudja, nem segíthetek!

Mielőtt a két felnőtt magához tért volna a döbbenettől Liz viselkedése láttán, sőt válaszolhatott volna, faképnél hagyta őket.

– Mi ütött ebbe a lányba? Te tudod, mi folyik itt, miért viselkedett így velem? – kérdezte a nő. Velem van gondja, vagy csak rajtam vezette le?

– Sajnálom, azt hiszem, az én hibám! Rendbe hozom!

– Szóval beavatsz végre?

– A szitu egyszerű. Lezajlott köztetek egypár bizalmas beszélgetés. Vannak dolgok, amit csak neked mondott el. Egy ilyen dolog a fülembé jutott. Már nem tudom, hogy, de meghallottam és rákérdeztem. Téged vádol a megszellőztetéssel, hiába mondtam neki, hogy nem, de... Látod. Sajnálom.

– Egészen pontosan miről van szó?

– Nem tudom, mikor, hol, milyen körülmények között, de elhangzott köztetek egy olyasmi, hogy „kutyaharapást szőrével”. Erre kérdeztem rá.

– Igaza van! Tényleg én vagyok a ludas. Nem emlékszel? Egyik este a tanáriban beszélgettünk, mert azt hittük, nincs már ott senki rajtunk kívül. De te felbukkantál. Nem értetted, mit mondott, így ezt én mondtam el neked. De hogy mivel kapcsolatban, abba nem avattalak be.

– Igen, igazad van, már dereng valami.

– Tehát jogosan dühös – összegezte a nő.

– Szerintem nem. És a forma sem volt helyénvaló. Ülünk össze és beszéljük meg!

– Köszönöm, de majd én elintézem.

Ezzel mindenki ment a dolgára. Közben Liz odament a számtechteremhez, bekopogott.

– Tessék?

- Jó napot, tanárnő.
- Szia. Gyere, ülj le! – odahúzott egy széket neki. – Ne izgulj, nincs semmi baj, csak szeretném, ha megmagyaráznád, mire gondoltál az óráival.
- A sulival kapcsolatban?
- Igen. Valami gond van? Segíthetek valamiben? Szeretnél róla beszélni?
- Nem, nincs semmi gond. Miért?
- Jól értettem, kimaradáson gondolkodsz?
- Nem, vagyis igen, nem tudom.
- Miért? Hisz stabil négyes tanuló vagy, a kisujjadból is kirázod az érettségit.
- Miért? Nem tudom. Bármennyire igyekszem, mégis sorra kapom a rossz jegyeket.
- Ez butaság, még a kitűnő tanulókkal is előfordul néha, hogy rossz jegyet kapnak. Emiatt nem szabad... – akadt meg egy pillanatra a nő, majd így folytatta: – Várjunk csak! Van valami köze Alex megjegyzésének tartalmához?
- Miért lényegesek a terveim?
- Azért, mert kevesen gondolkodnak ilyen átlaggal, eredményekkel cél előtti feladáson. Hacsak nincs valami igazán lényeges, leküzdhetetlen akadály. Szóval van vagy nincs?
- Természetesen nincs.
- Nem értelek, akkor miért? Azt a pár rossz jegyet van még időd kijavítani. Anyukád mit szól ez irányú terveidhez?
- Nem tudja.
- Most mennem kell, de folytatni fogjuk. Addig gondolkozz, kérlek, egy elfogadható magyarázaton – elkészönt és távozott.
- Liz egész délután keményen tanult. Tudta az anyagot, mégis sokadszorra is átnézte. Idegeskedett a dolgozatok miatt.
- Liz, akarsz róla beszélni? – kérdezte Kate, mert nem bírta tovább nézni, ahogy tesz-vesz, hogy idegességét leplezze.
- Haha. Nincs szükségem pszichológusra – próbálta viccesen elütni Liz a dolgot.

- Komolyan, Liz, akarsz róla beszélni?
- Nézd, Kate, próbálok finom lenni, mert nem akarlak megbántani, maradj ki ebből, tehát üzenem a feladónak, szálljon le a témáról végre.
- Várj! – szólt közbe Kate. – Nem küldött senki. Azt sem tudom, miről van szó. Csupán nem bírom nézni, ahogy őrölsz magadban.
- Bárhogy is van, nem akarok beszélni róla!
- Jó, rendben. Bocsáss meg, hogy aggódom miattad! – vágta be a durcát Kate.
- Ekkor kopogtak.
- Tessék! – kiabálta Liz.
- Bejött Mrs. Collins.
- Sziasztok.
- Jó napot, tanárnő! – köszöntek a lányok Liz kivételével.
- A francba, Kate, ne csináld már! Tudod, hogy nem úgy gondoltam.
- Liz, beszélhetnénk? – kérdezte a tanárnő.
- Sajnálom, de...
- Legalább akkor Mrs. Collinsszal beszéld meg! – szólt közbe Kate.
- Kate, kérlek, ne! – mondta a tanárnő. – Várjunk csak... – elhallgatott, és összerakta a szitut.
- Értem már. Nézd, Liz, bárhogy is van, adnod kell egy esélyt a magyarázatra, meg kell hallgatnod a másik oldalt is!
- Igazad van, tudom, de nem itt és most!
- Keress meg, ha ráérsz! – mondta a nő, és távozott.
- Sajnálom, Kate, az előbbi, tényleg nem úgy gondoltam. Szeretném először megemésztetni, mielőtt bárkivel is beszélnék róla.
- Tényleg csak segíteni akartam, és ami a legfontosabb, nem tudom, mi folyik itt, és senki nem küldött. Tudod mit, felejtjük el!
- Oké, köszi.

Este unalmas perceiben ismét elővette és felmondta Kitty-nek és Kate-nek az anyagot.

Hétfőn reggel a férfi a lányokat elvitte a koleszhoz. Ő pedig hazaugrott felfrissülni, átöltözni. Ebéd után egy kis játékra gyülekeztek a tornateremnél.

– Sziasztok – fogadta őket Mr. Sanders.

– Jó napot, tanár úr!

– Tanár úr, megkaphatnánk a terem kulcsát, hogy bemehessünk kosarazni? – kérdezte Christopher.

– Persze, tessék. Kate, bejönnél egy percre?

A lány bement, becsukták az ajtót.

– Baj van? – kérdezte a lány.

– Nem, ne aggódj! Egy apró szívességet szeretnék kérni.

– Éspedig?

– Szeretném kibékíteni Ronnie-t és Lizát.

– Bocsi, de szerintem nem kéne beleavatkoznunk.

– Sajnos már benne vagyok, mert ha úgy nézzük, én okoztam.

– Most már végképp nem értek semmit. Mi ez az egész?

– Rákérdeztem valamire, amit csak Ronnie-nak mondott el.

– De ha jól gondolom, nem Ronnie szellőztette meg.

– Persze, hogy nem. Véletlenül hallottam meg. De nem tudtam neki megmagyarázni.

– Most már értem. Mi lenne a dolgom?

– A játék után idehívom Lizát, te pedig szólsz Ronnie-nak.

– Liz nagyon mérges lesz!

– Ne aggódj, majd én elviszem a balhét. A többit meg majd ők elintézik.

– Oké, megbeszéltük.

– Köszí. Gyere, menjünk!

A másfél órás játék hamar eltelt. Utána beindult a terv. Liz, mit sem sejtve a kis merényletből, a szertárhoz ment, és kopogott.

– Gyere csak! – szólt ki a férfi.

A lány benyitott, meglátta Ronnie-t.

– Bocsánat. Téves – mondta, és sarkon fordult.

A férfi felpattant és visszahozta. Betuszkolta a szobába a lányt. Ő is bement, és az ajtónak támaszkodott, elzárva a „menekülés” útját.

– Szia, Liz – kezdte a tanárnő.

– Tanárnő? – válaszolt mintegy köszönésképpen.

– Nem kerestél meg!

– Sok dolgom volt.

– Nézd, ez így nem mehet tovább! Meg kell beszélünk ezt a félreértést!

– Szerintem nincs ezen mit megbeszélni!

– De igen, van. A történet egyszerű, egyik este, mikor beszélgetni támadt kedvünk, a tanárit választottuk, mert úgy hittem, nincs már ott senki. De sajnos tévedtem. Richard ott volt, de nem hallott semmit a beszélgetésünkből. Azt a közmondásfoszlányt viszont hallotta, csak rosszul. Tehát csak és kizárólag azt javítottam ki neki, hiába faggatott, semmi mást nem mondtam el.

– Sovány vigasz, nem gondolja! Azt sem kellett volna elárulnia!

– Igazad van, hibáztam. Bocsáss meg, kérlek!

– Hogy bízhatnék ezek után önben?

– Adj egy esélyt, hadd tegyem jóvá!

– Egy kis időre van szükségem, hogy megemésszem és regenerálódjak.

– Rendben, amennyit csak akarsz. Csak mondd, hogy vége annak, hogy nem szólsz hozzám!

– Jól van, felejtjük el! Mintha kértem volna, hogy maradjon ki ebből – fordult a férfihez a lány.

– Igen, de nem nézhettem tovább.

– Mehetek végre?

– Igen – mondta a nő.

– Engedelmükkel! – mondta a lány, és megcélozta az ajtót, majd mikor a férfi mellé ért: – Erre még visszatérünk! – súgta és távozott.

– Köszönöm, Richard. Mintha én is kértem volna, hogy maradj ki, de örülök, hogy nem tetted! Nem tudom, mikor beszéltük volna meg, a makacsságát ismerve. Ezzel a nő is távozott.

KILENCEDIK FEJEZET

Nagy nehezen eljött végre az utolsó óra, torna-. Liz alig várta már, hogy ennek is vége legyen, nem mintha nem szeretné, csak éppenséggel ez a nap nem tartozott a szerencsenapjai közé. Bár ő sose foglalkozott ilyesmikkel, mint szerencsenap, szerencseszám, horoszkóp... Az órán keveset tornáztak, és mivel a tanár úrnak jókedve volt, inkább játszottak.

– Kitty és Kate, segítetek elpakolni, legyetek szívesek.

A többiek távoztak.

– Liza, te hová mész?

– Nekem nem tetszett szólni.

– Akkor most szólok.

Kittyt félrehívta.

– Mi a baj? Nem tudok segíteni esetleg?

– Semmi, csak nincs jókedvem.

– Azt észrevettem, ezért kérdeztem.

– Nincs kedvem beszélni róla.

– De miért?

– Mert nem.

– Ahogy gondolod. De ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz.

– Igen, tudom. Köszönöm. Elmehetek?

– Igen. Szia. Gyertek be, legyetek szívesek – fordult Kate-ékhez. – Foglaljatok helyet!

Liz leült, Kate pedig mögé állt. Tudjátok, hogy két hét múlva kedden vendégek jönnek az iskolába. Egy kis műsorral fogadjuk őket.

– Nekünk kell a műsort összehoznunk? – kérdezte Liz.

– Nem az egész. Nektek csak egy kis tornabemutatót kellene tartanotok.

– Mennyi az a kicsi? – kérdezte most Kate.

– Negyedóra. A gyakorlatokat én összeállítom, ti meg előadjátok.

- Mi ketten?
 - Nem, dehogy, összesen tizenketten. Önkénteseket keresek. Tolmácsolnátok a többieknek?
 - Vagyis nem kötelező? – kérdezte Liz.
 - Nem, de azt szeretném, ha ti ketten biztosan benne lennétek a tízben. A másik kettő póttag. Holnapra összeírnátok a jelentkezőket?
 - Igen – mondta Kate.
 - Ha első óra előtt behozzatok, akkor megmondom, mikor kezdjük.
 - És ha nem lesz annyi önkéntes? – érdeklődött Liza.
 - Akkor én választok.
 - Értettük. Mehetünk enni?
 - Igen, és köszönöm a segítségeket. Liz, ne feledd, függőben maradt egy beszélgetésünk! Sziasztok.
 - Viszlát – mondták a lányok, és távoztak.
- Ébéd után megbeszélték a többiekkel a dolgot, és összeírták a „listát”. Nehezen, de összejött a tizenkét vállalkozó kedvű személy. Liz magát póttagnak írta. Gondolva, ha már benne kell lennie, akkor így is jó lesz. Végül is a tizenkettőben benne van. Örült egy kicsit ennek a műsornak, hogy így többet láthatja a szeretett férfit, de nem akart jobban belemerülni.
- Másnap, vagyis kedd reggel. Gyönyörű márciusi nap. A jó idő, mint általában mindig befolyásolta Liz kedélyállapotát. Kate kereste Lizát, végre megtalálta.
- Liza, odavinnéd egyedül a listát, mert nekem be kell mennem az igazgatónőhöz diáktanács ügyben?
 - Persze, menj csak.
 - Köszí.
- Liz a szertár felé indult. Kopogott.
- Tessék? – szóltak ki.
 - Jó napot kívánok!
 - Szia – válaszolt a helyiségben lévő tanár úr és az igazgatónő.
 - Miben segíthetek? – kérdezte a férfi.

– Csak ezt hoztam. – Átadta a papírt. – Katherine az igazgatónőt várja, azért nem jött.

– Köszönöm, hogy szóltál. Majdnem el is felejtettem, hogy megbeszéltük – mondta a nő, és távozott.

Míg Liz beszélgetett, addig a tanár átnézte a névsort.

– A fiúk jók így, ahogy vannak, de a lányoknál miért te vagy a póttag?

– Mert azt mondta, hogy nem kötelező, és nekem nem sok kedvem van ehhez a hülyeséghez.

– Egy: nem hülyeség. Kettő: Alexandra lesz a beugró helyetted. Rendben?

– Hátha nagyon muszáj? Nem nyerő ötlet, mert utálok a kötelező dolgokat.

– Nem kötelezlek, hanem megkértelek. Mit válaszolsz?

– Oké, vállalom, de ha rosszul sül el, ne engem hibáztass.

A férfi kérdően néz a hangnem és megszólítás miatt. Liz nem zavartatta magát, nem óhajtotta megmagyarázni. Pár másodpercnyi döbbenet után folytatta a tanár.

– Megmagyaráznád? Ebéd után mindenki legyen itt!

– Ebéd után?

– Igen. Más terved lett volna?

– Jól fogalmazott. Csak lett volna, de majd elhalasztjuk. Elmehetek?

– Megtudhatom, milyen programot rontottam el?

– Moziba mentünk volna.

– Kivel?

– Kezd kihallgatásformát felvenni ez a társalgás, így inkább visszavonulok. Másrészt: nem szeretnék elkésni.

Elindult az ajtó felé.

– Egy pillanat. – Odament a lány mellé, megsimogatta az arcát. – Ne haragudj rám, nem tudom, mi ütött belém.

– Két lehetőség áll fenn: vagy természetes kíváncsiság, vagy féltékeny vagy.

– Erre is visszatérünk még. Szia.

– Viszlát.

Később gyülekeztek a teremnél. A tanár úr is megjelent.

– Menjetek be! Liz és Peter, gyertek az eszközökért!

– Megyünk – mondta Peter, és átkarolta Liz nyakát, aki gyorsan lerázta magáról, mielőtt Richard meglátná.

Elkészt, észrevette. Egyből eltűnt a mosolya. Először Peternek adta a botokat, megvárta, míg kimegy, Lizhez fordult, átadta a karikákat. Végül megtörte a kínos csendet.

– Ugye tudod, hogy nem volt szép tőled, ahogy Ronnie-val viselkedtél?

– Megérdemelte. Nem akarok beszélni róla, amúgy is megoldódott már, vagy nem?

– Jól van, egyelőre elhalasztjuk. Kivel lett volna programod?

– Leginkább Peterrel – válaszolta vigyorogva. – Miért fontos ez már?

– Mert reggel óta másra sem tudok gondolni.

– Áhá, most már értem, mitől van ilyen jókedved. Attól, hogy a moziból nem lett semmi. Igaz?

– Igen, meg azért, mert itt vagy.

– De Peter és az osztály nem igazán örült neki.

– Hogy jön ide az osztály?

– Úgy, hogy az egész csapat ment volna. Ugyanis kedd van, és minden hónap második keddjén moziba megyünk.

– De az előbb azt mondtad, hogy...

– Igen, tudom, mit mondtam, csak ugratni akartam a tanár urat, ami, úgy nézem, sikerült is, vagy nem? – kérdezte mosolyogva.

– Ezt megjegyeztem. Visszakapod még, te kis bestia – mosolygott, és játszott a sértődöttet. – Menjünk!

Egy órán át próbáltak, mikor Kitty:

– Tanár úr, nem fejezhetnénk be mára?

– Hová siettek?

– Sokat kell tanulni holnapra – felelte Kate.

– Hát jó, de a holnapi próba másfél órás lesz – adta be a derekát a tanár. – Ebéd után ugyanitt találkozunk. Mehettek! Liz és Peter, hozzátok vissza az eszközöket!

Peter is távozott. Kettesben maradtak. A férfi becsukta az ajtót, és odament a szekrénnel foglalatostkodó lányhoz. Megállt mögötte, gyorsan átkarolta a derekát.

– Most nem menekülsz, te kis bestia, ne játssz velem – boldogozott Richard.

– Na de, tanár úr, ezt nem szabad! – vette a lapot Liz. Megcsókolta, és kibontakozott az ölelésből. – Mennem kell.

– Ne siess annyira! – kérte a tanár valamivel komolyabban, mint az előbb.

– De muszáj. Készülnöm kell a holnapi két dogára, és bioszból is szeretnék javítani.

– A hétfőit javítanád ki?

– Igen, az a terv.

– Na jó, akkor elnapoljuk a megbeszéltnivalónkat.

Búcsúzóul futó csókot nyomott a lány szájára.

– Szia. Szorítok neked.

– Kösz. Szia.

A férfi kérdő tekintetét látva javított.

– Bocsánat. Viszlát, tanár úr.

Eljött a szerda reggel. Liz érezte, hogy volt már jobb napja is. Ideges és rosszkedvű volt. Reggeli közben nagyon elkalandozott, annyira, hogy észre sem vette, hogy a lányok rá várnak, és hogy a tanárok asztala is megtelt. Sanders tanár úr is ott volt. Aki mosolygott Lizre, a lány viszonzta és távozott. Az első két óra hamar eltelt, eljött a nem várt biológia-. A szaktanárnő még mindig beteg. Colton tanárnő jött helyettesíteni, akiről tudhatjuk, hogy Sanders tanár úr volt barátnője. Az osztály tudta, hogy nem jó ujjat húzni a tanárnővel, így meghúzták magukat. Felszólított valakit felelni, hármast kapott. Liz tudta, hogy most ő jön, és jelentkezett.

– Tanárnő, javítani szeretnék, ha lehet.

– Vágj bele!

Elmondta, amit tudott. A tanárnő belekérdezett az előző leckébe. Arra is tudott felelni.

– Kettes. Leülhetsz!

– De miért? Mindenre tudtam válaszolni, és azt hiszem, zömével jól is feleltem!

– Ülj le, és írd be az ellenőrződbe. Vagy én írjam be?

– Én nem írom be, azt lesheti.

Az óra folytatódott, nem adta oda az ellenőrzőjét. Vége az órának. Liz dühösen elpakolászott, majd a többiekkel távozni készült.

– Elizabeth, kérem az ellenőrződöt!

– Nem adhatom oda.

– Elizabeth, kérem az ellenőrződ! – próbálkozott újra a nő, kissé erőlyesebben, határozottabban.

– Nem adom.

– Hát jó, akkor majd az osztályfőnök intézkedik.

– Menjen csak, ő legalább igazságosabb lesz. Viszlát – mondta mérgesen, és kiment az udvarra a többiekhez, akik kíváncsian várták, mi történt.

– Mi volt? – kérdezte Kitty.

– Semmi. Nem írtam be, és nem is adtam oda neki, erre ő: „majd az osztályfőnök intézkedik”. Mondtam neki, menjen csak!

– Ajjaj. Akkor ebből nem sok jó fog kisülni – állapította meg Kate.

– Nem érdekel.

A lányok visszamentek a következő órájuk terméhez. A folyosón Mrs. Roberts várta őket. Lizát kereste, megbeszélték az előző órán történeteket, és abban maradtak, hogy kikérik az igazgatónő véleményét. Végre eljött az ebéd ideje. Liz már nagyon éhes volt. Utána lázasan készültek a próbára.

– Sziasztok, lányok, Elizabeth itt van? – érdeklődött Mrs. Roberts.

– Jó napot kívánunk. Igen, mindjárt jön – válaszolta Kitty.

– Köszönöm, már látom. Liz, gyere ide, légy szíves!

– Igen?

– Tíz perc múlva vár az igazgatónő, kéretőzz el a próbáról! Ott várlak.

- Rögtön megyek.
- Lement a szertárhoz, bekopogott:
- Bújj be! – szóltak ki.
- Jó napot, tanár úr!
- Szia. Gyere be! Foglalj helyet!
- Nem, köszönöm, sietek.
- Hogy sikerült a biosz?
- Emiatt jöttem. Adódott egy kis gondom a tanárnővel, most mehetek az igazgatónőhöz, hogy eldöntse a vitát, vagyis el szeretnék menni a próbáról, ha lehet.
- Persze, menj csak. Nincs kedved beavatni a részletekbe?
- A részletek nem fontosak.
- Ki tartotta az órát?
- Most az lényegtelen.
- Nem avatkozom bele.
- Ígéri?
- Igen.
- Miss. Colton.
- Ha végeztél, keress meg.
- Ezzel a lány elindult az ajtó felé. Még visszafordult, így szólt a férfinak:
- Ne felejtse, mit ígért!
- Betartom. Szia.
- Viszlát.
- Mikor belépett az igazgatói irodába, a torkában dobogott a szíve. Jól körülnézett. Az irodában volt az igazgatónő és helyettese, Colton tanárnő, Mrs. Roberts és még két tantestületi tag. A tanácskozás bő másfél órás volt. Az eredmény az lett, hogy Liznek újból kell felelnie. Majd elindultak a dolgukra.
- Liz a szertárba ment. Üdvözlés után a tanár:
- Mi volt?
- Nem sok minden, újra kell felelnem.
- És a tanárnő?
- Nem tudom, mert elküldtek.

– Majd kijavítod. Más, a többiekkel már megbeszéltem, hogy holnap ebéd után dolgom van, így a próbát vacsora utánra tettük. Neked is jó így?

– Igen.

– Nem is érdekel, milyen dolgom van?

– Nem tartozik elszámolnivalóval, valószínű nem rám tartozik.

– Ne vágj már ilyen fancsali képet, nem dőlt össze a világ.

– Milyen értekezlet lesz? – váltott témát Liz.

– Honnan tudsz róla? – kérdezte meglepődve.

– Hallottam, ahogy a tanárok beszéltek róla.

– Szó lesz az uszodáról és a közeledő mindenféle versenyekről...

– Milyen versenyekről?

– Bizonyos szakversenyekről, például matek-, kémia-, fizika-, úszás-. Más, mit tervezte hétvégére?

– Egy kis magányt a szobámba zárkózva. Miért?

– Szerettem volna veled tölteni azt a röpké 50 órát.

– Te és Kate?

– Igen.

– Ezt ő is tudja?

– Az ő ötlete volt.

– Rendben – egyezett bele rosszat sejtve a lány. – Csak nem járt el a szája? – gondolkodott.

– Nem volt túl meggyőző. Ha nem akarod, szólj, és elhalasztjuk.

– Nem, tényleg benne vagyok. Mennem kell.

– Akkor ezt megbeszéltük.

– Viszlát.

– Szia.

TIZEDIK FEJEZET

Másnap mindenki tette a dolgát, így a délelőtt és a délután egy része hamar elment. Négy óra: a tanári értekezletnek is vége lett. Mrs. Roberts félrehívta Mr. Sanderst:

– Richard, válthatnánk két szót négyszemközt?

– Igen, persze. Menjünk az irodámba!

– Foglalj helyet!

– Köszönöm. Ha megengeded, belevágnék.

– Hallgatlak.

– Szóval, nem tudom, mit mondtál vagy tettél, amivel erre a lépésre sarkalltad, de szeretném, ha helyrehoznád! Nem hagyhatom szó nélkül, hogy elkövesse élete második legnagyobb hibáját. Az első, amire a végén egy mondat erejéig visszatérek, az volt, hogy beléd szerettem.

– Egy pillanat. Fogalmam sincs, miről beszélsz, kezdjük az elejéről. Kiről is beszélünk?

– Elizabethről és arról a tervéről, hogy itt hagyja a sulit.

– Tessék?

– Jól hallottad, igen, kimaradáson gondolkodik. Meglepettségedet látva elnézésedet kell kérjem. Elhamarkodtam és rosszul következtettem. Bocsáss meg, de amikor rákérdeztem, kitérő választ kaptam. Ezek szerint most hallasz róla először?

– Ez nagyon nagy örültség. Hogy gondoltad, hogy ilyenben támogatnám vagy biztatnám. Mindegy. Gondolkodjunk a megoldáson. Miért nekem kéne beszélnem vele, miért nem Ronnie vagy te?

– Mert, ha jól tudom, mosolyszünet van köztük. Engem pedig nem enged olyan közel, mint kettőtöket.

– Igen, igazad van. El is felejtettem.

– Tehát te is tudsz róla, beavatnál?

– Csak annyit tudok, hogy nagyon jóban vannak, hogy a te szavaiddal éljek. Ronnie azon kevesek egyike, akiben Liz megbízik. Olyan dolgokat is megosztott vele, amit még a legjobb

barátnőinek sem mondott el. Egy ilyen dolog napvilágra került, és Liz Ronnie-t vádolta a megszéllőztetésével. De úgy tudtam, megoldódott az a félreértés – nézett kérdően.

– Nem tudom, nekem elég feszültnek, távolságtartónak tűnik a helyzet. A lényeg, hogy te maradtál a rostában.

– Jól van, megteszem, amit tudok, de gondolkodj egy B terven.

– Rendben, nekem egyelőre ennyi elég. Még valami mondtam, hogy visszatérek az első „hibájára”: nem rám tartozik, míg az iskolán kívül hagyjátok, és nem jön hozzám valaki azal, hogy félreérthetetlen helyzetben rajtakapott titeket.

– Tessék? Arra célozatsz, hogy Elizabeth és én?

– Igen, vagyis nem. Nem célozgatok semmire, csupán figyelemtetnélek, hogy kezeld a helyükön a dolgokat!

– Nincs köztünk semmi! Lehet, hogy tényleg közelebb kerültem hozzá, jobban a bizalmába fogadott, mint mást, de ennyi, semmi több!

– Mindkettőtök érdekében remélem, hogy ez így is van és így is marad! – mondta a nő, és elhagyta az irodát.

Este Lizát telefonhoz hívták.

– Halló, tessék?

– Szia, kicsim – hallotta a már jól ismert hangot.

– Szia – üdvözölte egy nagy sóhaj kíséretében.

– Hallani akartam a hangod.

– Jó, hallottad, most lerakom – mondta kicsit dühösen.

– Ne tedd le, kérlek! Miért vagy dühös?

– Sem a hely, sem az idő nem alkalmas, hogy elmagyarázzam. Lerakom, mert várnak.

– Ki vár, ha szabad kérdeznem?

– Nem mondom meg. Szia.

– Ezt még megbeszéljük. Szia, szívem.

Kate kíváncsian fogadta.

– Ki volt?

– Kettőt találhatsz.

– Ó?

– Bingó! Talált, süllyedt.
– Akkor miért vagy mérges?
– Azért, mert kértem, hogy itt ne hívjon. De örülök, hogy gondolt rám.

Csütörtökön reggelinél Roberts tanárnő ment oda a lányokhoz. Üdvözlés után rögtön a tárgyra tért.

– Első órátok velem lenne, ugye?

– Igen – válaszolta Liz.

– Nekem egy kis dolgom van, így Sanders tanár úr helyettesít, és torna lesz. Később bepótoljuk. Értesítetek mindenkit a változásról.

– Rendben, tanárnő – szólt Karolin.

Gyorsan elröpült az óra.

– Vacsi után próba. Ne felejtsetek el! Kate és Liz kivételével mehettek!

– Na most kapsz – szólt oda Kate Liznek nevetve.

– Hát igen – kapcsolódott be a társalgásba a tanár. – Miért voltál durcás az este?

– Mert kértem, hogy a koleszban ne hívjon.

– De azért örült neki – kotyogott bele Kate.

– Igaz ez, Lizy?

– Elizabethnek hívnak – mondta határozottan.

– Nem ezt kérdeztem? – vigyorgott tovább a férfi.

– Gondolom, nem ezért kérte, hogy itt maradjunk – tért ki ismét a válaszadás elől.

– Nem – komolyodott el a tanár. – Már nem is tudom, mit akartam.

– Elmehetünk?

– Igen. A próbát ne felejtsetek el!

– Viszlát. Mit árulkodsz? – tolta le Liz a barátnőjét távozás közben. Az ajtóból még visszanézett, és látta, hogy Richard szomorúan, elgondolkodva néz ki az ablakon.

Vacsi után gyülekeztek a próbára.

– Kate és Liz, gyertek be az eszközökért! – szólta ki a szertárból a tanár.

– Liz még nincs itt – válaszolt Kitty.

– Akkor gyere te, légy szíves.

Elkezdték a gyakorlást, Liz elkésett.

– Elnézést a késésért – mondta Liz, és elindult a helyére.

– A padra ülj! – kérte Richard erélyesebben, mint akarta.

Kate kérdőn nézett hol Lizre, hol a tanárra, majd a többiekre. Észrevette, hogy nem csak neki tűnt fel a hangváltás. Senki nem szólt semmit.

– Folytassátok a próbát!

Fél óra múlva:

– Alexandra és Elizabeth, cseréljétek helyet!

– Tanár úr, nem tarthatnánk tíz perc szünetet? – kérdezte Tiffany.

– De igen – mondta kedvesebben.

A lányok elvonultak az öltözőbe. Öt perc elteltével:

– Hölgyeim, ha megindulnának a terem felé, folytathatnánk a munkát.

Kicsivel később Lizát telefonhoz hívták. Elindult az ajtó felé.

– Nem engedtelek el! – szólta utána a tanár.

– Oh, bocsánat, elmehetek? – kérdezte kis gúnnyal a hangjában.

– Igen, ma már nem is kell visszajönnöd.

– Nem is állt szándékomban.

Elrohant. Ezzel a többiek is befejezték. Kate segített összekolni.

– Mi a baj? – kérdezte, mikor kettesben maradtak.

– Semmi.

– Akkor miért vagy olyan, mint egy időzített bomba?

– Először is: itt a tanárod vagyok, vagyis...

– Igen tudom, de attól függetlenül megkérdezhetem, mi okozza idegességedet és borús hangulatodat, vagy nem?

– De igen, másodszor pedig...

Belépett a szertárba Colton tanárnő, így elhallgatott.

– Aha. Értem már – szólt Kate, és sietősen távozott.

– Várj, Kate, félreérted a helyzetet.

Mivel a lány még csak hátra sem nézett, Richard dühösen az ajtóra csapott, és alig érthetően motyogott valamit.

– Megzavartam valamit? – kérdezte a nő.

– Nem egészen. Gyere, menjünk!

Mikor hazaért, kissé lecsillapodott, kilenc körül felhívta Lizát.

Liz és Kate gondolta, hogy ki az, így nem akartak a telefonhoz menni. Végül Kitty vette fel.

– Igen, tessék?

– Szia, Kitty. Lizát keresem.

– Tudom, de alszik.

– Akkor Kate-et.

– Ő sincs telefonközelben. Velem kell beérnie.

– Rendben. Megmondanád Kate-nek, hogy félreértette a dolgot, csak egy darabig vittem el. Érteni fogja.

– Tudom. Segíthetek még valamiben?

– Nem, köszönöm. Szia.

– Nincs mit. Viszlát.

Átadta az üzenetet, és aludni tértek.

Péntek reggel a jó idő ellenére Liznek feltűnően rossz kedve volt. Végre kicsengettek az utolsó óráról is. Ami persze péntek lévén torna volt. Mint mindig, most is Kate és Liz pakoltak össze.

– Egy óra múlva a kapunál találkozunk – mondta Richard a megszokott hangon.

– Oké, ott leszek – válaszolt Kate.

– És te? – fordult Lizhez.

– Én is – mondta, sarkon fordult és távozott.

– Haragszol még? – kérdezte mosolyogva.

– Ne hidd, hogy ott lesz – tért ki a válasz elől, és követte Liz példáját.

Egy óra múlva találkoztak. Liz nem volt ott, így kimentek utána a buszpályaudvarra. Kínos csöndbe burkolóztak. Mikor Richard nem bírta tovább:

– Haragszol?

– Nem igazán haragnak nevezném, ami tombol bennem.

– Akkor minek?

– Nem is tudom. Csalódottság, félelem és egy kis kíváncsiság a kettős játékod iránt.

– Kitty átadta az üzenetet?

– Igen.

– Vagyis akkor nem hiszed, hogy csak egy darabig vittem el. Mindenféle hátsó szándék nélkül.

– Jól látod, nem hiszem, hogy nem volt hátsó szándékod. Szerintem már csak azért is elvitted, tudván, hogy előbb-utóbb Liz fülébe jut. Ezzel akartál visszavágni neki. Ugyanis nem tudom, miért, de nagyon pikkelsz rá.

– Ez nem teljesen úgy van, ahogy gondolod. Az lehet, hogy pikkelek rá, hogy a te szavaiddal éljek, de nem akartam visszavágni vagy bosszút állni.

– Pedig nagyon úgy állnak a dolgok.

– Ne beszélj már zöldségeket! Tudod, hogy ez nem az én stílusom.

– Attól, hogy eddig nem volt rá példa, most előfordulhat, vagy nem? Ilyen fiatal barátnőd sem volt még. Tudod, kivétel erősíti a szabályt.

Időközben megérkeztek a pályaudvarra.

– Megkérnéd, hogy jöjjön ide, és beszéljük meg a félreértést?

– Ne haragudj, de nem. Te szúrtad el, hozd is rendbe!

– Igazad van.

– Na, menj már, mert mindjárt felszáll a buszra. Én addig elmegyek a büfébe.

– Szia, Liz – szólalt meg a lány háta mögött, aki lassan megfordult.

– Jó napot!

- Beszélhetnék veled, négyszemközt?
- Várnia kell hétfőig, mindjárt indul a buszom.
- Majd mi hazaviszünk.
- Vagyis Kate is itt van?
- Igen.
- Nem tartom túl jó ötletnek, de lássuk, mi sül ki belőle.
Elindultak a kocsihoz.
- Szeretném elnézésedet kérni a tegnapiért. Nem tudom, mi ütött belém. Nem akartalak megbántani.
- Nem olyan könnyű az. Alexnek nagyon tetszett a jelenet.
Azt mondta, Kate is itt van?
- Igen, csak elment a büfébe. Ül be, kérlek!
- Nem hiszem, hogy...
- Helló, Liz. Ezek szerint sikerült megbeszélni. Minden rendben, és együtt töltjük a hétvégét?
- Nem, Kate, még nem beszéltük meg, de a hétvége az biztos, ha Liznek nincs kifogása ellene.
- Részemről oké, s útközben megbeszélitek, oké így?
- Rendben, de ez így nem fer, kettő egy ellen.
Beültek és elindultak végre.
- Igaz, nem rám tartozik, de végig ilyen gyászhangulat lesz? – törte meg Kate a kínos csendet. – Szórakozni, bulizni szeretnék – folytatta Kate.
- Estére fogsz is – mondta Liz.
- Mit ünneplünk? Azt, hogy elfogadod az ajánlatom?
- Nem. Lia születésnapját.
- Mi szépet kap? – kíváncsiskodott Kate.
- Kimmellel összedobtunk egy hétvégi kirándulásra, melynek idejét és helyét ő határozza meg.
- Ez tök jó! Én is szeretnék venni valamit. Álljunk meg valahol! – kérte Kate a bátyját.
- Nem szükséges.
- De igen, és nincs vita – mondta Richard hosszú hallgatás után.
- Ahogy akarjátok – hagyta rájuk Liz.

– Kate, később eljössz velem a tortaért?

– Igen, de miért nem hozzuk el most?

– Mert hétre lesz kész.

Kínos csend támadt. Kate elaludt. Richard a vezetésre próbált koncentrálni, de közben Liz arcát fürkészte, aki gondolataiba merülve a tájat nézte.

– Mire gondolsz? – törte meg végre a hallgatást.

– Nem fontos.

– Bármilyen is az, engem érdekelne. A jövőre?

– Részben.

– Míhez kezdesz, ha kimaradsz?

Liz kérdőn néz rá.

– Honnan tudsz róla?

– Most nem az a lényeg.

– De igen. Kinek járt el a szája? Ronnie! Már megint! – morgott a lány, és nem nézett a férfira.

– Hallottam, és kész. A lényeg, hogy nem tőled, és nem is Ronnie-től. Engem miért nem avattál be?

– Nem szeretnék erről beszélni.

– Pedig itt a nagyszerű alkalom, hogy megbeszéljük.

– Kicsit egyoldalú beszélgetés lesz.

– Kérlek, Liz, ne tedd ezt velem!

– Mit, én nem csinállok semmit?

– Hát ez az. Nem fordultál hozzám a gondoddal. Miért akarsz kimaradni? Bánt, hogy mástól tudom meg, ami talán engem is érint. Illetve, hogy nem bízol bennem annyira, hogy beavass.

– Ez hülyeség. Nem avattalak be, mert akkor megpróbálnál lebeszélni.

– Ez igaz, ezt is teszem. Tudod, miért voltam veled olyan amilyen?

– Nem, de nem is szeretném most hallani.

– Azért, mert több embertől hallom, mi a terved, és engem hibáztatnak, hozzáteszem: joggal. Tudom, ez nem mentség, de félek.

– Hát nem. Most meghallgattalak, így egyelőre nem akarok többet erről beszélni.

– Ahogy gondolod. Anyukád tudja már?

– Nem, nem is szeretném egyelőre elmondani neki. Majd ha biztos lesz, neked is akkor akartam elmondani. Kettőnk közt marad, ugye?

– Igen. Megnézzük azért a tortát, hátha készen van már? Kate is felébredt.

– Igen – vágta rá Kate, mire Liz jobbnak látta, ha ráhagyja.

– Mindjárt ott lesz a cuki – jobbra mutatott.

– Kate, te is bejössz?

– Persze.

A torta kész volt. Richard akarta kifizetni.

– Majd én fizetem – mondta ellentmondást nem tűrően Liz.

– Oké, de akkor meghívhatlak legalább valamire?

– Nem, köszönöm. Fogyózom.

– Egy pillanat – szólt bele Kate, és félrehúzta barátnőjét. – Ne gyötörd már, vedd észre, mennyire igyekeznek. Légy egy kicsit kedvesebb!

– Jól van, meglátom, mit tehetek.

Visszamentek Richardhoz.

– Bocs az előbbiért, de tényleg fogyózom.

– Felejtük el. De miért, te így vagy gyönyörű.

– Köszönöm. Mehetünk?

Odaértek Lizékhez. A két kutya fogadta őket.

– Menjetek csak be!

– Sziasztok – fogadta őket Kim.

– Szia.

– Bettyt hol hagytátok?

– Itt vagyok, hali. Anya itthon van?

– Nem, még nincs.

– Jó, akkor gyorsan eldugom valami hűvös helyre a tortát. Éreztétek otthon magatokat, rögtön jövök. Üdítőt is hoztál? – fordult vissza Kimhez.

– Igen, most rakta el Tim.

– Oké, ajándék, torta, üdítő megvan. Mi a helyzet az aprósütitel?

– Tim hozott azt is.

– Akkor minden megvan. Tim hol van?

– Nem tudom, valahol kint.

– Szólnál neki?

– Aha – mondta Kim, és kiment, majd testvérével tért vissza.

A fiú 20 éves, majdnem egy fejjel magasabb a húgainál, kicsit erősebb testalkatú, de mégis gyors, fürge járású, mozgású fiatalember.

– Helló, Tim – köszöntötte fivérét egy puszi kíséretében.

– Szia, Betty, sziasztok.

– Szia – köszöntek Kate-ék.

– Tim, hadd mutassam be neked Kate-et és a bátyját, Richard Sanderst. – A két férfi kezét fogott. – Kate, Richard, ő a bátyám, Tim.

– Örülök, hogy megismerhettelek végre. Liz már sokat mesélt rólad – mondta Richard.

– Üljünk le – mondta Liz. Minden a helyén van. Vacszi után Kimmel lepakoljuk az asztalt. Tim, te hozod az üdítőt!

– Oké.

– Kim, te a tortát!

– Rendben.

– Kate, tied a süti!

– Oké.

– És én? – kérdezte Richard.

– Te segítesz Bettynek a többiben; terítés, zene stb. Oké így? – kérdezte Tim.

– Igen.

– Helyes, akkor mindenki tudja a dolgát. Persze, Lia nem sejteth semmit. Még valami, Tim, te csak beugrottál, elfogadod a vacsorameghívást, és a többi már mehet a maga útján. Az elhelyezés a szokásos: Richard tiéd a vendégszoba. Kate, te választhatsz: nálam vagy Kimnél alszol. Egyelőre ennyi. Kösz, hogy meghallgattatok.

A társaság szétszóródott. A lányok a szobájukba, Liz az udvarra ment a kutyákhoz. Kicsit később megjött Lia. A kutyák szeretettel fogadták a családtagot.

– Sziasztok – köszöntötte őket.

– Szia, anya. Nem baj, hogy Richardék is velem jöttek?

– Nem, persze. Hisz lassan úgymond családtagok lesznek.

– Köszönjük – kapcsolódott be a beszélgetésbe Richard, és elvette Lia két táskáját.

– Jaj már, anya, miért kell neked is folyton az orrom alá dörgölnöd?

Mielőtt Lia vagy Richard válaszolhatott volna, megjelentek a többiek, s félbeszakították.

– Szia, anya.

– Nézzenek oda, a tékozló fiú hazatért! – nagy lelkesedéssel üdvözölte rég látott fiát.

A fiú ugyanis a canberrai katonai egyetem másodéves hallgatója. Ilyen módon úgymond kirepült már a családi fészekből, egy másfél szobás albérletben lakik az egyetem közelében.

– Történt valami?

– Nem, dehogy, erre jártam és beugrottam megnézni, mi van veletek. Rég voltam itthon, és reménykedtem, megismerhetem végre sógorjelöltemet.

– Ez nem igaz, az egész város ezen csámcsog?

– Mi a rossz ebben? – kérdezte Kim.

– Majd körülbelül 5-10 év múlva ráérsz megérteni. Levennénk végre a napirendről? Tim, ugye maradsz vacsira?

– Igen, köszönöm.

– Segíthetünk valamit? – kérdezte Kate.

– Igen. Köszönöm – mondta Lia, és Kate és Liz kíséretében elvonultak a konyhába.

A többiek a nappaliban beszélgettek, a két házőrző is leheveredett közjük. Kicsit később csengették.

– Hagyd csak, majd én! – mondta Liz, és kiment. A postás volt.

– Szia.

– Szia, reméltem, hogy már itthon vagy. Ezek nálam maradtak.

Átadott két levelet.

– Köszí.

– Jössz este?

– Nem lehet, Lia születését tartjuk. Ez ugye kettőnk közt marad?

– Persze, megbeszéltük.

– Köszí. Szia.

Liz megpróbálta elrejteni pulcsija alá a leveleket, de késő. Richard meglátta.

– Mi az?

– Csak újságok. – Lerakta őket a telefonasztalra, és a szobájába indult. – Mindjárt jövök.

– Betty!

– Igen?

– Megtaláltad azt a két levelet, amit az asztalodra tettem?

– Még nem.

– Mi dolgod a munkanélküli-hivatallal?

– Elolvastad?

– Nem, csak a feladót. Tudod, hogy nem olvasom el a leveleid.

– Valószínű csak a barátnőm írta. Mindjárt kiderül. Vége a kihallgatásnak?

Elvonult végre a szobájába.

– Nem faggatlak, csak aggódom érted – szólt utána Lia.

Liz először a pulcsija alatt rejtgetett két levelet olvasta el, majd mikor a másikat kezdte volna, kopogtak.

– Rögtön – válaszolt.

Kapkodva igyekezett elrakni a leveleket, de az ajtó már nyílt is. Az egyik levél leesett.

– Bejöhetek? – kérdezte Richard.

– Már bent vagy, nem? – lehajolt a papírárt, de a férfi gyorsabb volt. Elolvasta a feladó nevét.

– Kérem szépen.

– Gimnázium? – nézett kérdőn a lányra.

Liz a papír után kapott, hátha ki tudja venni a férfi kezéből. Mivel nem sikerült, az ajtóhoz ment, és becsukta.

– Kérem vissza!

– Mi dolgod velük?

– Nyári munka után érdeklődtem – füllentette Liz.

– Ezt nem veszem be. Nem tetszik, hogy Liát is félrevezetted.

– Nem vezetem félre.

– Nem? Akkor gyere, és mondd el neki az igazat!

– Azt már nem. Miért akarod előírni, mit csináljak? – emelte fel a hangját Liz.

Richard a lány felé közeledett, erre a két kutya felugrott.

– Ott maradtok! Nem akarom előírni, csupán így lenne helyes.

– Na ne mondd! Akár hiszed, akár nem, elég nagy vagyok már ahhoz, hogy különbséget tudjak tenni helyes és helytelen között – mondta még mindig emelt hangon.

Kinyílt az ajtó, Kate jött be.

– Bocs, hogy így berontottam.

A meglepetés erejével kikapta a levelet a férfi kezéből, és odaadta a lánynak.

– Köszí.

– A kocsiban megígérted, hogy tartod a szád, akkor most miért nem hagyod békén?

– Nem tudhatod te, aludtál.

– Nem aludtam. Mindent hallottam. Először is: ígéret szép szó, ha betartják, úgy jó. Másodszor: szerintem minél tovább piszkálsz, nem hagyod nyugodtan gondolkodni, annál több időre van szüksége, annál tovább tart, hogy végiggondolja. Harmadszor pedig: a befolyásolásod rosszul is elsülhet számodra.

– De akkor mit csináljak? Ölbe tett kézzel üljek, és várjam a fejleményeket?

– Lényeg, hogy ne maceráld! Ezzel téma ejtve. Díjaznám, ha valamivel barátságosabb ábrázatot öltenétek.

– Köszönöm, Kate, hogy legalább te megértesz. Menjünk!

A nap többi része harmóniában, békességben telt. Szórákoztak, beszélgettek, táncoltak és sokat nevettek. Fél kettő körül nyugovóra tértek. Tim és Richard osztottak Tim régi szobáján, amit mostanság vendégszobának használnak. A hölgyek pedig a saját szobájukban aludtak.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Másnap Richard kelt fel legkésőbb.

– Jó reggelt!

– Szia. Gyere, egyél valamit!

– Ti ettetek már?

– Igen.

Bejött Kate és Kim.

– Liz miért nem várt meg? Nem tudod, merre ment? – kérdezte Kim Liától.

– Nem tudom.

– Követem a példáját, jöttök ti is? – kérdezte most Kate-éktől.

– Hová? – szólalt meg végre Richard.

– Futni – válaszolta Kate.

– Egy kis mozgás nem árthat – hagyta jóvá a férfi.

– Menjünk – mondta Kim.

Kim a szokásos útvonalon vezette őket, a parkon keresztül a partra. A parkban nem látták. A parton leltek rájuk a fűben játszadozva. Amint Alex észrevette a feléjük közeledő ismerőseket, üdvözlésként eléjük rohant. Kicsit nagyobb volt a lendület a kelleténél, így ledöntötte Kate-et a lábáról.

– Alex, vissza! – szólt rá Liz.

Richard felsegítette Kate-et.

– Sziasztok. Bocs, Kate. Nagyon megütöttem magad?

– Szia. Nem, dehogy.

Liz pórázra kötötte Alexet. Richard futó csókkal köszöntötte Lizát.

– Kate, szerintem sétáljunk egyet a kutyákkal – dobta fel Kim a feszült hangulat láttán.

– Jó ötlet.

– Ne, Kate, nem kell elmennetek.

De a lányok mintha meg sem hallották volna.

– Úgy látom, Kim is nyitott szemmel jár.

– Helyes meglátás! – hagyta jóvá a lány, a kutyák mégis a gazdájukkal maradtak.

– Jól látom, hogy ma sem vagy beszédesebb?

– Nem feltétlenül.

– Nem akarlak siettetni, de vannak dolgok, amiket szerintem nem halogathatunk tovább.

– Igazad van! Vágjunk bele! A Ronnie-ügyet már lezártuk, így...

– Pedig arról... – kezdte volna a férfi.

– Nem ártana kimosni a füled, vagy fülészetre menned! – gúnyolódott a lány. – Megismétlem, ha nem hallottad volna, nem...

– Hallottam, amit mondtál. Csupán közölni szerettem volna, ha már nem beszélünk róla, hogy nem úgy van/volt, ahogy gondolod! – vágott a lány szavába.

– Témát váltunk és beszélhetünk, vagy nem, és akkor, viszlát!

– Te aztán tényleg makacs vagy! – állapította meg a pasi. Most már értem, mire gondoltak egyesek!

– Lehet, de... Szóval melyek a „problémahegy” alkotói?

– Kezdeném az utolsóval, a kimaradásos dologgal.

– Szerintem ezt hagyjuk későbbre, akkor talán meg is értesz valamit.

– Köszönöm, ez kedves volt.

– Tudod, hogy nem úgy értettem.

– Akkor hogy értetted?

– Úgy, hogy akkor talán rájössz, mit miért teszek.

– Értelek! Úgy rémlik, hogy elnapoltunk egy pár dolgot. Többek között egy olyasmit mondtál nekem, idézem, elég fura stílusban, „hogy jó lenne, ha eldönteném végre, mi a francot akarok tőled”.

– Ezért már elnézést kértem.

– Igen, tudom, de nem beszéltük meg.

– Mi lenne, ha kronológiai sorrendbe raknánk a történeteket? Kezdjük ott, amikor kiderült ez az egész. Megegyeztünk,

hogy nem járunk. Egészen pontosan hébe-hóba találkozgatunk, de nem kerítünk neki nagy feneket, és semmi olyant...

– ...nem teszünk, ami veszélybe sodorhatja az állásom! – ragadta magához a szót a férfi. – Tudom, már kívülről fújom!

– Sajnálom, de nekem igenis fontos. Ha nem érted meg, nem tudom, miért borzoljuk egymás idegeit. Gúnyolódhatsz, de belementél. Így volt vagy nem?

– Igen, igazad van, belementem!

– Megpróbáltam egy bizonyos távolságot betartani, amit te lépten-nyomon átléptél.

– Nana. Te is kivetted a részed, például: az a csók a szertárban, vagy az a kis játék a mozival és Peterrel.

– Nem állítottam az ellenkezőjét. A lényeg, hogy mindketőnknek vannak elvárásai a másikkal szemben. Jó, mindegy, hagyjuk ezt.

– Ne hagyjuk, szeretném tudni.

– Nem tudom, mit akartam kihozni ebből, de azt igen, hogy azzal akartam összekötni, amit egyik este a fejedhez vágtam: valahogy így hangzott: „hogya várhatsz el tőlem dolgokat, amikor magad sem tudod, mit akarsz”.

– Igen, emlékszem.

– Én akkor arra gondoltam, hogy minden érvem ellenére együtt tölthetnénk a hétvégét, még ha Lia orrára is kell kötnöm, amit akkor még korainak találtam. Te ebbe belementél, majd később faképnél hagytál.

– Én mondtam neked...

– Várj, hadd fejezzem be, kérlek! Szóval nem volt elég, hogy itt hagytál, de még Liát is rám uszítottad!

– Ez így, ebben a formában nem teljesen igaz. Ne értsd félre! Először is nem mentem bele, hogy együtt töltsük a hétvégét.

– De nem is ellenkeztél?

– Nem, rád hagytam.

– Tehát hallgatás beleegyezés. Ezek szerint félreértettelek!

– Másodszor: mint már akkor is mondtam, akkor gyógyultál fel agyrázkódásgyanúból. Nem akartam kockáztatni azzal, hogy elengedlek busszal. Tudni akartam, hogy biztonságban hazaérsz, ezért elhoztalak.

– Megható, de ez is már csak itthon derült ki. Miért is nem lehetett nyíltan az elején az orromra kötni?

– Mert nem mentél volna bele. Nem akartalak félrevezetni, de a makacsságod nem hagyott más választást.

– Igazad van, tényleg nem mentem volna bele. Sajnálom, nem kellett volna elhamarkodott következtetéseket levonnom.

– Hibáztam, ezt elismerem, de Lia dolgában ártatlan vagyok. Nem tudom, miről beszélsz, most hallok róla először.

– Miután elmentél, komolyan beszélni akart a kettőnk dolgáról. Nem értettem pontosan, mit is akar, rábeszélni vagy lebeszélni. Olyan meggyőzés „szaga” volt a dolognak, ezért gondoltam...

– Elhamarkodott következtetés volt. Tény, hogy mielőtt elmentem, beszélgettünk, de a többi Lia magánakciója volt.

– Ezt tisztáztuk. Van még valami hozzáfűznivalód?

– Nincs.

– Akkor most rátérnék arra az előbb említett: „jó lenne, ha eldöntené, mi a francot akar tőlem”. Nem akarok mentegetőzni. Én úgy éreztem, hogy egyre többet akarsz tőlem. Gondolok itt a sűrűbb találkákra, beszélgetésekre. Utána pedig azért piszkáltál, hogy figyeljek oda jobban a tanulásra. Felhívtam a figyelmed, hogy ez nekem még nem megy.

– Tényleg elhangzott egy olyan, hogy az egyik a másik rovására nem mehet.

– Igen, így volt. Nekem ugyanis bármennyire is erősek az érzéseim irántad, próbáltam elnyomni, hisz első a tanulás! Legalábbis így indult, de...

– De én bekavartam! Kezd tisztulni a kép!

– Azért én is kivettem a részem most is!

– Mi a helyzet azzal, hogy „kutyaharapást szőrével”?

– Megegyeztünk, hogy...

– Nem a Ronnie-féle vonatkozásra vagyok kíváncsi, csak arra, hogy mire gondoltál ez alatt?

A lány felállt, és hátat fordított a padon ülő férfinak.

– Őszintén szólva, reménykedtem, hogy elfelejtetd.

– Lássuk, jól gondolom-e. Megpróbáltál betartani egy bizonyos távolságot, én szorosabbra szerettem volna fűzni a kapcsolatunkat, egy darabig engedted is, de elveszettnek éreztetted magad, úgy éreztetted, nem tudod kézben tartani, nem tudsz uralkodni a dolgokon. Lehetséges megoldásokon kezdtél el gondolkodni. Így jött elő, hogy Peterrel megpróbálsz kiverni a fejedből?

– Igen, vagyis nem! – fordult meg végre nagy lendülettel a lány, a férfi szemébe nézett. – Az eleje igaz, legalábbis valami ilyesmi a lényeg, de ez a Peter dolog, ez hülyeség! Illetve az alapgondolat stimmel, de nem...

– Akkor mivel magyarázod, hogy többször láttam, hogy átkarol?

– Csak nem féltékenyek vagyunk?

– Lehet. Nem válaszoltál!

– Mint már mondtam, az alapgondolat stimmel.

– Miért térsz ki a válasz elől?

– Befejezhetném végre a mondókám?

– Persze, bocsánat, hallgatlak.

– Igaz, tényleg felmerült lehetséges alternatívaként, hogy másik pasival verjelek ki a fejemből és a szívemből. De nem ezzel a fafej Peterrel, másodszor: ez csak elméleti felvetés volt, és végül, ami a legfontosabb, amit tudhatnál, hogy ez nem az én stílusom. Hogy válaszoljak a kérdésedre, szegény fafej menthetetlen, már sokszor beszéltem vele.

– Menthetetlenül szerelmes beléd!

– Lehet, de erről én nem tehetek. Még egy gondolat az előbbi témához.

– Mindjárt. Hogy áll most a helyzet ezen a téren?

– Sehogy. Mondtam, hogy csak elméleti felvetés volt!

– Mi van a jelennel? Szerepel még a lehetséges megoldások listáján?

– Nem. Sem most, sem korábban, sem a jövőben, ez részemről nem járható út.

– Köszönöm, megnyugodtam! Mit szeretnél volna mondani még az előbbiekhöz?

– Csak annyit, hogy eszembe jutott, mi idézte elő.

– Arra gondolsz, hogy „mi a francot akarok tőled”?

– Igen ezzel kapcsolatban. Azt hittem, hogy nyilvánvalóak mindkettőnk számára bizonyos határok. Arra gondolok itt, hogy te mint barát és te mint tanár közötti határ nálad egy kissé összemosódik.

– Gondoltam, hogy előbb vagy utóbb ide is eljutunk!

– Befejezhetném a gondolatmenetet? – A férfi némán bólintott. – Köszönöm. Lehet, hogy hülyeség részemről, de engem kimondottan zavar, hogy te nem húzol határt e kettő között. Szerintem, de szólj, ha te nem így látod, ha már ennyire belemerültünk, határoljuk el egyiket a másiktól!

– Nem tudom, mire gondolsz egészen pontosan.

– Vegyük például azt a pofon dolgot Alexszel. Ott a barát kezdett el faggatni, majd a tanár, amit megtudott, tolmácsolta Ronnie-nak.

– Ott csak segíteni akartam. Tudtam, hogy a tanárnak nem mondanád el.

– Igazad van, nem avattam volna be! Vegyünk egy másik példát: például a bemutató. Ki is kért és miért, hogy részt vegyek?

– A tanár kért, és azért, mert tudta, hogy te lennél a csapat lelke, mint általában. Természetesen a tanár aszerint is megnézte a tagokat, hogy ritmusérzék, mozgás, csapatmunka, és még sorolhatnám, bizonyos szempontoknak megfelelnek-e.

– De a barát is megjelent, vagy nem? Maradjunk a bemutatónál, és vegyünk egy másik példát!

– Jó, jó, elég lesz a példákból!

– Azért, ha nem bánod, még ezt kimondanám. Csütörtök esti próba: még nem tudom pontosan, miért is, de nagyon pipa voltál rám. A barát kerekedett felül, amit szerintem a tanárnak jobban kellett volna tudni kezelnie. Egyszóval, nem tudom, mikor kivel beszélek. Lehet, hogy téged nem, de engem baromira zavar. Mit gondolsz, tudunk ezen segíteni?

– Nem gondoltam, hogy ez téged ennyire zavar! Miért nem szóltál előbb?

– Mert azt hittem, hogy csak azt próbálgatod, hogy meddig mehetsz el, és majd abbahagyod! De nem így lett, így szóltam.

– Valami javaslat?

– Nem tudom, ezt neked kéne tudnod! Mindenesetre, ha másban nem is, de ebben mindenképpen tenni kell valamit, mert egyre többen figyelik különös kapcsolatunkat. El is jutottunk a főtémához.

– Várj egy picit! Kik figyelnek, kit és miért?

– Ezek szerint neked még nem tűnt fel! Minket. Ha az előbbieket végiggondolod, azt is megtudod, miért!

– Jó, oké. De kik?

– Mrs. Roberts, Mrs. Colton és az igazgatónő, de abban nem vagyok biztos, és még sorolhatnám!

– Mrs. Robertsről tudtam, de ő azt mondta, nem foglalkozik vele, míg a sulin kívül hagyjuk, és nem megy hozzá valaki azzal, hogy rajtakapott.

– Tessék? Még beszéltetek is róla?

– Igen, most már mindegy, elmondom. A kimaradásoddal kapcsolatban keresett meg, persze engem hibáztatva, hozzáteszem joggal, és akkor esett egy-két szó erről.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de engem egy kicsit idegesít.

– Szerintem nem kell pánikolni.

– Mindenesetre ezek tudatában jó lépésnek tűnik, hogy megbeszéltem Kittyvel és Kate-tel, hogy Kate átveszi tőlem az

eszközfelelősséget. Tudom, először veled kellett volna beszélnem, sajnálom!

– Nem igazán örülök neki, de ha ezzel megakadályozhatom a terved, nem gördítek elé akadályt.

– Azt megköszönném. Tehát a kimaradás.

– Igen, a kimaradás. Mit is lehet tudni róla?

– Rendben. Gondolom, az előzmények tiszták.

– Igen, kapizsgálom.

– Eljutottam egy olyan pontra, hogy nagyobb a káosz körülöttem, mint azt valaha is gondoltam volna. Nem tudok mit kezdeni bizonyos dolgokkal.

– Például?

A lány ismét hátat fordított a férfinak, aki most nem hagyta, odament a lányhoz, felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Úgy érzem, kicsúsztak a kezemből a dolgok, bár ahogy így végiggondolom, nem is voltam igazán ura a helyzetnek.

– Ne mondd ezt! Te igenis kézbén tartottad a dolgokat! Én ebben sajnos nem igazán segítettem. Sőt, akadályoztalak.

– Akkor miért érzem úgy, hogy... Várj, szalonképes formába öntöm a dolgot!

– Folytasd csak nyugodtan!

– Úgy érzem, minden összedől körülöttem. Elvárom tőled, hogy húzd meg a határt a tanár és a barát között, de én sem tudom egyensúlyba hozni a kettőt. Azt hittem, távol tudom tartani az érzéseimet a tanulástól és fordítva. Nem megy. Hol az egyik, hol a másik sérül. Ami a legfontosabb és legsúlyosabb számomra, az érzések. Ne értsd félre, kérlek! – A lány ismét kerülte a férfi tekintetét. – Huh, a francba, pedig annyiszor végiggondoltam.

– Csak nyugodtan, gondold végig, nem sietünk!

– Rendben, szóval arról van szó, hogy elhatalmasodtak rajtam az érzéseim. Nem tudom őket kordában tartani. Egy szóval... Elegem van a hazudozásokból, a bujkálásból, a lopott csókokból. „Békét szeretnénk, sok ez a tánc a penge élén. Fáj

majd a végén, másképp szeretnénk.” Mindezeket átgondolva alternatívákon kezdtem el agyalni.

– De remélem, a teljes elszakadás nincs közte!

– De igen, legvégső megoldásként erre is gondoltam.

– Milyen lehetőségek vannak még?

– Lássuk csak, vegyük sorra. Az első: átíratkozom egy másik iskolába. A második: telefonra korlátozzuk a kapcsolatunkat, a harmadikat pedig már tudod.

– Nézzük csak, jól értem-e! Érettségi előtt egy évvel iskolát váltasz! Nem tűnik jó ötletnek, új közösségbe beilleszkedni, új helyzetet megszokni. A tanulásra megint csak nem tudsz száz százalékgig figyelni. A második: telefonra korlátozni egy kapcsolatot! Gondolom, akkor a találkozás kizárt.

– Igen, csökkentve így a kockázatot.

– Ezt ugye nem gondolod komolyan? Szerintem a három közül egyik sem kivitelezhető!

– De igen, komoly! Gondoltam, hogy így fogod látni, mert te olyan megoldást szeretnél, hogy a káposzta is megmaradjon, de a kecske is jól lakjon.

– Igen. Különben mi értelme? Amúgy, ha jól belegondolsz, az első két javaslat is ilyen.

– A lényeg, hogy valamit tenni kell! Csak akkor akartalak beavatni téged és Liát is, mikor van már egy biztos, kivitelezhető terv.

– Ez jó és szép, de nem könnyebb, ha összedugjuk a fejünket?

– Lehet, de el akartam kerülni a csütörtökihez hasonló jeleneteket.

– Mi lenne, ha meghúznánk bizonyos határokat?

– Nem hiszem, hogy lehetséges megoldás lenne, hisz eddig sem jött bel!

– Igen, de hogy is mondtad, eddig csak próbálgattuk a szárnyainkat, most viszont meghúzzuk a határokat, meghozunk bizonyos szabályokat!

– Szerintem ez nem elég!

- Üljünk össze Liával, és gondoljuk át együtt!
- Nem tudom, nem szeretném a szükségesnél jobban beavatni!
- De, Liz, ő az anyukád, mi lenne, ha egy kicsit jobban bíznaál benne?
- Itt nem a bizalom hiányáról van szó.
- Lenne még két kérdésem. Van rá esély, hogy kapok választ rájuk?
- Hallgatlak.
- Elmondtad Liának a perthi hétvégén történeteket?
- Mire gondolsz? A gyűrűre?
- Igen.
- Nem, még nem. Szeretném először magamban letisztázni, elrendezni ezt az egészet.
- Vagyis van remény, hogy esetleg... – kérdezte reménykedve a férfi, és magához vonta a lányt, aki egy csókkal félbeszakította.
- Sajnálom, kedves, de ahogy akkor is mondtam, ez az eljegyzés nagyon korai lenne. Megérted ezt?
- A jelek szerint nem lesz más választásom. Szerintem a szerelem nincs korhoz kötve.
- Mi lenne a másik kérdésed? – terelte másra a szót a lány.
- Azt hittem, rendeződött Ronnie-val a helyzet.
- Erre a lány kibontakozott az ölelésből, és eltávolodott egy kicsit a férfitől.
- Mintha arról lett volna szó, hogy nem beszélünk Mrs. Collinsről?
- Nem is. Én a jelenlegi helyzetről érdeklődtem.
- Nem értem a kérdést. Mire vagy kíváncsi?
- Beszélsz vele?
- Igen.
- Úgy értem, úgy, mint azelőtt.
- Nem, úgy még nem.
- Ha jól sejtem, ennyi volt a mondanivalód ezzel kapcsolatban.

– Tudod mit, menjünk haza, mert én már nagyon éhes vagyok!

– Rendben, de erre még visszatérünk!

Visszamentek Lizékhez. A lányok is hazaértek már. Liz félrehívta Kimet.

– Foglalkoznál Richardékkel egy kicsit?

– Miért, te?

– Van egy kis dolgom.

– Edzésre mész?

– Igen.

– Miért nem viszed el őket is?

– Mert nem akarom még az orrára kötni.

– Mit pusmogtok ti itt? – kapcsolódott be Kate.

– Semmit – mondta Liz.

– Ne aggódj, menj csak, megoldom!

– Elmehtek veled? – kérdezte Kate.

– Bocs, Kate, de egyelőre titokban szeretném tartani.

Kimék magára hagyták Lizát, aki kisurrant a házból. Az edzés kissé fárasztóbb volt a szokásosnál. Utána hazament, letusolt és tett-vett a szobájába, mikor kopogtak.

– Bújj be! – szólt a lány.

– Hova tűntél, tündérkém? – kezdte a férfi.

– Volt egy kis dolgom.

– Tehát nem akarsz beavatni.

– Jó megfigyelés. Fejlődsz, drága – viccelődött vele a lány.

Később Lia is csatlakozott hozzájuk. Vele is megvitatták a délelőtti beszélgetésüket. Lia Richard pártját fogta szinte mindenben. Megegyeztek, hogy még gondolkodnak rajta, és valamikor később visszatérnek a témára. Így szinte elrepült a hétvége.

A szilencium alatt, ami négy órától hét óráig tart, a koleszosok többsége a szobájában készül a másnapi órákra. Ilyenkor csak különleges engedéllyel lehet a városba menni, egyéb termeket (kondi-, torna-, számítécherem stb.) használni. Természetesen a könyvtár ezen időszakban engedély nélkül is igénybe vehe-

tő. Liz és Lin összebeszéltek, hogy lemennek anyagot gyűjteni a házi dolgozatukhoz. Lin hamar megtalálta, amit keresett. Nem várta meg Lizát, ment a dolgára. Nagy nehezen Liz is megtalálta a keresett információkat. Távozóban a könyvtárból a folyosón összefutott egy addig ismeretlen úrral.

– Szia. Meg tudnád nekem mondani, hol találom a tanárit?
– szólította meg a férfi.

– Jó napot, tanár úr! – köszönt udvariasan, és nézett kérdőn a férfire.

– Ez az első napom itt, és még nem ismerem ki magam teljesen. – Majd a lány kérdő pillantását látva folytatta: – Nem tanár vagyok, hanem lelkipásztor.

– Tessék? – kérdezett vissza a lány kissé gúnyosan, hitetlenkedve.

– Jól hallottad, pap vagyok. Útbaigazítanál?

– Igen, persze, bocsánat. Fáradjon velem, kérem! – elindultak a tanári felé. – Elizabeth Thomas vagyok. Önben kit tisztelek?

– Eric atya vagyok.

– Megérkeztünk – mondta a lány, és az egyik ajtóra mutatott, ahonnan Mrs. Collins és Mr. Sanders épp kilépett.

– Szia, Liz. Keresel valakit? – kérdezte a tanárnő.

– Jó napot! Nem, köszönöm, én csak útbaigazítottam Mr...
– és kérdőn a férfira nézett.

– Eric Wilks, vagyis Eric atya.

– Értem, én Ronnie Collins, de általában csak Ronnie – ragadta magához a szót a nő, mentve a helyzetet, mert ismerve a lány hozzáállását bizonyos témákhoz, illetve az atya kérdő pillantását hol a lányra, hol rájuk. El akarta kerülni a kínos szitut, majd Richardre nézett.

– Richard Sanders vagyok. Örülök, hogy megismerhetem atyám.

A két férfi kezét rázott.

– Én, engedelmelekkel, mennék a dolgomra – mondta a lány.

– Persze, menj csak. Amúgy hol voltál? – kérdezte a nő.

- Könyvtárban, anyagot kerestem a házi dogámhoz.
- Helyes! Menj csak! – szólalt meg végre Mr. Sanders.
- Viszontlátásra! – mondta a lány, és távozni készült.
- Várj! Feltarthatnák még egy percre? – szól utána az atya.

A lány lassan megfordult, kérlelően nézett Ronnie-ra. De a nő nem tudta, hogy segíthetne neki, tanácstalanul nézett Richardre és a lányra.

– Hallgatom, Mr. Wilks! Miben lehetek még segítségére? – kérdezte a lány rosszat sejtve.

– Hol beszélhetnénk nyugodtan? – kérdezte a két tanárt.

– Annyi időm nincs, hogy... – kezdte volna a lány, de a nő a lány vállára tette a kezét, és magához ragadta a szót, majd a folyosó végén egy ajtóra mutatott.

– Ott egy kis helyiség, ilyenkor üres.

– Sajnálom, tényleg sok dolgom van még! A lényeg, ha nem próbálkozik a nyájába terelgetni, nem macerál, nem lesz itt semmi gubanc.

– Elizabeth... – figyelmeztette volna Mr. Sanders, de az atya közbeszólt.

– Hagyd csak, Richard, hadd mondja ki!

– Köszönöm. Vagyis, ha betartja a tíz lépés távolságot, minden tőlem telhetőt megteszek a jó kapcsolat érdekében.

– És ha nem? – kérdezte a pap.

– Akkor is – válaszolt egyszerre a két tanár a lány helyett. Mintegy felszólításként.

– Meghallgathatnám az ő válaszát is? – kérdezte az atya. – A két tanár némán bólintott. – Szóval?

– Akkor nem ígérhetek semmit. Engedelmmükkel! – mondta a lány, és faképnél hagyta őket.

– Várj! Nem fejtenéd ki bővebben? – szól utána a pap.

De a lány már ott sem volt. Richard körbevezette az atyát, közben ismerkedtek is egymással. Utoljára az ő irodájának megfelelő szertárat mutatta meg. Majd mindenki ment a dolgára. Liz közben elmesélte a lányoknak a történeteket.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Liz és Christopher külön-külön, de ugyanazt a sportot űzik. Egy, a karatéhoz hasonló keleti harcművészetet, a kungfut. Miután ez kiderült, segítséget kértek Mrs. Collinstól, és engedélyeztették Mrs. Dysonnel, aki áldását adta, hogy szabadidejükben tanári felügyelet mellett tartsanak maguknak egy kis szabadedzést. Mrs. Collins, még az engedélyeztetés előtt, utána szeretett volna járni az ezzel kapcsolatos háttereknek, de Elizabeth kérésének eleget téve, hogy Mr. Sanderst hagyják ki egyelőre a dolgokból, így az internethez fordult. Ezek után pedig Elizabethhez:

– Mesélnél nekem egy kicsit erről az általad választott sportról? – ültek le az udvaron egy padra.

– Hogyne, miről szeretne hallani?

– Mindenről, amit csak el tudsz nekem mondani ezzel kapcsolatban.

– Huh, hát az még nem olyan sok, mert még nem régóta ismerkedem vele. Kínában a harcművészeteket a Wu Shu szóval illetik. Mára több mint 300 különböző stílus alakult ki a kungfun belül. A saolin kungfu egy kínai harcművészet, amely a buddhizmusból indult ki, de taoista elveket is befogadott. Van egyfajta legenda egy indiai buddhista mesterről, egy császárról, egy sokéves barlangi meditációról és valami piros hóról. Nem igazán mélyültem el a vallási részekben, mert engem az a része nem igazán mozgat.

– Igen, értem, olvastam róla. Folytasd, kérlek!

– Ez a harcművészet az egészség megőrzésén túl a templomok védelmét is ellátta. A saolin gyakorlója sohasem lehet a támadó, és sohasem használhatja a leghalálosabb technikákat ellentámadásként. Az indokínai ikonográfia 18 alapállatának mozgásán alapultak (például tigris, szarvas, leopárd, kobra, kígyó, sárkány stb.). Ezek lettek a saolin kungfu alapjai. Ké-

sőbb A pap 18 ökle néven emlegették ezt az első gyakorlatot. Hát dióhéjban ennyi.

– Ez nem is olyan kevés.

Egyik este, vacsi után, mint egy kis ideje mindig, Liz megbizonyosodott arról, hogy Mr. Sanders hazament, Christopherrel és a többiekkel engedélyt kértek, és lementek a tornaterembe edzeni. Mrs. Collins, amikor csak tehetett, velük tartott, hogy legyen ott felnőtt is. A többiek a terem másik felében elfoglalták magukat, bár volt, aki csak Lizéket nézte. Liz a földre került, majd hirtelen felpattant, és ellentámadásba lendült. Természetesen, mint mindig, most is „jókor”, megjelent Mr. Sanders és egy másik fickó. A kísérő férfi magas, vékony, sportos, rövid, sötét hajú, jóvágású fiatalember.

– Mi az ördög folyik itt? Segíts, légy szíves! – szólt oda a férfinak.

Ő Lizát fogta le, a másik Christophert. Mrs. Collins csak most figyelt oda.

– Ne, hagyjátok csak! – szólt oda a két férfinak.

– Beavatnátok végre, mi folyik itt? – kérdezte újra Mr. Sanders.

– Elengedne végre? – kérdezett vissza a lány válasz helyett.

– Folytassátok nyugodtan! – mondta Lizéknek a nő, és félrehúzta a két férfit.

– Dehogyan folytassák! Itt állsz és nézed, hogy verekszenek?

– Nem verekszenek, hanem edzenek.

– Mi ez a zagyvaság?

– Tornatanár létedre nem ismered a sportokat?

Míg a három felnőtt beszélgetett, Liz és Chris sutyorogni kezdett.

– Mi a francot keres itt? Azt mondtad elment? – kezdte Chris.

– A tanáriban és a portán is azt mondták – védekezett Liz.

– Tartsunk két perc szünetet! – javasolta Chris.

– Rendben – hagyta jóvá a lány.

Mivel Chris az öltözőbe ment, Liz csatlakozott a többiekhez. Kitty, Kate, Steff, Alex a vastagabb ugrószőnyegen heverésztek. Mielőtt Liz bármit mondhatott volna, Kate megelőzte.

– Hát hiába, remek érzéke van az időzítéshez!

– Kösz, ha nem mondd, hülyén halok meg.

– Most mi van, nem én tehetek róla!

– Igazad van, bocs, Kate! Elegem van, hogy mindig a legrosszabbkor bukkan fel.

– Akarsz róla beszélni? – szólalt meg a lányok mellett a kísérő férfi.

Liz nem nyitotta ki a szemét, nem nézte meg, kitől jött a hang, csak válaszolt.

– Haha, vicces!

– Mi a vicces abban, hogy akarsz-e róla beszélni? – kérdezte újból a férfi.

Ekkor már a két tanár is csatlakozott hozzájuk.

– Liz? – bökte meg szelíden, figyelmeztetésként Kate.

– Mi volt a kérdés? – kérdezte Mrs. Collins.

Liz csak most, a nő hangjára kapta fel a fejét, majd pár grimasz kíséretében vissza is ejtette. Megkönnyebbülve hallotta meg Chris hangját, amint őt hívja. Felpattant, és alig hallhatóan morgott valamit. Érthető válasz nélkül otthagya őket.

– Mi történt? – kérdezte Mrs. Collins a többiektől.

Mivel a lányok nem válaszoltak, így a férfi kezdte.

– Hallottam pár szót a beszélgetésükből. Persze nem szándékosan hallgatóztam. Majd megkérdeztem, akar-e róla beszélni. Mire azt a választ kaptam: haha, vicces. – Erre Mrs. Collins mosolyogni kezdett. – Mire megkérdeztem, mi a vicces benne. De erre már nem kaptam választ.

– Liz és az ő válaszai! – sóhajtott fel Mr. Sanders alig hallhatóan, mivel Mrs. Collins mellette állt. Így ő hallotta, persze ezt sem hagyhatta mosoly nélkül.

– Majd én megmagyarázom – mondta a nő. – Arról van szó, hogy mostanában a srácok ezzel szokták húzni egymást.

– Ezt hogy kell érteni? – kérdezett most Mr. Sanders.

– Vegyünk egy példát – kezdte Kate. – Volt, mikor huza-mosabb ideig nem szóltam egy szót sem.

– Ez nálad ritka! – állapította meg Mr. Sanders.

– Haha, szóval ekkor jött Liz ezzel: Akarsz róla beszélni? Az a stílus és forma, ahogy ezt előadja, dőltem a röhögéstől.

– Vagy, ahogy a fiúk előadják, azt hallanotok kéne! – szó-lalt meg ismét a nő, a gondolatot felidézve, visszafojtott neve-téssel.

– Lányok, ismeritek az urat?

– Igen, a kolesz pszichomókusa – válaszolta Kate.

– Katherine! – szólt rá a tanár úr.

– Bocsánat, de mint láthatja, a hülyeség ragályos.

– Kate! – szólt ismét a férfi.

– Úgy gondolta... – segítette volna ki Kitty.

– Ne aggódj, tudom, hogy gondolta – vágott a szavába a férfi. – Akkor azok kedvéért, akik még nem ismernek...

– Várj egy picit, kérlek! Egy kis figyelmet kérnék! – kiabál-ta el magát Mr. Sanders. – Liz, ti is figyeltek?

– Hát persze, tanár úr! – válaszolt némi gúnnnyal a hangjá-ban.

– Bemutatkoznék. Azok kedvéért, akik még nem ismer-nek. – Lizékre nézett, mert kíváncsi volt a válaszreakcióra. – Philip Smith vagyok, a kollégium pszichológusa.

– Én nem dicsekednék vele! – súgta oda Liz Christopher-nek, aki ezen vigyorgni kezdett.

– Esetleg mi is hallhatnánk? – kérdezte Philip.

Mivel válasz nem jött:

– Elizabeth, téged kérdeztek! – szólította Mr. Sanders.

– Nem mondtam semmit, legalábbis semmi olyat, ami publikus lenne! – mondta a lány.

Erre Kate és Chris a terem két pontjában állva nevetni kezdtek.

– Srácok, meghallgatnátok Philipet, mindenféle kommentár és eyebeek nélkül? – kérdezte Mrs. Collins.

– Bocsánat, folytassa, kérem! – mondta Chris kicsivel komolyabban.

– Köszönöm. Szóval az irodám az orvosi mellett található. Délutánonként ott megtalálhattok. Nem ragaszkodom a magázódáshoz. Ennyi lett volna, köszönöm a figyelmeteket. Van kérdés?

De a fiatalok, mintha már ott sem lenne, folytatták a nyüzsgést. Kate fölállt a szőnyegről, ahol eddig feküdt, és odament Lizékhez.

– Chris, mit súgott Liz? – kérdezte kíváncsian.

A két férfi követte példáját.

– Ez engem is érdekelne – mondta Philip.

– Mint mondtam, semmi publikusat. Folytathatnánk végre? – ragadta magához Liz a szót.

– Nem válthatnánk előtte néhány szót? – kérdezte Mr. Sanders Liztől. Ekkor megcsörrent a mobilja. – Elnézést – mondta, arrébb vonult és felvette.

– Én is választ szeretnék kapni bizonyos kérdéseimre! – kezdte most Philip.

Liz egy pillanatra a mennyezetre emelte a tekintetét.

– Egek, mit vétettem? – kérdezte alig hallhatóan.

Chris, aki közvetlenül mellette állt, ő sem értette rendesen, mégis nevetni kezdett. Erre Kate:

– Majd én megválaszolom azokat a kérdéseket! – mondta, és félrehúzta a férfit.

Lizék végre folytathatták. Visszajött a tanár úr.

– Kate? – nyújtotta neki a mobilt. A lány átvette.

– Köszönöm – elvonult vele.

Philip értetlenül nézte őket. Kitty és Mrs. Collins csatlakozott hozzájuk. Kitty nem hagyhatta szó nélkül Philip értetlenségét látva.

– Jelek szerint... – kezdte volna, de Mr. Sanders félbeszakította.

– Kate a húgom.

– Értem, nem tudtam. Mindenkiből ilyen reakciót vált ki a munkám?

– Mire gondolsz? – kérdezte Mrs. Collins.

– Az előbb Liz, most Kitty. Gondolom, nem véletlenül szakítottad félbe?

– Mégis tud a sorok között olvasni! – állapította meg Kitty kissé gúnyosan.

– Kitty, nem mennél oda a többiekhez? – szólt rá Mrs. Collins.

– Nem, nem, ne értsd félre! Nem veled vagy a munkáddal van összefüggésben, csupán arról van szó, hogy viszonylag új vagy, és a kis szemtelen tinik próbálkoznak a határok felderítésével – mondta Mr. Sanders.

Visszajött Kate, az utolsó szavakat hallotta.

– Köszönöm – adta vissza a telefont egy grimasz kíséretében, és bevágva a durcát. Odament Kittyékhez.

– Tiniknek tinik, de nem szemtelenek! Jó srácok ők! – védte meg őket Mrs. Collins.

– Akkor minek neveznéd az előbbieket? Tudod, hogy velem is így kezdték! – folytatta Richard.

– Jó, jó, abban igazad van, hogy próbálkoznak, de nem rosszak!

– Nehogy már összevesszetek ilyen apróságon! – szólt közbe most Philip.

– Igazad van. Gyere, menjünk az irodámba, és beszélgesünk el Lizzel! – mondta Richard.

– Ha elfogadtok egy tanácsot, szerintem ezt későbbre halasztjátok! – javasolta a nő, és Lizékre pillantott. Richard is követte a pillantását.

– Lehet, hogy tényleg jobb lenne, ha jutni akarunk a beszélgetéssel valahová! – hagyta jóvá Richard.

– Miért? Szerintetek most nem lehetne szóra bírni? – kérdezte Philip.

– Nem tartom valószínűnek! – mondta a nő.

Közben Liz és Chris is sutyorogni kezdtek.

– A plafon állagát vizsgáltad, mikor felnéztél? – kérdezte viccelődve Chris.

– Úgy is mondhatjuk. Csak azt kérdeztem: egek, mi rosszát vétettem?

– Miért?

– Miért is? – kérdezett vissza a lány, majd sorolni kezdte: – Először az a prédikátor. A beszélgetést természetesen végig hallotta, majd megjelenik, holott már nem kéne bent lennie. Tehát erről is tudomást szerez. Majd jön ez a pszichomókus, agyturkász, és ha ez még nem lenne elég, van egy olyan sejtésem, hogy Kate-tel kapcsolatban is pikkel rám valamiért!

– Gondolkodjunk logikusan! Mi van, ha mindez nem a véletlenek sorozata?

– Arra gondolsz, hogy valaki hátulról irányítja a szálakat? Nincs egy kis üldözési mániád?

– Ne, Liz, ne bagatellizáld el! Gondold végig, mi van, ha valaki az ő segítségükkel szeretné felderíteni különös kapcsolatokat.

– Ez hülyeség!

A lány a földre került, a két férfi jelent meg mellettük. Chris felsegítette a lányt, majd a derekán pihentette a kezét.

– Elizabeth, megkeresnél minket számodra alkalmasabb időpontban? – kérdezte Mr. Sanders.

– Nem igazán látom szükségét!

– De mi, persze külön-külön, szeretnénk veled beszélni! – segített be most Philip.

– Természetesen megkeres titeket! Ugye, Liz? – válaszolt a lány helyett Mrs. Collins.

– A jelek szerint nem igazán lesz más választásom! – hagyta rájuk a lány.

– Helyes. Én is így gondoltam! – zárta le a vitát Mr. Sanders.

Ezzel a két férfi távozott.

– Addig álljanak fél lábon! – súgta oda Liz Chrisnek.

– Én is hallhatnám? – kérdezte Mrs. Collins, Chris vigyorát látva.

– Csak az előbbi beszélgetésünkhöz fűztem még valamit.

– Akkor meg is ismételheted! – erősködött tovább a nő.

– Sorry, no comment!

– Miért van, hogy nem hiszem? Próbálok bizonygatni, hogy ti jó srácok vagytok, de lépten-nyomon az ellenkezőjét mutatjátok! – morgolódott a nő. – Kezdjetek el összepakolni!

– De miért? – kérdezte Kate.

– Azért, mert fél kilenc van, és ha jól tudom, kilenckor már nem tartózkodhat lent senki! – válaszolt Mrs. Collins.

Gyorsan összepakoltak, majd a szobájukba indultak. Kitty és Chris érzékeny búcsút vettek, majd a fiú Lizhez fordult:

– Ha rám hallgatsz, végiggondolod, amiről beszélünk!

– Nem tudom, Chris, kezeld magad, mert ez baromság! Ha gondolod, előjegyeztetlek a pszichomókusnál – viccelődött tovább a lány.

– Mi a marhaság? Mi lenne, ha elhagynád ezen jelzőket? – kapcsolódott be Mrs. Collins a beszélgetésbe.

– Mint mondtam, elbagatellizálhatod, de szerintem érdemes végiggondolni!

– Meglátom.

– Sajnálom, hogy félbe kell szakítsam a csevegést, de ideje búcsút venni! – mondta Mrs. Collins. Erre a két fiatal elindult ki-kí a saját szobájába. – Liz, várj meg, kérlek! – szólt utána Mrs. Collins.

– Nem mondhatok többet, mint amit eddig mondtam!

– Csak egy mondatot szeretnék mondani.

– Hallgatom.

– A mai nap folyamán, a viselkedésed több kívánnivalót is hagyott maga után!

– Fogadni mertem volna, hogy ez lesz a téma.

– Áhá, tehát elgondolkodtál a törtéteken, és rájöttél, hogy hibáztál! Vagyis a helyrehozáson is gondolkodsz már, ugye?

– Ennyit az egy mondatról. Nem. Lehet, hogy nem megfelelően viselkedtem, de semmi olyat nem tettem vagy mondtam, amit helyre kéne hozni.

– Ne gúnyolódj velem! Én sajnós, nem így látom! – Megérkeztek Liz szobájába, Kate és Kitty Lizát várta. – Ne várjatok rám, menjetek csak! – szólt a lányoknak. Majd Mrs. Collinshoz fordult: – Sajnálom, ha nem az elvárásainak megfelelően viselkedtem, de nincs helyrehoznivalóm!

– Szerintem, pedig van, például az atyától illene elnézést kérned!

– Miért? Azért, mert előre tisztázni akartam, mi, merre, hány lépés? Csak a későbbi félreértéseket akartam elkerülni.

– Ez rendben is van, de nem a megfelelő formátumban tetted!

– Sajnálom, a jelek szerint ebben nem fogunk egyetérteni. Részemről lezártam a témát!

– De én még nem fejeztem be! Ez sem túl korrekt!

– Miért is nem? Egy mondatról volt szó, ahhoz képest már a többszörösénél tartunk! Továbbá, nem értettünk egyet, de meghallgattam a véleményét! Tehát azt hiszem, hogy a nem korrekt meghatározás nem helyénvaló!

– Igazad van, bocsáss meg!

– Lezárhatnánk végre a témát?

– Rendben, feladom! Nem szeretnél esetleg másról beszélgetni?

– Például miről?

– Amiről Chrisszel veszekedtetek.

– Köszönöm, de sem erről, sem másról nincs kedvem beszélni!

– Rendben. Ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz.

– Igen, köszönöm.

Ezzel a nő távozott. A lányok pont végeztek takarodóra az esti dolgaikkal. Még egy kicsit beszélgettek, s jó nevettek néhány aznapi poénon, majd elaludtak.

Következő nap reggelinél: a lányok az asztaluknál ültek, és a fiúkat várták. Beszélgettek, nevetgéltek, ugratták egymást, mikor Mr. Sanders jelent meg mellettük.

– Jó reggelt, hölgyeim!

– Jó reggelt, tanár úr! – válaszoltak majdnem kórusban.

– Miss. Thomas, megkérhetném, hogy reggeli után fáradjon az irodámba?

– Nem lehetne nagyszünetben vagy ebéd után?

– Nem.

– Rendben, ott leszek – hagyta rá a lány kibúvó híján.

– Helyes – jegyezte meg szárazon a férfi, és távozott.

Liz a reggeli végeztével az irodához ment, és bekopogott.

– Gyere be! – szoltak ki bentről. – Foglalj helyet!

– Nem, köszönöm. Hallgatom.

– Némi magyarázatot várnék az este történetekkel kapcsolatosan.

– Sejtettem. Egészen pontosan?

– Kezdjük azzal az edzésnek álcázott verekedéssel. Honnan jött? Mióta csinálod? Ki engedélyezte, és végül: mikor akartál beavatni?

– Rendben. Nos, lássuk csak. A sport neve kungfu, de önnek, mint tornatanárnak, ismernie kéne. Tehát nem álcázott verekedés volt.

– Megkérhetnélek, hogy hagyj a gúnyolódást, és térj a lényegre?

– Rendben. Önt mint tanárt érintő lényeg. Honnan jött és mióta csinálom, az magánügy. Hogy ki engedélyezte? Az engedélyt Mrs. Dyson hagyta jóvá, és a felügyelő tanár, azaz Mrs. Collins.

– Jól értettem, hogy egy felügyelő tanár engedélye is szükséges? Vagyis, ha én mint felügyelő tanár nem...

– Igen, vagyis nem. Nem tök mindegy? Ami pedig az ucsó kérdést illeti, miért is kellett volna beavatnom? – vágott a száva a lány.

– Talán azért, hogy az én felügyeletem alatt is...

– Ezt ugye viccnek szánta? – vágott a szavába ismét.

– Miért is?

– Ugyan már! Mindketten tudjuk, hogy ön ezt sem nekem, sem másnak nem engedélyezte volna.

– Helyes meglátás. Így megkerültetek, és Dysonhöz mentetek.

– Nem kerültük meg, csak kihagytuk. Nem ugyanaz a kettő.

– Én nem úgy látom. Mióta folyik ez így?

– Nem hiszem, hogy ez lényeges lenne az ügy szempontjából.

– Iskolán kívül is...? Anyukád tudja és engedélyezte?

A lány szó nélkül felállt, és hátat fordított a férfinak.

– Vagyis igen és nem, nem – válaszolta meg saját kérdéseit a férfi.

– Nem hiszem, hogy ez önre tartozna. Van még valami, vagy mehetek?

– Úgy látom, a te részedről lezártad a témát.

– Igen, és önt is erre kérném.

– Rendben, ha beszélünk még róla.

– Meglátjuk. Mehetek?

– Nem, még szeretném, ha Philippel kapcsolatos dolgokat is tisztáznánk.

– Nem hiszem, hogy...

– Azokra a bizonyos kommentárookra lennék kíváncsi.

– Nincs mit mondjak.

– Szeretném tudni őket. Egyrészt: hogy én is nevetsek rajta. Másrészt: szeretnék megérteni egy s más.

– Mint a mellékelt ábra mutatja, ön nem igazán értékeli a humoromat, így megtartanám magamnak. Ami pedig a másikat illeti, nincs mit megérteni. Nem kéne minden mögött mögötte keresni. Most pedig, engedelmével, mennem kell, mert elkések – mondta a lány. Meg sem várta a választ, és távozott.

Délután Kate, Liz és az akkor még új fiúnak számító Paul a hátsó udvaron időztek, illetve a fiú még csak most készült csatlakozni hozzájuk.

– Helló, szépségeim – ölelte át a két lányt, akik folytatták a beszélgetést, és kibújtak az ölelésből. – Kate, magunkra hagy-nál minket két percre? – folytatta a srác, ügyet sem vetve, hogy a két lány még csak rá sem nézett. – Liz, meghallgatnál végre?

– Paul, nem tűnt fel, hogy beszélgetünk? – kérdezte Kate.

– Azt később is folytathatjátok.

Liz, aki eddig a távolba meredt, Kate-re nézett, aki a lány sokat sejtető pillantásán kívül a feléjük közeledő Mr. Sanderst is észlelte.

– Liz, nyugi! – figyelmeztette Kate.

– Először is: anyukád nem tanította meg, hogy nem vá-gunk más szavába? Másodszor...

– Imádom, mikor ilyen szenvedélyes egy csaj – vágott a szavába megint a fiú.

– Lehet, hogy az előző iskolában ez a stílus bejött, de at-tól tartok, nálunk nem sok jóra számíthatsz.

– Húha, kemény is a csaj! – fűzte hozzá a fiú.

– Na, ide figyelj, te öntelt, beképzelt, anyuci kedvence... – fakadt ki Liz.

– Én is imádlak, bébi! – szakította ismét félbe, majd meg-ragadta a lányt, magához húzta, és megcsókolta.

Ekkor már a tanár is hallótávolságon belül volt. Liz má-sodpercek alatt lebontotta magáról a fiú karjait és ajkát.

– Te idióta! Liz, ne! – próbálta megakadályozni Kate, de késő volt.

Liz gondolkodás nélkül egy hatalmas pofonnal reagált.

– Tüzes a kicsike – folytatta tovább a srác.

– Mi folyik itt? – szólalt meg végre a tanár.

– Azt ajánlom, te degenerált barom, míg nem tudsz civili-záltan, emberhez méltóan viselkedni, kerülj el nagy ívben!

– De felvágták a nyelved...

– Na jó, most fejezzétek be mind a ketten! Szóval, mi tör-tént itt?

– Nem tudom, miért kérdi, ha úgyis látott s hallott min-dent – válaszolt Kate Liz helyett.

– Miss. Thomast és Mr. Nagymenőt kérdeztem! – Mivel a fiú csak a vállát vontta meg, Liz pedig egy grimaszt vágott válaszként, így folytatta: – Azt hiszem, mindketten túlzásba estetek, tessék elnézést kérni a másiktól!

– Azt lesheti! Mint mondtam, míg nem tud kulturáltan viselkedni, levegőnek nézem! – mondta a lány.

– Miért én kérjek elnézést, ő pofozott meg? – kérdezte a fiú.

– Rendben. Először is: nem szeretnék még egyszer hasonló jelenetről hallani, különben írásos következményei lesznek! Érthető voltam?

– Igen, tanár úr – húzta meg magát végre a fiú.

– Miss. Thomas? – nézett Lizre válaszra várva.

– Ha elfelejti, hogy a világon vagyok, nem lesz itt gond!

– Lehetőleg kerüljétek az effajta viselkedést! Mr. Nagymenő, megvárna az irodámnál, szeretnék még pár szót váltani veled?

– Igen, tanár úr – mondta a fiú, és távozott.

– Miss. Thomas, remélem, te is megértettél.

– Hát hogyne.

– Attól tartok, rossz ötlet volt beengedni ezt a sportot az iskola területére és egyáltalán az életedbe. Rossz hatással van rád, egyre több a hasonló megoldású történet. Az agresszivitás kezd felülkerekedni a megfontoltságodon, és ez nem jó így! Sajnálom, de ezt nem nézhetem tovább szó nélkül...

– De az előbb azt mondta, hogy a következő ilyen esetről lesz következménye – nézett kérdőn Kate.

– Igen, de én most a kungfu korlátozásáról beszélek!

– Nem hiszem, hogy ennyire súlyos lenne a helyzet, hogy bármilyen lépést kéne tenni – próbálkozott Kate figyelmeztetni mindkettőjüket.

A lányt arra, hogy ne álljon ott szó nélkül, hanem próbálja meggyőzni a férfit az ellenkezőjéről. A férfit arra, hogy előre nem látható következményei lennének a kapcsolatukra nézve.

– Hagyd, Kate, most jön az, hogy én megmondtam, én kezdettől fogva elleneztem – kezdte volna Liz hosszú hallgatás után.

– Úgy van, mondtam, hogy baj lesz belőle. Így megelőzve, hogy még súlyosabb legyen, szólok, hogy lépéseket teszek a korlátozásra, tiltásra.

– Bocsánat, hogy ismét beleszólok, de szerintem van más megoldás is – próbálkozott ismét Kate.

– Miért kell ennyire felfújni? – kérdezte most Liz.

– Először is, Kate, már annyiszor szemet hunytam, mondván, hogy nem fordul elő többet, mégis újra és újra megtörténik, így sajnos már nem marad más választásom, lépnem kell valamit. Másodszor: ezzel neked is válaszoltam. Nem fújtam fel – fordult Lizhez. – Sajnálom, tényleg nem hagytál más választást.

– Sajnálod a francokat – fakadt ki Liz, és távozni készült, de Kate megakadályozta.

– Liz, nyugi! Ne rontsd tovább a helyzetet! Kérj bocsánatot! Beszéljétek meg higgadtan! – próbálkozott újra Kate. – Nem hagyhatjátok, hogy ez a baromság hatással legyen a magánéletekete!

– Miért lenne? – kérdezte a férfi.

– Ezzel már elkéstél, Kate! Annak már akkor vége volt, mielőtt elkezdődött volna – válaszolt Liz, és faképnél hagyta őket.

– Ez érzelmi zsarolás! – szólt utána a férfi, de a lány hátra sem nézett.

– Liz, várj! – szólt utána Kate.

– Ha elfogadsz egy tanácsot egy baráttól vagy tapasztalatlan kishúgodtól, lehiggadsz, nyugodtan megbeszélitek, és a legfontosabb, átgondolod, még mielőtt bármilyen lépéseket tennél! – Meg sem várta a férfi válaszát, Liz után ment. Mikor utolérte: – Liz, ne csináld! Keresd meg, és beszéljétek meg! Nem hagyhatod, hogy ez kihasson a szerelmeitekre. Menj vissza, kérj bocsánatot, ígérj meg neki bármit, hogy elkerüld a balhét.

– Kösz, Kate, de ismerhetnéd már annyira, hogy ha egyszer valamit a fejébe vesz, azon nem lehet némi ígérekkel változtatni.

– Csak annyira konok, mint te. Próbáld meg, kérlek!

– Nem, Kate, nem fogok neki könyörögni! Te is maradj ki ebből, kérlek! Nem akarom, hogy miattam bajba kerülj! Rávilágítottál egy fontos momentumra, bizonyíthatja érzéseit. Lehet, hogy nem is szeret annyira, mint mondja!

– Ne, Liz, ne kételkedj az érzéseiben!

– Nem igazán hagyott más választást.

– Ez marhaság, ez tényleg érzelmi zsarolás. Azt hittem, legalább te nem kevered össze a magánéletet a munkával!

– A lényeg, Kate, maradj a háttérben – zárta le Liz a beszélgetést.

– A fenébe, Liz, legyél már te az okosabb, aki enged! Ezzel is bizonyíthatnád, hogy felnőttél már ehhez a kapcsolathoz! – kiabált a távolodó lány után.

– Semmit sem kell bizonyítanom – válaszolt Liz.

Kate dühösen mormogott magában, egy-két percig álldógált ott egyedül valami megoldáson gondolkodva, majd eszébe jutott, ki segíthet. Így a tanári felé vette az irányt.

– Szia, segíthetek? – kérdezte az egyik tanár, aki a tanári előtti folyosón kijelölt helyen dohányzott.

– Jó napot kívánok! Igen, köszönöm. Mrs. Collinst keresem – mondta Kate.

– Rögtön megnézem – mondta a férfi, és eltűnt a tanárban. – Nincs itt, az udvaron látták – tért vissza.

– Köszönöm, megnézem.

Ezzel távozott. Végre rábukkant az aulában, ahol egy se-reg emberrel beszélgetett.

– Mrs. Collins, beszélhetnék önnel?

– Bocsássatok meg! – szólt a többiekhez. – Persze, Kate. Miben segíthetek, történt valami?

– Nem mehetnének egy nyugisabb helyre? Kissé kényes a téma.

– De, gyere, keresünk egyet. – Benézett a legközelebbi helyiségbe, foglalt volt, így továbbmentek. – Mit szólnál az udvarhoz? – javasolta a nő.

– Jobb híján megteszi.

Kimentek. A nő, távol a többiektől, leült egy padra. Kate körbenézett, majd úgy állt, hogy a nőre tudjon nézni, de ne érhesse meglepetés.

– A segítségét, tanácsát szeretném kérni. Nem tudom, mit tegyek. Van két barátom. Nevezzük őket X.-nek és Y.-nak. Azt hiszem, összekaptak valamin, és most X. olyan lépésre készül, aminek beláthatatlan következményei lehetnek mindkettőjükre nézve. Próbáltam beszélni velük együtt is, és külön-külön is, de olyan makacs mind a kettő, hogy semmire sem jutottam.

– Egyik sem enged? Bocs, buta kérdés Liz esetében.

Kate meglepődve néz a nőre: – Miért lepődöm meg, hisz ön mindig mindent tud? – tette fel a költői kérdést a lány.

– Nem mindent, például azt sem, hogy mi ez az egész.

– Én sem tudom egészen pontosan, csak azt, hogy X. lépéseket kíván tenni, hogy korlátozzák, tiltsák meg Liznek a kungfut a sulis területén. Mondtam Liznek, hogy kérjen bocsánatot, ha vétett valamit. Könyörögjön vagy ígérjen meg neki valamit, hogy elálljon ettől a baromságtól, de süket fülekre találtam.

– Szerintem is rossz lépés lenne X. részéről, hacsak nem tudsz valami kézzelfogható okot.

– Nem tudok! Én leginkább a következményektől tartok.

– Lássuk csak, milyen következményei lehetnek. Először is: Liz írásbeli figyelmeztetést, intést kaphat. Gondolom, ennek anyukája nem örülne, tehát otthon is megbüntetik. Ehhez kapcsolódva anyukája is lépéseket tehet az otthoni eltiltással kapcsolatban. Harmadszor pedig: negatívan hathat a kapcsolatokra.

– Igen, ez biztosan a kapcsolatuk végét jelenti, de én inkább ennek a következményétől tartok. Biztosra veszem, hogy Liz három méter vastag, áttörhetetlen falat épít maga köré,

lerombolva mindazt, amit ön és esetleg X. eddig elért. Végérvényesen bezárkózik. Sőt, hogy továbbmenjek...

– Várj, nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni! De belátom, igazad van, sajnos tényleg lehetséges alternatívák egyike. Mit válaszolt erre X.?

– Azt, hogy ez érzelmi zsarolás. Bár ezen utóbbiakat még nem tudtam neki elmondani.

– Értem. Tehát valószínűnek tartod, hogy X. nem mélyült el ennyire a lehetséges alternatívák között?

– Igen, így gondolom. Szerintem leragadt ott, hogy írásos nyoma lesz, esetleg korlátozzák vagy megtiltják. Nem vizsgálta meg ezek következményeit.

– Kemény dió, ha nem tudjátok úgy nézni a dolgokat, hogy a magánéletet kihagyjátok, akkor tényleg fennáll az érzelmi zsarolás lehetősége. Ajjaj, tizenkét óránál X. közeledik, ne nézz hátra!

– A francba! Megkérhetem, hogy...

– Tudom, Kate, ne aggódj! Kettőnk közt marad! Keresünk valami megoldást.

– Köszönöm.

– Sziasztok. Ronnie, válthatnánk néhány szót?

– Már itt sem vagyok – mondta Kate.

– Ne menj nagyon messzire, utána folytatjuk! – kérte a nő.

– Valami gond van? – kérdezte a férfi.

– Az mindig akad.

– Mit csinált Kate?

– Semmit. Ne aggódj, másról beszélgettünk! Hallgatlak. Miről szeretnél volna velem beszélni?

– A támogatásodat szeretném kérni. Úgy gondoltam, te segíthetnél bizonyos sportok korlátozásában, esetleg betiltásában!

– Mire gondolsz egészen pontosan?

– A kungfura és egyéb harcművészetekre. Szeretném elejét venni a bajoknak.

– Rossz ötletnek tartom.

- De miért? Rossz irányba viheti a srácokat.
- Egészen pontosan kire gondolsz?
- Chrisre, Elizabethre és a többiekre.
- Várj egy percet, kérlek! Kate, idejönne! – kiabált oda a pár méterrel arrébb beszélgető lánynak.
- Miért kell idejönnie? Még nem fejeztük be a beszélgetést.
- Tudom, ne aggódj, rögtön folytatjuk!
- Igen, tanárnő?
- Előkerítenéd nekem Elizabeth-t?
- Igen, tanárnő – ezzel kissé tétován, de távozott.
- Köszönöm.
- Miért is volt erre szükség? – kérdezte értetlenül a férfi.
- Mert így láttam jónak. Szóval ott tartottunk, hogy nem osztom a véleményed.
- Nem értem, miért nem!
- Először is: mindenki saját maga dönti el, milyen sportot választ. Sértené a jogaikat, ha korlátoznánk ezen jogaik gyakorlását. Másodszor pedig: ha nem emlékszel, én engedélyeztettem nekik a gyakorlást.
- Na, látod, akkor te vagy a legalkalmasabb személy a leállításra!
- Csakhogy én nem látom indokoltnak. – Megérkezett Liz, feléjük közeledett. Amint felismerte, Mrs. Collins kivel beszélget, sarkon fordult. – Liz, gyere csak vissza! – szólt a lány után.
- Bocsánat, nem akartam zavarni, később is visszajöhetek – habogott a lány.
- Nem, én kértem, hogy gyere ide! Mindkettőtöktől kérem: van valami oka, hogy Richard lépni kíván ezen ügynben?
- Mondtam, hogy csak megelőzés a cél – mondta a férfi.
- Elizabeth?
- Miről is beszélünk?
- A kungfu korlátozásáról.
- Nem, tanárnő, nem tettem semmit, ami ezt indokolná!
- Biztos? Gondold csak végig!

– Én tényleg csak elejét szeretném venni a bajoknak. Nem szeretném megvárni, míg ők vagy valaki más komolyan megsérül. Emlékezz csak vissza! Pont neki volt nemrég bordatörése emiatt – váltott taktikát a férfi.

– Először is: az csak bordarepedés volt, és az pedig csak tipp az ön részéről, hogy a kungfunak köszönhettem. Másodszor pedig: az attól is megeshetett volna, hogy elesek a biciklivel, leesek a bordásfalról, elgázol egy kocsi, és még sorolhatnám. Harmadszor pedig: nem a suliban történt, tehát semmi köze hozzá, vagyis nem használhatja fel bizonyítékként – védekezett a lány.

– Eltértünk a tárgytól. Szóval van kézzelfogható ok vagy nincs?

– Természetesen nincs – vágta rá határozottan Liz.

A nő a férfit nézett.

– Nincs – mondta egy nagy sóhajjal.

– Sajnálom. Akkor, Richard, nem segíthetek! Ha fel tudtál volna mutatni valami nyomós érvet, nem lett volna más választásom, de így az elhangzottak tekintetében megvédem, amiért harcoltam az elején. Becsülöm, hogy védeni próbálsz őket, és aggódsz értük. Ne csak a rosszat nézd benne, nézz utána, és mérlegeld a dolgokat! Van egy csomó jó oldala is.

– Csak egyet mondj!

– Nem a fotelban ülnek, és tömnek magukba a töménytelen, egészségtelen kajákat. Mozognak, sportolnak. Ezt te mint tornatanár, aki a megfelelő idejű és intenzitású mozgásért felel, igazán méltányolhatnád!

– Méltányolom is. De annyi más sport van még. Miért nem választanak kevésbé agresszivitásra hajlamosító mozgást?

– Emlékszel? Említettem bizonyos jogokat!

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg Liz hosszú hallgatás után. – A két tanár bólintott. – Akkor ezek szerint, ha meglenének a feltételei bizonyos sportoknak, gondolok itt a jégkorongra, a rögbire stb., akkor ezeket is megfűrná?

A nő arcán egy mosoly suhant át, a férfi komoran a lányra nézett.

– Ez nem volt szép! – mondta a nő.

– Nem állsz akkor mellém? Ez az utolsó szavad? – fordult a nőhöz a férfi.

– Nem és igen. Ez az utolsó szavam. Azt javaslom, gondolkodj, még mielőtt bármit is teszel!

– Én akkor mennék is, ha szabad – mondta Liz.

– Menj csak. Köszönöm, hogy idefáradtál. Szólnál Kate-nek? – kérte a nő, a lány bólintott, és távozott, majd visszafordult.

– Tanár úr, még nem válaszolt.

– Liz, ne feszítsd túl a húrt! – figyelmeztette a nő. Megvárta, míg a lány hallótávolságon kívülre ér, majd így folytatta: – Mérlegeltem a lehetséges következményeket is?

– Igen. Ha te nem segítesz, majd egyedül végigviszem!

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Dysonhoz méssz az ügy-
gyel?

– Igen.

– Remélem, tényleg tudod, mit csinálsz! Gondold még át azért, jó?

– Bocsáss meg, hogy raboltam a drága idődet! Ha tudom, hogy egy követ fűjsz velük...

– Álljunk meg egy pillanatra, ne rajtam akard elverni a port! Tudod, ha bármi olyan van, segíték. Sőt, indokolt esetben még ebben is, de te mondtad, hogy...

– Jó, jó. Bocs, igazad van! Ne haragudj!

– Semmi baj. Felejtsd el!

– Később beszélünk! – mondta a férfi, és távozott.

A nő Kate-et várta. Mikor megjött:

– Igazad volt. Makacs és keményfejű mind a kettő. Egyelő-
re semmi okos nem jut eszembe, pedig valamit tenni kell.

– Kiderült esetleg valami új fejlemény? – kérdezte a lány.

– Igen. Az, hogy X. tényleg komolyan gondolja, Dysonhoz
megy.

- A francba, legalább az időt tudnánk egy kicsit húzni!
- Kate? Az időhúzást majd én elintézem.
- Bocsánat, de annyira bosszant, amit ezek ketten művelnek. Mi lenne, ha összeeresztenénk őket?
- Úgy gondolod, hogy egy semleges helyen, és csak ők ketten?
- Igen, valahogy úgy.
- Nem tudom, lehet, hogy rosszul sülné el. Most sem igazán fogták vissza magukat. Mi lenne akkor, ha nincs, ki kontrollálja őket.
- Miért, mi történt?
- Csupán Liz megkérdezte tőle, hogy a jégkorongot és a rögbi is megfűrná, ha lenne ilyen a suliban.
- Huh, ez övön aluli volt. Tudja, hogy ezek a kedvencei. De végül is, ha jól belegondolunk, igaza van. Ezeket is megtalálhatjuk az „agresszív viselkedést előidéző” sportok listáján.
- Kifejtenéd, hogy gondoltad ezt az összeeresztést?
- Nem tudom. Én elviszem Lizát egy semlegesnek számító helyre, ahol mintegy véletlenszerűen megjelenik X., persze valaki más közbenjárásával. Majd lelépek, és kénytelenek lesznek beszélgetni.
- Ezt hogy gondoltad?
- Ön telefonon vagy személyesen megbeszél vele egy időpontot és helyet.
- Ez így nem rossz terv, de mi van, ha rosszul sülné el? Mi van, ha Liz faképnél hagyja? Mi van, ha ahelyett, hogy kibékülnének, megbeszélnék, még jobban összevesznek?
- Ezt a kockázatot vállalnunk kell! Persze, csak ha nincs jobb ötlete.
- Nem tudom, Kate. Túl nagy a kockázat.
- Mindenesetre attól nem kell tartanunk, hogy Liz faképnél hagyja, és egyedül csavarogjon a városban, mert azt X. nem fogja hagyni! Ebben biztos vagyok!
- Mi van, ha tévedsz?

– Nem, ebben nem. Ennyire már ismerem a bátyámat, sőt az érzései is erősebbek, minthogy ez hidegen hagyná!

– Remélem, igazad van! Részemről: vágjunk bele!

– Én is benne vagyok! Mit szólna a ma este fél nyolchoz?

– Már ma? Azt hittem, van egy kis időm előkészíteni a te-repet!

– Nincs sok időnk, mert ha balul sül el, mást kell kitalál-jak!

– Rendben. Milyen helyszínre gondoltál?

– Ismeri a folyónál lévő parkot?

– Igen.

– Mit szólna ahhoz a csendes kis, hangulatos kávézóhoz?

– Nem rossz. Nyilvános helyen még a nagy botránytól sem kell tartanunk.

– Ez amúgy sem jellemző rájuk.

– Jól van, Kate. Akkor maradjunk ennyiben, ma este fél nyolckor a kávézóban!

– Rendben. De, kérem, szóljon, ha nem tudta megbeszélni vele!

– Ez természetes.

– Köszönöm. Ez ugye köztünk marad?

– Igen, természetesen! Később beszélünk! – mondta a nő és távozott, nekilátott a terv megvalósításához.

Kate-nek is mennie kellett, hisz tíz perc múlva kezdődött a szilencium, a tanulószoba, ami, mint tudjuk, hétig tart. Öt óra körül Mrs. Collins jelezte Kate-nek, hogy a terv beindult, a férfi ott lesz. Erre Kate is hozzálátott a terv ráeső feladatának megvalósításához.

– Liz, nem lenne kedved kiruccanni velem?

– Nem igazán, Kate.

– Gyere már, nézzük meg azt az új kávézót a parton!

– Nincs kedvem emberek közé menni!

– Csak sétálunk egy kicsit, és ha nem akarsz, akkor nem megyünk be, sőt beszélgetni sem muszáj!

– Kate, mire készülsz?

– Semmire, csupán kíváncsi vagyok arra az új kávézóra! Nem akar velem senki eljönni, gondoltam, te elkísérhetnél. Addig sem kuksolsz itt egyedül. Sétálunk, levegőzünk, nézelődünk, vagyis jól érezzük magunkat!

– Végül is: miért ne? Semmi jónak nem vagyok elrontója.

– Oké, köszönöm, hogy elkísérsz. Hétkor indulunk.

– Rendben.

Kate kissé izgatottan várta már az indulást. Liz, mit sem sejtve az ellene készülő „összeesküvésből”, nyugodtan sétált barátnőjével a kávézó felé. Mikor odaértek, Kate nyafogni kezdett, hogy a mosdóba kell mennie, így bementek. Megnézték az árlapot, majd leültek egy sarokasztalhoz. Kate a bejárati ajtóval szemben, Liz vele szemben az ajtónak háttal foglalt helyet.

– Menj már, hisz ezért jöttünk be! – mondta Liz, közben alaposan körbenézett.

Nem sokan voltak a helyiségben. Két, harmincas évei elején járó fiatal férfi volt a pincér. Egy huszonöt körüli nő és egy idősebb férfi a pultnál dolgozott. A helyiségben tizenöt asztal szabálytalanul, nem sablonosan volt elrendezve. A pult és a bejárati ajtó között egy kis folyosó vezetett a mellékhelyiségekbe. A pult másik oldalán egy ajtó, amely két másik helyiségbe vezetett. Ezt a két helyiséget nem derítették fel.

– Nem akarom, hogy ezt higgyék! Megvárom, míg kihozzák a rendelést.

Mind a ketten teát rendeltek. Kate óvatosan az órájára nézett. Egy perc múlva fél nyolc. Nyílt a bejárati ajtó. Kate oda-sandított, Richard jött meg. A helyiségbe lépő férfi körbenézett, észrevette a két lányt, odament hozzájuk.

– Sziasztok, hát ti mit kerestek itt?

– Szia – válaszolták a lányok.

– Mi csak erre jártunk. Neked sem esik igazán útba! – állapította meg Kate.

– Ez igaz. Itt találkozom valakivel.

– A jelek szerint még nincs itt – állapította meg ismét Kate a nyilvánvalót.

– Nem, nincs.

– Itt maradnál addig Lizzel, míg kiszaladok a mosdóba? Nem akarom egyedül hagyni – kérdezte Kate.

– Kösz, Kate, de nagylány vagyok, már tudok magamra vigyázni! Akár hiszed, akár nem, kibírok két percet egyedül, bébiszitter nélkül.

– Menj csak! – mondta a férfi elengedve a füle mellett a lány gúnyolódását. Kate távozott. – Leülhetek? – kérdezte a férfi, de meg sem várta a lány válaszát, már lehuppant mellé. Átölelte a lányt, és megpuszilta az arcát.

– Szerintem, nem örülne a hölgy, ha így látna! – mondta Liz, és kibújt az ölelésből.

– Miből gondolod, hogy egy hölgyről van szó? – kérdezte a férfi, és újra átkarolta, de ezúttal nem hagyta magát lerázni.

– Nem tudom, nem érdekel, és ami a legfontosabb, nem rám tartozik.

Ezalatt Kate végzett a mosdóban, a kis folyosóról nézte Lizéket.

– Segíthetek valamiben? – szólalt meg valaki mögötte. Kate ijedten rezzent össze.

– Nem, köszönöm – válaszolt nyugodtabban, mikor észlelte, kitől jött a hang. Az egyik pincér volt. – Egy pillanat, mégis segíthet. Ha keresne a barátnőm, akivel érkeztem... – Lizre mutatott –, megmondaná neki, hogy elmentem? A koleszban találkozunk.

– Persze, megyek is.

– Ne, még ne. Csak akkor, mikor keresni kezd! Most nem tudom elmagyarázni, de felborítaná a tervet, ha idő előtt közli ezt a fontos információt!

– Értem, vagyis nem, de nem szólok, amíg nem keres!

– Köszönöm, ez a lényeg! Viszlát! – mondta Kate, és észrevétlenül kisurrant a kávézóból.

– Tényleg nem érdekel? – kérdezte Richard.

– Hol marad már Kate?
– Késik a hölgy! – tért ki a válasz elől Liz.
– Igen, én is látom, pedig ez nem jellemző Ronnie-ra.
– Mióta tart? Ronnie és te? – nézett elképedve a lány.
– Nem, Liz, ez nem az, amire gondolsz! Nincs köztünk semmi!

– Nem hiszem, hogy magyarázattal tartoznál nekem.
– De én tisztázni akarom! Egy semleges helyen akarta megbeszélni azt a vitás ügyet!

– Ha nem haragszol, megnézném, hol marad már Kate – állt fel a lány.

– Nem. Addig nem mész innen el, amíg azt nem mondd, hogy elhiszed, amit mondtam!

– Mint mondtam, nem rám tartozik! – mondta a lány, és elindult a folyosó felé. A mosdóban megmosta az arcát, csak ekkor vette észre, hogy rajta kívül nincs más a helyiségben. – De akkor hol van Kate? – gondolkodott félhangosan.

Visszament az asztalukhoz. Közben elcsípte az egyik pincért, aki felvilágosította, hogy Kate már elment. Richard felállt, és udvariasan alásegítette a széket, mint a dámáknak. Közben nem kerülte el a figyelmét, hogy a lány mérgesebb, mint amikor elment.

– Történt valami? – kérdezte aggódva. Liz némán a teájával babrált, majd iszogatni kezdte. – Mondd már, mi történt? – kérdezte újra a férfi.

– Ugye nem haragszol, ha megfojtom a húgodat?

– Miért is?

– Jól van! Látom, neked még nem esett le! Ronnie nem jön el, és Kate is lelépett. Na, ebből mit szűrsz le?

– Azt akarod mondani, hogy felültettek, bepaliztak minket? Nem, Ronnie nem venne részt ilyenben! Kate: lehet, tudom, hogy nála a cél szentesíti az eszközt, de Ronnie-ra ez nem jellemző!

– Nevezd, ahogy akarod! Nézd a tényeket, engem Kate ráncigált ide, majd lelép. Téged Ronnie csalt ide, de nem jelent meg. Gondolom, telefonálni sem telefonált.

– Igazad lehet. Akkor ezek szerint veled kellene beszélnem a vitás ügyről?

– Valószínű, hogy ezért történt mindez! Én akkor megyek!

– mondta a lány, kifizette a teákat, és kiment a kávézóból, a férfi követte.

– Várj! Mi lenne, ha áthúznánk a cselszövők számításait, és eltöltenénk együtt kellemesen ezt az estét, anélkül, hogy egy szó is esne arról a vitáról?

– Tudhatnád, hogy nekünk ez nem megy – mondta a lány, és a part felé vette az irányt.

– Miért?

– Ez emberi sajátosság. Ha kitűzünk valamit, hogy arra nem gondolunk, vagy nem beszélünk róla, fix, hogy előbb vagy utóbb annál kötünk ki. Ezt már egypárszor bizonyítottuk, nem emlékszel?

– De igen, emlékszem. Kérlek, itt a remek alkalom, hogy egy kicsit együtt legyünk, jól érezzük magunkat!

– Szerinted, ennek van értelme? Annyi bántó dolgot vágunk egymás fejéhez, most meg mintha mi sem történt volna...

– Igen, van. Itt az alkalom, hogy megbeszéljük ezeket anélkül, hogy érintenénk a kungfus ügyet!

– Ne ámítsd magad, tudod, hogy ez lehetetlen! Egy húszasom van rá, hogy előbb vagy utóbb oda lyukadunk ki!

– Próbáljuk ki, hátha mégsem! Tartom és duplázom a tétet!

– Ez csak egy szólás, nem komoly!

– Tudom, de én akkor is tartom! Gondold meg, 60 dolcsi!

– Ha nem haragszol, erre most nem válaszolok!

– Miért?

– Mert nem érdemel választ ez a kis mellékszöveg.

– Mi van? Nem értelek! Milyen mellékszövegről beszélsz?

– Látom, ma kicsit lassan forognak a kerekék! – gúnyolódott a lány.

– Igen, valóban nem az értelmetlen vitákon és a szavak kiforgatásán jár az eszem!

– Bocs, de ennek nincs értelme! Szia!

Távozni készült, de a férfi megállította, magához húzta, és megcsókolta.

– Ne haragudj, tudod, hogy nem úgy gondoltam!

– Tudod, ha nem akarom, hogy kiforgassák a szavaim, kimondás előtt alaposan átgondolom. Bárcsak megálltunk volna a mi lenne, ha... résznél!

– Én is azt kívánom! Mi lenne, ha elfelejtenénk ezt az egészet, és tényleg jól éreznénk magunkat?

– Akkor most inkább nem kérdezem meg, van-e értelme! Lássuk, mi sül ki belőle! Sétálunk, vagy mást terveznél?

– Mihez lenne kedved?

– Mindegy, csak így ölelj, mint most!

– Abban nem lesz hiba! – mondta a férfi, és újra megcsókolta.

Egymást átkarolva sétálni kezdtek, majd rövid hallgatás után a lány szólalt meg először.

– Anélkül, hogy beszélnék róla, szeretnék bocsánatot kérni minden bántó dologért, amit mondtam vagy tettem.

– Valamikor pedig beszélünk kéne ezekről! – A lány hirtelen megtorpanása után gyorsan folytatta: – De nem itt és most! Felejtsük el az egészet, rendben? – Most a lány kezdeményezte a csókot válaszként. – Egy dologról viszont szeretnék itt és most beszélni! – mondta a férfi komolyan.

A lány megállt, kissé eltávolodott a férfitől, elengedték egymást. Háta fordított a férfinak, és a vizet nézte, majd megfordult, és a férfi szemébe nézett.

– Halljuk, mi lenne az?

– Az irántad érzett szerelmemben való kételkedésed!

– Így legyen ötösöm! Gondolod, hogy ezt itt és most nyugodtan meg tudnánk beszélni?

– Igen, szükségesnek tartom, hogy ezt minél előbb tisztázzuk!

– Rendben. De bármit is hallunk, nem kapjuk fel a vizet! Miről is szeretnél hallani?

– Arról, hogy jött ez a kételkedés.

– Úgy szól a fáma, ha szeretünk valakit, azt a jó és rossz dolgaival együtt szeretjük! Elfogadjuk a rossz tulajdonságait, mert bizony minden embernek van ilyen, még nekem is.

– Ez idáig vili!

– Nekem van ez a mániám, amit most nem neveznék meg, ami szinte életmóddá vált. Nem egyszerű sportról van szó. Megtanultam megvédeni magam, amit csak vészhelyzet esetén alkalmazok. De most nem ez a lényeg. Megváltoztatta az életem, ezzel levezetem a felgyülemlett feszültséget, stresszt. Megfontoltabb, kiegyensúlyozottabb lettem, figyelek az étkezésre, rendszeresen sokat mozgok, és végül, de nem utoljára, kitérítettem bizonyos határokat. És te ezt a dolgot, ami így megváltoztatta az életemet (szerintem pozitív irányba), nem tudod vagy nem akarod elfogadni! Tehát akkor hol van a teljes elfogadás? Akkor szerinted ezek tekintetében nem jogos a kételkedés? Te csak a negatív oldalát láttad, tény és való, hogy erre én szolgáltam némi félrevezető információval, de nem vettem észre, hogy utána néztél volna teljes egészében a dolgoknak.

– Igazad van. Nem tettem, mert nekem elég volt, amit láttam, és az nem tetszett. Sőt, abban is igazad volt, hogy nem tudom elfogadni. Nagyon aggódom miattad! Miért kell neked ezt a kemény sportot űznöd? Miért nem választottad inkább a kosárlabdát vagy a teniszt, vagy bármi más? Te elég sok mindenben jó vagy. Ezek nem annyira veszélyesek.

– Ugyan már! Kosarat az én 175 centimmel? Lehet, hogy szeretem ezeket, de nem vagyok jó bennük.

– Ne etess! Tornatanár létemre jó az értékítéletem.

– Elfogult vagy. Visszatérhetnénk a kályhához?

– Miféle kályhához? Ja, értem. Milyen határokról beszélteél?

– Önbizalom, önkontroll, mint már említettem, megfontoltabb vagyok. Nem ugrok az első szóra, stb.

– Nem tudom, mintha ezt az utolsót Alexhez fűződő kapcsolatod cáfolná?

– Nem Alexre gondoltam. Az ő sértéseire, bántásaira még nem vagyok teljesen immunis.

Erre a férfi elmosolyodott.

– Az önbizalmadon is van még mit javítani, hisz szerintem nem éri el az egészséges szintet.

– Ismertél volna előtte, nem mondanád ezt. Ez már igenis nagy előrelépés, s különben is még csak fél éve csinálom. Jó munkához idő kell.

– Milyen bölcssek vagyunk ma! – tréfálkozott a férfi, és újra megcsókolták egymást.

Kellemesen eltöltötték az estét, kézen fogva sétáltak, időnként leültek egy padra, és ölelték, csókolták egymást, beszélgettek anélkül, hogy szóba került volna az a bizonyos téma. Kilenc előtt nem sokkal Richard visszakíserte Lizát a kollégiumhoz. A kaputól kissé távolabb köszöntek el egymástól.

– Ugye azért életben hagyod a kedvenc kis hugicámat? – kérdezte a férfi viccelődve.

– Nem tudom, sok közül ő az egyetlen, a kis kedvenc?

– Igen, pont ezért, mert ő az egyetlen, a kis kedvenc.

– Rendben. Ezen erős érv tekintetében megkegyelmezek neki. Ronnie-nak viszont nincs kegyelem!

– Ne, Ronnie-t bízd csak rám! – komolyodott el a férfi. Most komolyan összeesküdtek ellenünk, de jót is tettek, hisz eltöltöttünk együtt egy kellemes estét.

– Lehet, de ez akkor is aljas húzás volt. Látom, te már meg is bocsátottad ezt nekik.

– Nem, nem bocsátottam meg. Gondolom, hiába is kérném, hogy hagyj rám, hadd intézzem el én ezt velük.

– Most is hamar vontál le következtetést. Miért feltételezed rólam mindig... Á, mindegy! Nem akarok vitatkozni! Még ha azt a látszatot is kelti, hogy nem vagyok képes magam elin-

tézni a dolgaimat, akkor is átadom az intézkedés jogát, kivételesen!

– Köszönöm, megtiszteltetésnek veszem. Nem akartam vitatkozni vagy rosszat feltételezni, csupán tisztában vagyok vele, hogy szereted, sőt képes vagy magad elintézni.

– Köszönöm, ezt bóknak veszem.

– Annak is szántam! Akkor nem teszel semmit, ugye?

– Nem, ne aggódj!

– Nem szeretnék még egyszer tanúja lenni, illetve tapasztalni, milyen az, ha haragszol Ronnie-ra vagy másra!

– Mennem kell. Légy nyugodt, tényleg nem teszek semmit!

– Köszönöm. Még valami, mielőtt bemennél. Úgy döntöttem, hogy leállok. Nem teszek semmit, és nem megyek Dyson-höz!

A lány kibújt az ölelésből, és hátrált egy lépést.

– Most a korlátozásra gondolsz? – kérdezte egykedvűen a lány.

– Igen. Bevallom nagyobb lelkesedésre számítottam.

– Köszönöm – súgta a lány.

Megpuszilta, majd sarkon fordult, hogy indul, de a férfi elkapta a derekánál, és visszahúzta.

– Most mi van? Nem érdekel, miért gondoltam meg magam?

– Tökéletes nap tökéletes befejezése! – gúnyolódott halkan a lány. – Mennem kell! Jó éjt! Holnap látjuk egymást.

– Nem értelek! Mi történt? Mi folyik itt? Miért tűnt el a jókedved? Ne hagyj így itt, kérlek, magyarázd meg!

– Sajnálom, de tényleg mennem kell, hisz mindjárt kilenc!

– Felhívhatlak?

– Később beszélünk. Szia – megcsókolta és távozott.

A férfi értetlenül állt ott, és nézte, ahogy becsukódik mögötte az ajtó. Várt, hátha a lány visszanéz rá, de ő sietősen a szobájába menekült. Az amúgy is gyengélkedő telefonját kikapcsolta, mert ma este már nem akart senkivel beszélni, va-

gyis Richarddel beszélgetni igen, ezer örömmel, de vitatkozni nem. Márpedig tudta, hogy az lenne a vége. Kate-nek is csak ennyit mondott:

– Ez nagyon aljas húzás volt!

Majd Kate minden kérdését válasz nélkül hagyva némaságba burkolózott. Liz megkönnyebbült, hogy lekapcsolták a villanyt, ezzel jelezve a takarodót. Ha még két percig nyaggatta volna Kate, akkor nem biztos, hogy be tudta volna tartani Richardnek tett ígéretét, és bizony jól helyretette volna Kate-et. Liz reménykedett, hogy Kate lefekszik, és békén hagyja, de csörögni kezdett a telefonja. Biztos volt benne, hogy Richard az, így alvást színlelt. Nem szép dolog, de mégis hallgatta, mit beszélgetnek, legalábbis azt, amit a lány mond. A többit kitálja.

– Csak annyit mondott, hogy ez aljas húzás volt, és kész, semmi többet. Egész este nyaggattam, de egy szót sem szólt, nem csak hozzám, senkihez. Mi történt, még jobban összevesztetek? – hallotta Kate suttogó hangját. – Tudom, de nem nézhettem tétlenül, hogy ekkora hibát kövessetek el! Mi csak jót akartunk! Jól van, majd személyesen megbeszéljük! Szerintem alszik, de, jó, jó, megnézem! – Odament Lizhez. – Mondtam, alszik, mint a tej! Biztos, hogy nem tetteti! Beavatsz végre? Ennek örülök, mit mondtál? Te nem vagy normális, azt vártad, hogy a nyakadba ugrik, mikor neked köszönhette ezt az egészet? Nem, én sem akarok vitatkozni! Neked is jó éjt bátyó, álmodj szépeket kettőtökről! – mondta a lány, és kikapcsolta a telefonját, majd aludni tért végre.

Liz nehezen aludt el. Másnap Kate remélte, hogy minden a régi kerékvágásban zajlik majd, de tévednie kellett. Liz egész héten játszott a némát, majd egyik percről a másikra, minden magyarázat nélkül, újra beszélt mindenkivel, mindenről, kivéve némaságának okáról.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Szerda reggel Liz a szokásosnál is csendesebb volt. Sok minden foglalkoztatta: többek között, amiről Chrisszel beszélgettek hétfő este edzés közben, illetve, hogy úszhatná meg azokat a bizonyos beszélgetéseket Mr. Smithszel és Mr. Sandersszel. A lányok, mint mindig, most is együtt mentek le reggelizni, és a fiúk most is később jöttek.

– Chris, nincs egy jó, és legfőképp kivitelezhető ötleted?

– Még nem ébredtem fel igazán, úgyhogy nem lehetne kis sé érthetőbben fogalmazni? – kérte a lányt.

– Hétfő este, bizonyos személyek, bizonyos beszélgetések. Dereng már valami? – segített Kitty.

– Ne, nekem még ehhez korán van. Első nekifutásra mit szólnál egy szabadnaphoz? – gondolkodott félhangosan a fiú.

– Tudod mit, ez nem is olyan hülyeség – mondta Liz.

– Liz, nehogy azt mondd, hogy gondolkodsz rajta? – nézett kérdően Kate.

– Miért ne?

– Azért, mert a menekülés nem megoldás! – mondta most Kitty.

– Nem menekülés, csak halasztás.

Mindenki ment a dolgára. Az órák lassan teltek. Liz megpróbálta kerülni a találkozást azon bizonyos személyekkel. Az egyik szünetben Chris és Liz félrevonultak beszélgetni.

– Gondolkodtál azon, amit hétfőn este mondtam? – kezdte a fiú.

– Igen is, meg nem is. Tegyük fel, hogy igazad van! Kire gondoltál, hogy ki osztja a lapokat?

– Nem tudom, egész este ezen gondolkodtam.

– Sziasztok, mit játszottok? – szólalt meg mellettük Mr. Sanders.

– Tanár úr – mondta Liz köszönésképpen.

– Mit is játszottok? – kérdezte Chris a lányt.

- Pókersakk?
- Tudjátok, hogy tilos a szerencsejáték a suliban!
- Miért, lát nálunk bármilyen kelléket? – kérdezte Chris.
- Nincs is olyan, hogy pókersakk. Fordítsuk komolyra a szót. Akaratlanul meghallottam, hogy egy bizonyos osztót kerestek, ennek a részleteire lennék kíváncsi!
- Egy bizonyos feltételezést boncolgattunk, amire sem most, sem később nem óhajtok kitérni! – válaszolta a lány határozottan.
- Pedig nagyon felcsigáztatok!
- Sorry, no comment! – mondta a lány.
- Hát jó, ha nem, hát nem. Nem kerestél meg! – mondta a férfi szemrehányóan a lánynak.
- Ó, dehogynem, tegnap, reggeli után – ellenkezett a lány.
- Ez igaz, de kevés volt az idő, és nagy hajlandóságot sem mutattál, hogy megbeszéljünk ezt-azt. Úgy érzem, szándékosan elkerülsz, csak hogy ne kelljen beszélned velem, jól látom?
- Micsoda sasszem!
- Jól hallok a gúnyos csengést?
- Attól tartok, igen, tanár úr – nyugtázta Chris.
- Hadd idézzem szavait: „számodra alkalmas időben keress meg!” Kifejtené, ön szerint ez mit jelent?
- Ha van két perced beszélgetni, keress meg!
- Látja? Itt a rejtély kulcsa! Sem két percem, sem kedvem nincs hozzá!
- Szerintem, nem ez a megfelelő hozzáállás – mondta a férfi kissé komoran. – Arra kérnélek, hogy ezt a viselkedést hagyj abba! Nem vicces, és jól sem áll! Ebéd után próba! – mondta a férfi, majd magukra hagyta őket.
- Liz, ez egy kicsit kemény volt, nem?
- Ne kezd már te is! Hol tartottunk? – kérdezte a lány. Becsöngették.
- Ott, hogy mehetünk órára – mondta a fiú.

Bementek a terembe. Közben Chris nagyvonalakban elmesélte Kate-nek az iménti kis jelenetet. Majd mikor ebéd után a próbához gyülekeztek, Kate kérdőre vonta Lizát:

– Oké, hogy nem akarsz vele a tegnapi és a tegnapelőtti dolgokról beszélgetni, de miért voltál vele olyan durva?

– Kitekerem Chris nyakát! Sajnálom, Kate, de tudod: a cél szentesíti az eszközt. Vagy csak akkor érvényes, ha te alkalmazod?

– Hogy kell ezt érteni? Mi lenne, ha az irodámban folytatnánk? – szólalt meg Liz háta mögött Mr. Sanders. Beterelte a két lányt, a többieket beengedte a terembe.

– Szóval? – kérdezte Kate.

– Nem mehetnénk inkább a dolgunkra? – kérdezett vissza Liz.

– Liz, mi van veled? Flegma, szemtelen, sőt helyenként durva vagy mindenkivel – kérdezte most a férfi.

– Mit jelent az a bölcselet szerint? – próbálkozott újra Kate.

– A jelek szerint ugyanazt, amit neked, mikor te alkalmaztad velem szemben. További kérdésekre csak az ügyvédem jelenlétében válaszolok! – tért ki ismét a válasz elől Liz.

– Azt hittem, hogy... – kezdte a férfi.

– A francba már, Liz! Nem veszed észre, hogy megbántottad? – fakadt ki Kate.

– Kate, nyugi! Nehogy már összevesszetek ilyen kis apróságon!

– Ezen már túl vagyunk. Milyen apróságon? Megbántott, és még megmagyarázni sem hajlandó! – folytatta Kate. Szerintem ez nem elhanyagolható apróság. Tényleg megértem, hogy nem akarsz a tegnapi és tegnapelőtti dolgokról beszélni, de miért kellett durván megbántanod?

– Hát jó. Bár nem igazán értem, mi közöd hozzá. Szerintem elég nagyfiú már, és a száját sem varrták össze, hogy ne tudná megvédeni magát, vagy közölni a sérelmét. Azt mondd, megérted. Hát lássuk: szerinted, ha egyszerűen közlöm

vele, ahogy azt hétfőn este is tettem, nincs miről beszélünk, annyiban hagyja? Őszintén, Kate!

Kate kissé lecsillapodva, tétován nézett egyikről a másikra.

– Nem – mondta higgadtan.

– Nem, igazad van. Ezen első jelzésemén átsiklott. Menjünk tovább! Másik jelzésértékű, hogy egész délelőtt kerültem. Mit gondolsz, miért?

– Burkoltan jelezve, hogy nem akarsz vele beszélni – válaszolt Kate sokkal nyugodtabban.

– Bingó, helyes válasz. Elértem vele valamit?

– Nem – válaszolt Kate.

– És végül, mikor viccesen próbáltam tudomására hozni, fogta a jelzést?

– Igazad van, ezt a jelzést sem vettem észre! – szólalt meg a férfi hosszú hallgatás után.

– Vagy lehetséges, hogy nem akartad észrevenni. Mind-egy. Így sajnos nem igazán maradt más választásom, maradt a flegma, durva jelzésmód. Nem állt szándékomban megbántani. Ezt, gondolom, tudjátok! Sőt továbbmegyek! Mintha megbeszéltük volna, hogy visszaveszünk az elvonulós beszélgetésekből!

– A pontos tények ismeretében be kell ismernem, igazad van.

– Egy szó, mint száz. Nem arról van szó, hogy nem akarok veled beszélgetni – fordult a férfihoz. – Még ha tudom, hogy nem fogunk közös nevezőre jutni ezen témákban. Csupán nem kényszer alatt, hanem akkor, mikor én úgy gondolom. Ez olyan nagy kérdés? Úgy rémlik, a hétvégén is beszélünk erről.

– Igen, tényleg. Beszéltünk róla! Megnyugodtál? – kérdezte Kate-től.

– Igen, sajnálom, Liz. Nem kellett volna beleütnöm az orrom.

– Én is sajnálom, nem akartam egyikőtöket sem megbántani.

– Felejtsük el! – javasolta a férfi, és átölelte a két lányt. Majd Kate pusztit, Liz futó csókot kapott. – Megpróbálok türelmesebb lenni. Mehetünk?

– Részemről rendben – mondta Liz.

Bementek a terembe. Mivel mindenki tette a dolgát, így hamar elrepült a próba.

– Miss. Thomas, válthatnánk néhány szót? – kérdezte Mr. Sanders, mikor a többiek távoztak.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, a férfi már be is tessékelte az irodába. Becsukta az ajtót.

– Foglalj helyet! Ne aggódj, megértettem a lényegét. – A lány leült. – Másról szeretnék veled beszélgetni.

– Hallgatom.

– Észrevettem bizonyos változásokat Kate viselkedésében. Például tegnapelőtt is fültanúja voltam egy ilyennek. Ronnie megkérdezte a lányoktól, ismerik-e Philipet. Mire Kate: A kolesz pszichomókusa. – A lány nevetésbe tört ki. – Szerintem nem vicces!

– Bocsnát! – komolyodott el a lány. „Mi lenne, ha egy húszáros vágással rátérnénk, nekem mi közöm ehhez? Ahelyett, hogy balettozva hányja itt nekem a rizsát!”

A férfi egy pillanatnyi döbbenet után:

– Nem túl eredeti! Én is nézek filmeket.

– Nem is gondoltam volna! – jegyezte meg a lány egy vállrándítás kíséretében.

– Térjünk vissza a témához! Bizonyos szavakat, kifejezéseket eddig csak tőled hallottam, mint például pszichomókus stb. Lehet, hogy elhamarkodottan, rosszul következtetek, de úgy vélem, ez a te hatásod.

– Egy pillanat, lássuk, jól értem-e. Kate megváltozott viselkedését azzal magyarázza, hogy rossz hatással vagyok rá, rossz társaság vagyok számára.

– Sajnálom, de jól fogtad az adást.

– Először is: azokat a bizonyos szavakat mások is előszere-ttel használják. Nincs címkézve, hogy csak én használhatom.

Például nem megyek messzire: a te szókincsedben is szerepel néhány, Kate által mostanság használt furcsaság. Másodszor: a nap 24 órájából körülbelül 16-ot együtt töltünk, így tudatosan vagy akaratlanul is átvesszük, átragasztjuk egymásra jó és rossz tulajdonságainkat. Végül harmadszor...

Ekkor kopogtak.

– Ne felejtsd szavad! Bújj be!

Bejött az igazgatónő.

– Sziasztok.

– Mrs. Dyson – köszönt a lány.

– Egy perc és a tiéd vagyok! Hol is tartottunk?

– Ott, hogy harmadszor: a fent említettek tekintetében aláírom, hogy esetleges felelősségem, de nem hiszem, hogy enyém lenne a teljes felelősség. Arra is gondolt, hogy mi van akkor, ha ő most jutott el arra a pontra, hogy a szárnyait bontogassa, vagy épp a határait keresse. Ha megenged egy megjegyzést, szerintem ez utóbbi a keresett ismeretlen.

– Szerintem, pedig már régóta tisztaban van a határaival.

– Én nem így látom, de ön tudja. Van még valami, vagy mehetek?

– Igen, lett volna, de majd máskor! Menj csak!

– Engedelmmükkel – mondta a lány, és elindult kifelé, de az ajtóból visszafordult: – Tanár úr, ha szeretne róla beszélni... – kezdte volna vigyorogva, de a férfi félbeszakította.

– Ne feszítsd túl a húrt! Mars! – vette a lapot a férfi, a lány távozott.

– Nem szeretném beleütni az orrom, de... – kezdte volna a nő.

– Bocsánat, hogy félbeszakítalak! Tudom, mit szeretnél volna mondani. Tudom, hogy ugyanolyan diák, mint a többi, nem is bánok vele másképp, csupán aggódok egy kicsit a viselkedése miatt. Ennyi az egész.

– Nem ezt akartam mondani. Szerintem Liznek igaza van, és a helyét keresi, mint ahogy a többiek is. Ki előbb, ki később, Kate-nél talán most jött el az idő. Szerintem nem Lizát kéne

hibáztatnod, de mint mondtam, ez az én véleményem. Bocs, hogy beleszóltam.

Megbeszélték a nő érkezésének okát, majd mindenki ment a dolgára. Vacszi után Lizék szokásukhoz híven lementek „örjöngeni” a terembe. Kivételesen nem zavarta meg őket senki.

Egy hét múlva szerdán, reggeli után:

– Liz, kész vagy már? – kérdezte Kate.

– Ne várjatok meg! Menjetek csak, rögtön megyek utánatok – mondta Liz.

A lányok elmentek, Liz egyedül maradt a szobában. Az ágyon heverészve hallgatta a rádiót. Majd hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, hogy „szabadnapot vesz ki”. Megvárta, míg becsöngettek, majd kiosont a városba. Sétált, nézelődött. Második szünetben:

– Sziasztok, elrabolhatom egy percre Kate-et? – kérdezte Mr. Sanders a folyosón ácsorgó kis csapattól.

– Jó napot, tanár úr! Részünkről nincs akadály – mondta Kitty. Kissé félrehúzódtak.

– Lizát keresem, de nem látom sehol. Segítenél?

– Nem tudom, hol van. Miért kéne tudnom minden lépéséről?

– Sziasztok. Kate, nem tudod, Liz merre van? – lépett oda hozzájuk Mrs. Roberts.

– Mi történt, hogy mindenki őt keresi? – kérdezte alig hallhatóan a lány, de hangosan: – Nem tudom, fájjalta a fejét, lehet, hogy lement az orvosiba.

– Megmondanád neki, hogy még a mai nap folyamán keressen meg?

– Igen, tanárnő.

– Köszönöm – mondta a nő, és magukra hagyta őket.

A lány nem nézett a férfira.

– Hogy is van ez akkor? Jól sejtem ugye, hogy nincs az orvosiban? – kérdezte a férfi, de a lány csak vállat vont. – Ha nincs az orvosiban, és itt sincs, akkor hol van?

A lány hátat fordított. A férfi megfogta a karját, és kényszerítette, hogy ránézzen.

– Kate?

– A francba, nem tudom, hol van.

– Először is: ne beszélj így! Másodszor: hogy érted, hogy nem tudod?

– Előreküldött minket, azt mondta, siet utánunk, de nem jött. Majd első óra után az egész épületet átkutattam, még a koleszt is, de nem találtam meg. Valószínűnek tartom, hogy a városba ment.

– Miért nem szóltál rögtön?

– Mert szerintem rád, mint tanárra, csak akkor tartozik, ha a te órádra sem jön vissza. A másiknak pedig nem engedhetsz teret a suliban, vagy tévedek? Amúgy is azt hittem, meg tudom oldani.

– Úgy, hogy fedezed?

– Miért? Ön szerint be kellett volna köpnöm?

– Nem, dehogyis, de legalább nekem szólhattál volna! És ha baja esik?

– Én is aggódok, bár nagylány, tud magára vigyázni.

– Na jó, akkor én elmegyek, megpróbálom megkeresni, te, pedig mész órára!

– Elpasszolod az órát?

– Nem, most nem lenne órám. Csak tudnám, hol keressem! Valami ötlet?

– Chris, idejönnél? – kiabált oda neki a lány.

– Miért is kell őt beavatni? – kérdezte értetlenül a férfi.

Chris odaért.

– Ha már ilyen remek ötleted volt, azt is meg tudnád mondani, hova mehetett? – kérdezte Kate kissé támadóan.

– Miről is beszélünk? – kérdezett vissza a fiú, majd a tanárra nézve a fejéhez kapott. – Értem már. Honnan kéne tudnom?

– A te idióta ötleted volt.

– Hé, hé, srácok, azzal hogy hajba kaptok, nem kerül elő!

– Nem gondoltam, hogy komolyan elgondolkodik rajta.
– Most már mindegy, szóval nincs ötlet, hol lehet?
– Nincs – mondták szinte egyszerre.
– Máskor, kérlek, gondolkodj, mielőtt ilyen butasággal előállsz! – mondta a fiúnak, majd a lányhoz fordult: – Te pedig ne őt hibáztasd! A döntéséért mindenki maga felel. Menjetek órára!

A férfi végigjárta a szerinte szóba jöhető helyeket. Sehol nem találta a lányt. Majd eszébe jutott a folyópart, mint a lány által előszeretettel látogatott helyek egyike. Kis idő után meg is találta. A lány egy padon ült, discmanjét hallgatta, s behunyt szemmel lazított. Odalépett, s szájára tapasztotta ajkát. A lány kikapta fülhallgatóját.

– A frászt hozod rám! Megőrültél, mi az ördögöt keresel itt?

– Igen, örültem vágyódtam utánad – válaszolta a férfi humorosan. – Fordítsuk komolyra a szót! Nem órán kéne lenned?

– És neked? Ugye nem azt akarod mondani, hogy átadtad az órát, hogy megkereshess? Nehogy már ez is az én lelkiismeretemet buzerálja!

– Először is: díjaznám, ha elhagynád e szavak használatát! Másodszor: ellentétben veled, nekem most nincs óráim. Gyere, menjünk, még a következőre visszaérünk!

– Dehogy megyek! Nem azért lógtam el, hogy most visszamenjek!

– Pedig most velem jössz!

– Ne is próbálkozz, mert sikítok!

– Ne gyerekeskedj, úgysem tennél ilyet!

– Tegyél próbára!

A férfi a lány határozottságát látva jobbnak látta engedni.

– Rendben. Mire gondoltál az alatt, hogy ez is a lelkiismeretedet terhelje? Arra, amit múlt héten mondtam Kate-tel kapcsolatban?

– Igen.

– Nézd, végiggondoltam. Ha tévedek, be is szoktam látni. Rossz következtetés volt, nem tehetsz Kate viselkedéséről. Sajnálom.

– Felejtük el!

– Emiatt csináltál ekkora butaságot?

– Nem, dehogy, csupán lazítani akartam.

– Ugye tudod, hogy súlyos következményekkel járhat a kis lazításod?

– Max. egy kis délutáni büntetés, na és? Ha már a harmadik lenne, akkor esetleg egy osztályfőnökiibe kerülhetne, de ez az első.

– Remélem az utolsó is!

– Vagy esetleg elmondod Liának?

– Én nem, majd te! Miből gondoltad, hogy nekem is órám lenne?

– Múlt héten, mikor Kate-tel vitatkoztunk az irodádban, nyugtatóként átfutottam a falon lógó órarendet.

– Tehát, már akkor tervezted ezt a kis kiruccanást?

– Nem, dehogy! Ez csak ma, egy hirtelen ötlettől vezérelve merült fel.

– Visszatérve az órarendemre, most B hét van, csak A hét van szerdán harmadik órában. – A férfi az órájára nézett. – Mennem kell. Itt a mobilod?

– Nincs, bementa az unalmast, a szerelő szerint nem lehet megjavítani.

– Tudod a sulis számát? – kotorászni kezdett a zsebében. Elővette a mobilját.

– Igen.

– Helyes, csak akkor vedd fel! – nyújtotta a lánynak a telefont. Ha másik számot ír ki, a pirossal kinyomod! Semmiképp ne kapsold ki! Vedd már el!

– Dehogy veszem, nincs rá szükségem.

– Választhatsz: vagy a mobil, vagy most rögtön visszajössz velem, még ha a hátamon is kell vigyelek!

– Rendben, egy feltétellel.

– Nem hiszem, hogy abban a helyzetben vagy, hogy feltételeket szabj. Mi lenne az?

– Ha most visszamész, részedről le van zárva az ügy. Nem jársz közbe mentességért, enyhítésért stb.

– De jól jönne!

– Nem, háttérben maradsz! Hogy döntesz?

– Kevés ilyen makacs embert ismerek.

– Megvan rá az okom. Vagyis?

– Rendben, figyelek, de nem teszek semmit.

– Nem, nem. Figyelni sem figyelsz!

– De.

– Később megmagyarázom, ha most megígéred, és be is tartod!

– Tehát mégis csak van oka a lazításnak.

– Nem. Tény, hogy ragadós a hülyeség. Erre is visszatérek később, de semmi köze a szabadnapomhoz.

– Nagyon imádom, mikor rébuszokban beszélsz. A fenébe, el fogok késni.

– Neked szabad így beszélned?

– Nem, bocsáss meg. Megígérem, távol maradok, de eltennéd végre a telefont?

– Oké, de hogy jut vissza hozzád?

– Tudom, hogy megoldod. Adnál némi támpontot a rébuszaidhoz?

– Nem tudom. El fogsz késni!

– Csak két szót mondj!

– Rendben. Paranoia, pókersakk.

– Hát nem segítettél túl sokat. Megyek. Vigyázz magadra! Hívj, ha gáz van!

– Bocsi, de egyelőre ez volt a cél.

A lány elrakta a telefont, megcsókolták egymást, majd a férfi elment. Richard pont csöngetésre ért vissza. Utolsó órája Kate-ékkal volt.

– Kate, Chris, bejönnétek? – lépett ki a férfi az irodájából, mikor meghallotta a zsvajjal gyülekező osztályt. A két fiatal bement.

– Megtaláltad? – kérdezte Kate.

– Igen. Visszajött már?

– Én még nem láttam – mondta Chris.

– Mert még nincs itt.

– Egy rejtély megoldásában kérném a segítségeket. Mit mond nektek az a két szó, hogy paranoia és pókersakk?

A két fiatal egymásra nézett, majd a férfira.

– A paranoia az üldözési mánia... – kezdte Kate.

– Kösz, Kate. Nem szómeghatározást kértem, csupán egy kis körítést. Mivel kapcsolatos, és mit jelent? Neked a pókersakkot tudnod kéne, ahogy valószínű a másikat is – fordult a fiúhoz.

– Bocsásson meg, tisztelettel megjegyezném, nem hiszem, hogy jogom lenne beavatnom, másodszor pedig: nem véletlenül adott meg két, egymástól ilyen távol eső szót.

– Tehát te tudod. Miért, mi volt a cél?

– Bár egyelőre nem vágom, miről van szó, de valószínű: időhúzás a cél – mondta Kate.

– Úgy van! Abban reménykedik, hogy sokáig vacakol ezzel a rejtéllyel, tehát emiatt sem áll módomban segíteni.

– De mi olyan eget rengető, amiről nem tudhatok még?

– Lizát ismerve az időhúzás arra kell, hogy átgondolja, bizonyítékot szerezzen, mielőtt elhamarkodott következtetést vonna le.

– Helyes meglátás. Annyit azért segíthetek, mint ahogy már korábban is megjegyezte, olyan, hogy pókersakk, nincs. Tehát ne a szó szoros értelmét keresse, szinonimákkal többre megy!

– Valamivel több segítségre számítottam. Kate?

– Sajnálom, ha tudnám, sem avatkoznék bele.

– Ez az utolsó szavatok?

– Igen – mondták a fiatalok.

– Akkor menjünk az órára! Kate, még valami, együtt ebédelünk?

– Akkor sem mondhatok mást.

– Tudom. Miért nem hívhatlak meg csak úgy ebédelni?

– Csak úgy te nem csinálsz semmit.

– Kösz, ez jólesett. Rendben, belátom, igazad van, tényleg van valami a háttérben.

– Tudtam, így legyen ötösöm. Miről van szó?

Bementek a terembe a többiekhez.

– Meglepetés.

– Kicsit bővebben?

– Ha elmondom, nem lesz meglepetés.

Az óra után:

– Kate, fél óra múlva a kapunál találkozunk! – mondta a férfi.

– Oké, ott leszek.

Finomat ettek, és jót beszélgettek. Maradt még egy kis idejük a próbáig, így kirakatokat néztek. Richard mesterkedésének köszönhetően főként telefonosboltok kirakatait. Visszamentek a próbára. Liz csak a próba után csatlakozott hozzájuk. Kate-re bízta a mobil visszajuttatását. Megkereste Mrs. Robertsöt. Másik okból kifolyólag, nevezetesen néhány, a viselkedésére irányuló tanári panasz miatt kereste, de a „szabadnap” is szóba került. Végül: tényleg délutáni büntetést kapott. Ez a délutáni büntetés úgy néz ki, hogy a kisebb szabálytalanságot elkövető diákokat felírják egy listára, és ők a délutáni tanulási idő alatt a tanári melletti teremben, tanári felügyelettel tanulnak.

Liz elindult, hogy utánanézzon a büntetés részleteinek. A tanáriban nem talált senkit, a szomszéd teremből zajt hallott, elindult arra, egy srác és egy lány lépett ki a folyosóra. Név szerint nem ismerte őket, csak látásból.

– Helló, keresel valakit? – kérdezte a lány.

– Igen, valakit, aki felvilágosítást adhat, hol lesz a büntetőterem.

– Akkor ne menj sehova, megtaláltad, itt lesz. Danielle vagyok.

– Én Max vagyok – mutatkozott be a fiú.

– Elizabeth.

– Max, Danielle, Liz, fáradjatok be! – tessékelte be a fiatalokat a terembe az érkező Mr. Sanders.

– Már megint maga? – kérdezte a fiú kis megvetéssel.

– Igen, Max, megint én, valami gondod van vele?

– Nem, dehogy.

– Miért vagy itt? – kíváncsiskodott Liz, miközben „sorstársaival” a tanártól legmesszebb lévő padhoz igyekeztek.

– Tiltott helyen bagóztam. És te? – kérdezte a lányt.

– Kivettem egy szabadnapot.

– Egy kis figyelmet kérnék! – kiabálta túl a zsvajt a tanár.

– Most jön a bevezető. A termet elhagyni csak engedéllyel – kezdte Max a tanár parodizálását, de csak a mellette ülő két lány hallotta.

– A termet elhagyni csak az engedélyemmel lehet! – kezdte a tanár, mire Liz nevetésbe tört ki. – Liz, beavatnál esetleg minket is?

– Eszemben sincs.

– Folytathatnám?

– Felőlem! – vont a vállát a lány. A padtársaknak tetszett ez a kis jelenet.

– Beszélgetni csak halkan, a többit majd később – folytatta Max a lányok szórakoztatását.

– Beszélgetni csak halkan, a többit majd később! Foglaljatok helyet és lássatok munkához! – fejezte be a tanár.

Liz persze most sem bírta ki nevetés nélkül.

– Törzsvendég vagy, hogy kívülről fújod? – kérdezte Liz a fiút.

– Elizabeth, idejönneél? – kérte a tanár, de a lány mintha nem hallotta volna.

– Úgy is mondhatjuk. De menj, mert kiabálni kezd! – válaszolta a fiú.

– Elizabeth!

– Jó, jó, jövök már.

– Beszelnünk kell, de nem itt és most! Jól gondolom, szándékos, hogy bizonyítani próbálsz?

– Nem értem, miről beszél.

– De igen, tudom, hogy érted! Ők ketten nem a te világod.

– Ugye nem haragszik, ha most erre nem válaszolok?

– Nem. Danielle, Max, ti is ide figyelnétek egy picit, és persze te is! – fordult Lizhez. – Nem szeretnék még egyszer rátok szólni a mai nap folyamán!

– De hát nem is csináltunk semmit – háborodott fel Danielle.

– Még nem, szeretném, ha így is maradna! Érthető voltam?

– Igen – válaszolt Danielle és Max.

– Elizabeth?

– Hát hogyné, tanár úr – válaszolt Liz némi gúnnyal, ezt most Max nem hagyta nevetés nélkül.

– Na jó, látom, ti nagyon jól elszórakoztatjátok egymást, akkor elejét vesszük a problémáknak. Danielle, ott maradsz. Max és Elizabeth, gyertek ide előre! – Az első padsor két szélére ültette őket.

– De... – kezdte volna Danielle.

– Nincs de, lássatok munkához!

Egy óra múlva kis szünetük volt. A folyosón a három fiatal ismét összegyűlt.

– A jelek szerint te sem vagy szívbajos – állapította meg a fiú.

– Helyzettől függ.

– Fiatalok, fíradjatok vissza a terembe! Leosztás ugyanaz, lehetőleg kommentár nélkül ballagjatok a helyetekre! – szakította félbe a csevegést a tanár.

Kicsivel később Liz nézelődni kezdett. Látta, hogy Richard nem figyel, így jelekkel beszélgetni kezdtek Danielle-lel. Majd egyszer csak Richard megáll előtte, és krákogni kezd.

– Nem hangoskodtunk!

– Miért? Szóltam valamit is?

– Nem, még nem – válaszolt Liz.

Kopogtak.

– Tessék!

Bejött az atya.

– Sziasztok.

– Jó napot! – köszöntek a fiatalok, Liz a könyvébe temetkezett.

– Fiúk, lányok, gondolom, ismeritek Eric Wilks tiszteletest? – kérdezte a tanár.

– Igen – válaszolták.

– Szeretne váltani veletek néhány szót, egyenként. A többiek folytassák, amit elkezdtek!

A pap Maxszel kezdte, majd Lizhez ment.

– Leülhettek?

– Nem látom akadályát.

– Ha jól emlékszem, egy beszélgetésünk függőben maradt?

– Nem akarok tiszteletlen lenni, de...

A tanár a lány vállára rakta a kezét, mintegy jelzésként, hogy válogassa meg a szavait.

– Ne fogd vissza magad, mondd bátran! – biztatta az atya.

– Szerintem pedig... – kezdte volna a tanár.

– Ne, hagyd csak! Tényleg kíváncsi vagyok a véleményére.

– Szóval: arra kötelezhetnek, hogy itt legyenek, de a beszélgetésre nem. Sajnálom.

– Van mit – mondta a tanár.

– Igazad van. Válaszolniál azért néhány kérdésemre? – kérdezte az atya. Mivel egypáran hangoskodni kezdtek, a tanár odament hozzájuk, hogy lecsitítsa őket.

– Kérdéstől függ – válaszolta a lány kis hallgatás után.

– Oké, kezdjük azzal, hogy te milyennek látod a viselkedésedet velem szemben. Nem is inkább azzal, hogy miért vagy büntetésben?

– Nem hiszem, hogy önre tartozna. Hallotta már azt a közmondást, hogy aki kíváncsi, hamar megöregszik?

– Igen, de ez foglalkozási ártalom. Szóval?

– Na jó, erre inkább nem mondok semmit. Lógás miatt vagyok itt.

– Gondolom, hiába is kérném, akkor sem mondanád meg. Lógás annyi, mint hiányzás?

– Bingó, talált, süllyedt.

– Liz, mellőznéd a mellézköngét? – kérte a tanár.

– Visszatérhetünk az első kérdésre? – kérdezte a pap.

– Feltenné újra, kérem? Tudja, a memóriám kissé szelektív – folytatta a lány a pimaszkodást, mire Max és Danielle hangoz nevetésbe tört ki.

– Befejeznétek végre, nem volt vicces! – szólt rájuk a tanár.

– Elizabeth, neked sem szeretnék többet szólni. Ha mégis figyelmeztetnelek kell, nyoma lesz az ellenőrződben!

– Ne aggódj, a tanár úrral szemben, nekem van humorérzésem.

– Ó, az más, akkor megnyugodtam.

– A kérdés az volt, hogy látod a viselkedésed velem szemben.

– Miért? Ön szerint, hogy viselkedem? – válaszolt kérdéssel a kérdésre.

– Hallottam, hogy szeretsz kérdésre kérdéssel válaszolni. Mi a válaszod?

– Rendben, hagyom magam, előbb szabadulok. Milyen is a viselkedésem? – A lány gondolkodni kezdett. – Tisztelettel.

– Hát ezzel vitatkoznék – szólt közbe a tanár.

– Befejezhetném?

– Hagyd, kérlek, hadd mondja végig! – kérte a pap.

– Szóval: tisztelettel, kimért, távolságtartó – folytatta a lány.

– Én még ide sorolnám, hogy ingerült, pimasz, szemtelen, és mint mondtam, a tisztelettelével is vitatkoznék – javította ki a tanár.

– Egyszóval elutasító vagy. Megtudhatom az elutasításod okát?

– Nézze, Mr.! Előre elnézését kérem, ha esetleg megbántanám! Tisztelem és becsülöm önt meglehetősen nehéz hivatása miatt. De azt hiszem, ideje lenne elfogadnia, sőt tiszteletben tartania, hogy én soha nem tartoztam, és nem is fogok, a báránykaik közé. Nem egy elveszett bárányka vagyok, akit vissza kell terelgetni a nyájba. Megkértem, hogy tartsuk be a tíz lépés távolságot, és ne maceráljon! Miből gondolja, hogy pont önnek mondanám el bajaimat? Ami igaz, az igaz, amúgy is nagyon bizalmatlan vagyok, de hogy pont egy idegennel beszéljem meg, na, azt már nem.

– Pedig sokszor az idegen, mivel külső szemlélőként reálisabban látja a dolgokat, hasznosabb lehet, mint aki valamilyen formában érintett vagy elfogult.

– Látja, ezt én is aláírom, de valószínű akkor sem ön lesz az első, akire gondolnék.

– Megkérdezhetem, mi ez az elutasítás részedről a vallás és a vallásban dolgozók iránt?

– Ezt ne vegye személyeskedésnek, nem csak rájuk vonatkozik!

– Ez igaz, így van a tanárokkal, a pszichológusokkal, az orvosokkal és még sorolhatnám – helyesel a tanár hosszú hallgatás után.

– A tanárokkal nem teljesen, csak bizonyos személyekkel – javította ki a lány.

– De miért? – folytatta volna tovább a beszélgetést a pap.

– Azt hiszem, mindent elmondtam, ami önre tartozhat.

– Jól van, megértettem, békén hagylak. Köszönöm a türelmed, további szép napot!

– Önnek is, Mr. Wilks.

Ezzel az atya továbbment, a tanár pedig visszament a tanári asztalhoz, de ahogy elment Liz mellett, még odasúgta neki:

– Ezt még később megbeszéljük!

– Azt lesheti – válaszolta a lány.
– Tessék? – kérdezett vissza a férfi, pedig tisztán értette a lány választát.

– Azt lesheti – ismételte meg a lány.
– Elizabeth...
– Sorry, no comment – szakította félbe a lány.

Nagy nehezen eljött végre a büntetés vége. Max, Danielle és Liz együtt indultak el. A tanár az ajtóban állva előzékenyen előreengedte a diákokat. Majd mikor a hármas odaért hozzá, finoman megragadta Liz karját:

– Miss. Thomas, one minute, please! – Majd mikor kettesben maradtak: – Keresd meg Kate-et, és gyertek az irodámba, kérlek! – szólt kedvesebben a férfi.

– Mint mondtam, nincs mit hozzáfűzzek.

– De nekem van, de másról van szó.

– Nem értem. Ha nem beszélek vele, az a bajod. Ha beszélek vele, az a bajod. Eldöntened végre?

– Menj és keresd meg Kate-et! Kérlek, kerüld el Danielle-ét! Nem szeretném, ha bajba kerülnél miattuk!

– Egy, kettő, három... – kezdte halkán a lány. – Inkább megyek, mielőtt olyat mondanék, amit később megbánhatok.

– De ugye visszajössz Kate-tel?

– Ha nem lovagol tovább a témán, akkor igen.

Ezzel a lány távozott, megkereste Kate-et, elmesélte neki a dolgokat, és közösen úgy döntöttek, hogy megváratják egy kicsit a férfit. Később mégiscsak lementek hozzá, bekopogtak:

– Bújj be!

A lányok bementek.

– Foglaljatok helyet!

– Köszönöm – mondta Kate, és leült a férfival szemben. Liz a távolságot tartva, mint mindig, most is az ablaknál lévő radiátornak támaszkodott. A férfi elővett az asztalból két kis csomagot, és a lányok elé tette.

– Ezek a tiétek!

Kate hatalmas izgalommal látott neki a kibontásnak.

- Kate, a feltételt tudod, ebédkor megbeszéltünk mindent. Végre sikerült kibontania.
- De tök jó, egy mobil. Imádlak, tesókám! – borult a férfi nyakába.
- Erre a meglepire gondoltál?
- Igen. Te nem nézed meg? – fordult Lizhez. A lány lassan, óvatosan kezdte kibontani a kis csomagot. Neki is egy mobil volt benne. Kate az új szerzeménnyel pizmogott.
- Nézd, Liz, wapos, mms-képes! – Megpillantotta a Liz kezében lévő telefont, egy pillanatnyi ámulat után: – De hisz ez ugyanolyan, mint az enyém. De tök jó!
- Nem gond? – kérdezte a férfi Kate-et.
- Nem, dehogy.
- Gondoltam, hogy rokon lelkeknek ebben is összhangban kell lenniük.
- Liz, te még nem mondtál semmit – kezdte Kate. – Nem tetszik?
- Még várom a buktatót, ami szerintem a feltételekben rejlik.
- Á, igen, a feltételek. Első és legfontosabb, hogy változtatsz a viselkedéseden, második: ami adódhat az elsőből, messze elkerülöd Danielle-éket, és végül harmadjára: leülsz normálisan beszélgetni Erickel és Philippel.
- De ki az a Danielle? – kérdezte Kate.
- Később elmesélem. Tudtam, hogy van valami hátulütő. Rendben, elfogadom a feltételeidet, ha te is az enyémet.
- Nem hiszem...
- Jó, akkor köszönöm, hogy gondoltál rám, nagyon jólesik, de nincs miről beszélünk – szakította félbe a lány.
- A kis csomagot lerakta az asztalra, és elindult az ajtó felé.
- Legalább meghallgathatnád! – pillantott fel egy pillanatra Kate.
- Jól van, rendben, hallgatlak.
- Liz visszacsukta az ajtót, és nekitámaszkodott.

– Először is: kifizetem, másodszor: végérvényesen lezárod a Philip és a Mr. Wilks témát! Egyelőre más nem jut eszembe.

– Ne viccelj már velem, ez ajándék. Ajándékot nem szokás kifizetni.

– Tudom, de..., szóval áll az alku?

– Meg kell gondolnom!

– Sajnálom, de nem fogadhatom el. Túl drága.

– Ez érzelmi zsarolás. Feltételek nélkül elfogadod?

– Sajnálom. Úgyis túl drága, nem a feltételek a fő ok.

Ezzel a lány távozni készült, de a férfi gyorsabb volt, ott termett, átkarolta és megcsókolta.

– Hogy tudnád meggyőzni? – kérdezte a csók után, de még mindig átkarolta.

– Sehogy.

– Kijössz este a városba?

– Nem lehet, mintegy mellékbüntetésként tiltva van a hétre. Szerencsére már csak két este van.

– Tedd el, kérlek! – nyújtotta a telefont a férfi.

– Sajnálom, de nem tehetem. Mennem kell. Jó éjszakát! – mondta a lány, és távozott.

Kate még csevegett egy kicsit, majd ő is követte Lizát. Nagyon örült az ajándékának. Este Kate próbálta meggyőzni Lizát, hogy fogadja el. De ha egyszer Liz valamit a fejébe vesz, azt nem lehet onnan kiűzni.

Csütörtökön reggelinél a lányoknak feltűnően jókedvűk voltak. Mr. Sanders jelent meg a tanári asztalnál. Liz csak később vette észre, majd elmerültek a másik szemének fogságában, magyarul szemezni kezdtek. Annyira megszűnt körülöttük a világ, hogy azt sem vették észre, hogy a tanári asztalnál gyülekezni kezdtek. Chris és Kate nem tudta, mit tegyen, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve Chris átkarolta Liz nyakát:

– Jó lenne, ha földet érnél, közönségetek akadt – súgta oda a fiú.

Kitty, aki épp a mosdóból igyekezett vissza, és távolról szemtanúja volt a történeteknek, kissé félreértelmezte a dolgokat. Elmenekült a szobájába.

– A francba, hagyd, majd én – mondta Liz Chrisnek, és utánaszaladt. Az ajtóban az atya állította meg.

– Van egy perced?

– Sajnálom, sürgős dolgom van, de később megkeresem – mondta a lány, és faképnél hagyta.

Liz utolérte Kittyt a szobájukban, megpróbálta megmagyarázni a történeteket. Nem sikerült megbeszélniük a félreértést. Kisebb-nagyobb időközönként újra és újra megkísérelte rendbe hozni a békét. Ebéd után, mikor a próbához gyülekeztek, Mr. Sanders észrevette, Kitty és Liz nem beszélgetnek, tartanak egy bizonyos távolságot. Behívta őket az irodájába.

– Mi folyik itt?

– Semmi – válaszolt Kitty.

– Elizabeth?

– Semmi olyasmi, amibe bele kéne avatkoznia.

– Lányok, segíteni szeretnék! Ti jó barátnők vagytok, mi történt, hogy egyik percről a másikra nem beszéltek egymással?

– Tényleg segíteni szeretne, akkor kordában tarthatná a barátnőjét! – tört ki Kitty kissé indulatosan.

– A francba, Kitty, mi lenne, ha őt kihagynád ebből?

– Mi lenne, ha megnyugodnátok egy kicsit, és higgadtan elmesélnéd, miért haragszol Lizre?

– Minek avatnám be, úgylis a barátnője pártját fogja! – füstölgött tovább Kitty.

– Na, most már elég...

– Majd én, jó? Először is: mint tudod, Liz nem a barátnőm, ha erre céloztál. Másodszor pedig: ismerhetnél már annyira, hogy soha nem folyamodom semmilyen megkülönböztetéshez, diszkriminációhoz, legyen szó Lizről vagy bárki másról! Ezzel nem vádolhatsz!

– Igaza van, bocsásson meg. Bár azt nem tagadhatja, hogy van önök között valami.

– Először is: ez nem tartozik rád. Másodszor pedig: eltérünk a tárgytól – szól most már Liz is dühösen.

– De igen, akkor rám tartozik, ha fedeznem kell téged...

– Senki nem kért rá!

– Hölgyeim, megnyugodnátok végre! – csitította őket a férfi.

– Még akkor is rám tartozik, ha közben az én barátomra is pályázol!

– Áhá, gondolhattam volna, hogy pasi van a háttérben – rakta össze a képet végre a férfi.

– Kitty, hallod, milyen marhaságokat hordasz itt össze? – engedte el Liz a füle mellett a férfi eszmefuttatását.

– Örülök, hogy sikerült felkeltenem a kíváncsiságát.

– Kitty, most mondom el utoljára, messze álltál, rosszul láttál. Nem csókolgatta a nyakamat, hanem feltűnés nélkül igyekezett figyelmeztetni, hogy sokan lettünk ahhoz, hogy zavartalanul szemezhessünk. Én itt és most lezártam, ha elhíszed: jó, ha nem: így jártál. Kösz a bizalmat!

Ezzel az ajtóhoz ment. De a férfi megakadályozta, hogy távozzon.

– Ne olyan sietősen! Kitty, fűznél még valamit az elhangzottakhoz?

– Nem.

– Ha megengeded, én viszont igen!

– Persze, tessék csak!

– Te és Chris egy pár vagytok. Lehet, hogy valamiért megrendült a bizalmad felé, de a barátnőiddel, konkrétan Lizzel, szemben volt már rá példa, hogy eljátszotta a bizalmadat? Mióta is jártok Chrisszel?

– Kicsit több mint fél éve.

– És Lizzel mióta vagytok barátnők?

– Három, három és fél éve.

– Akkor, eldobnál egy hároméves barátságot egy pasi miatt? Rádadásul, bocsáss meg, de kimondom, nagy valószínű-

séggel ártatlanok is az általad vádolt személyek. Én hiszek nekik, azt hiszem elhamarkodottan következtettél.

– Megkérdezhetem, mi ez a királyi többes? – kérdezte Liz nyugodtabban.

– Függetlenül tőletek, Chrisszel is beszéltem váratlanul, hogy még véletlenül se merülhessen fel, hogy előre egyeztetett, betanult szöveget kapjak vissza.

– Nem tudom, hogy most megsértődnöm vagy megköszönnöm kéne? – kérdezte Liz.

– Szerintem megköszönnöd – mondta Kitty.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy Kitty Harper bírónő ártatlannak nyilvánította a gyanúsítottakat, és lezárta a tárgyalást? – Viccelődött a férfi. A lányok nevetésben törtek ki, és megölelték egymást. – Helyes, ha szent a béke, akkor munkára fel!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Hétfő reggel: Kate, Liz és Richard a suliba tartottak a Lizéknél Sydney-ben együtt töltött hétvége után.

– Richard, mi lenne, ha nem nyomnád padlóig a gázt? – kérdezte Liz.

– Nem is megyünk gyorsan. Úgy tudtam, bírod a sebességet. Rosszul vagy? – nézett a sápadt lányra.

– Csak szédülök egy kicsit, és úgy tűnt, hogy többel megyünk a megengedettnél.

– Fáj is valamid? – kérdezte aggódva a férfi.

– Még nem – mondta a lány, és behunyt szemmel pihenni próbált.

Megérkeztek, Kitty már várta őket.

– Sziasztok, jó napot, tanár úr!

– Szia – köszöntek a többiek.

– El tudad intézni, amire kértelek? – kérdezte Liz Kittytől.

– Igen, nagyszünetben fogad.

– Kicsoda? – kíváncsiskodott Kate.

– Majd elmesélem. Kösz, Kitty.

– Liz, válthatnánk még két szót négyszemközt? – kérdezte a férfi.

– Nem látom akadályát, menjetek csak előre, majd megyek! – fordult a lányokhoz.

Liz és a férfi elvonult a szertárba. A férfi lepakolta a holmiját, becsukta az ajtót, majd odament a lányhoz. Átölelte és megcsókolta.

– Köszönöm ezt a szép hétvégét – mondta a férfi, majd mielőtt a lány válaszolhatott volna, így folytatta: – Beavatnál, miről van szó? Ki fogad nagyszünetben, és miért?

– Kitty elintézte, hogy az igazgatónő, Mrs. Dyson szánjon rám két percet. Miért? Azért, hogy engedélyt kérhessek, hogy elmehessek megnézni azt a másik sulit.

– Áhá, azt hittem ezt már lezártuk? – bágyadt el a férfi. –
Hogyhogy most újra előkerült?

– Először is: csak te zártad le, én még nem. Másodszor pedig: megérdeklődtem, most lesz valami nyílt nap-féleség. Men-
nem kell, mert elkések.

– Látlak még?

– Igen, hisz hetedik órám tesi, ebéd után pedig próba,
vagy nem?

– De igen.

– Viszlát – mondta a lány, és az ajtóhoz ment.

– Gondolom, hiába kérném, hogy menj le az orvosiba.

A lány némán bólintott, és távozott. Hamar eljött a nagy-
szünet. Liz kicsit idegesen kopogott be Mrs. Dyson irodájába.

– Tessék? – szóltak ki bentről.

– Jó napot kívánok!

– Szia. Elizabeth, ugye?

– Igen.

– Miben segíthetek?

– Engedélyt szeretnék kérni egy egész délutános kimenő-
höz.

– Miért hozzám jöttél ezzel?

– Mert Mrs. Collins azt mondta, hogy ön az illetékes ez
ügyben.

– Megtudhatnám a kimenő okát?

– Egy iskolai nyílt napra szeretnék elmenni.

– Helyes, hogy már most gondolkodsz a főiskolán vagy
egyetemen.

– Nem igazán, ez csak egy szakközépiskola.

– Tehát átiratkozáson gondolkodsz?

– Őszintén szólva: eddig ez nem merült fel, de nincs ki-
zárva.

– Történt valami, amiről tudnom kéne, ami elindította,
hogyan ezen gondolkodj? Mivel jobb az a sulis?

– Nem történt semmi olyan, ami ezt indokolná. Jelenlegi
információim szerint annyival lenne kedvezőbb, hogy onnan

automatikusan jelentkezhetnék a felsőoktatás bármely intézetébe. Innen pedig csak egy szakosító iskola, tanfolyam után jelentkezhetnék.

– Ez nem egy mellékes szempont. Szerdán ebéd után elmehetsz. Ne felejtse el a vacsorádat eltetetni.

– Köszönöm, a lányok elhozzák. Kate elkísérhet?

– Ő is ezen gondolkodik?

– Nem.

– Akkor nem! Van még valami?

– Nincs. Köszönöm, hogy meghallgatott. Viszontlátásra.

– Szia.

Eljött végre az utolsó óra. Mr. Sanders becsöngetéskor kiszólt a szertárból:

– Az eszközelelősök jöjjenek be az eszközökhöz!

– Liz még nincs itt – mondta Kate.

– Akkor gyere te, légy szíves!

Elkezdődött az óra, Liz elkéselt.

– Elnézést a késésért, de...

– Ne magyarázkodj, hanem kapcsolódj be! – szakította félbe a tanár.

– Ha meghallgatott volna, ezt kezdtem el mondani. Mrs. Jones azt mondta, hogy hagyjam ki a mai órát!

– Miért?

– Mint ahogy már reggel is mondtam, szédülök egy kicsit.

– Ami igaz, az igaz, nem festesz túl jól.

– Tessék, az igazolás – nyújtotta a férfi felé a kis papírt.

– Vidd be az asztalomra, légy szíves!

A lány bevitte, és letette az asztalra.

– Mit csináljak? Elüthetem máshol az időt? – tért vissza a lány.

– Nem. Jobb szeretném, ha szem előtt maradnál. Ül le a padra! Nem komoly, ugye?

– Nem.

Az óra végén:

– Kitty és Kate, segítsetek összeszedni az eszközöket! A többiek mehetnek!

Liz elindult kifelé a többiekkel.

– Miss. Thomas, válthatnánk még két szót?

Liz bement a szertárba Kate-tel és Kittyvel.

– Legközelebb lehetőleg ne ijessz így ránk! – kérte Kate.

– Jobban vagy már? Mi történt veled az öltözőben? – kezdte most Kitty.

– Csitt, majd később megbeszéljük – mondta Liz, mert nem akarta, hogy a férfi bármit is megtudjon erről, de mint mindig, most is elkésett. A férfi már az ajtóban állt, és mindent hallott, de nem hozta szóba a hallottakat egyelőre.

– Köszönöm, lányok, elmehettek! – a férfi becsukta a lányok mögött az ajtót.

– A francba – mondta alig hallhatóan a lány.

– Ugye ezt nem szándékozol bevezetni, hogy elkésel az óráról?

– Nem, de kivételesen nem is tehetek róla.

– Nem lehetett volna később visszamenni?

– Nem, mert gyógyszer nélkül nem tudtam volna tornázni. Mire Mrs. Jones azt mondta, hogy egyáltalán nem kéne ma tornázzak.

– Te pedig egyből beleegyeztél, ugye?

– Kibökné végre, mi a baja velem?

– Semmi, csupán szeretem, sőt elvárom a pontosságot és az őszinteséget!

– Nem értem, miért kell ennyire felfűjni öt perc késést? Ha nincs más, én mennék!

– Várj! Jobban vagy már? – A lány megállt az ajtóban, de nem nézett a férfit, megrántotta a vállát és távozott. – Ebéd után próba, ne felejtsetek el! – szólt utána a férfi.

Liz kivételesen nem várta a próbát, nem volt kedve az újabb találkozáshoz és az újabb megjegyzésekhez. Legszívesebben a szobájában maradt volna, de tudta, azért megint kapna, így csatlakozott Kate-ékhez.

– Kitty és Kate, bejönnének? A többiek, ha már mindenki itt van, kezdjék el a bemelegítést! – szólta ki a tanár. – Liz, te a padon foglalj helyet!

A két lány után becsukódott az ajtó.

– Miért nem szóltatok az öltözőben történekekről? – vonta kérdőre a férfit a két lányt.

– Bocsásson meg, de nem hiszem, hogy önre tartozott volna – mondta Kitty.

– Idő sem volt rá, nagyon megijedtem! – mondta Kate.

– Jó lett volna, ha beavattok.

– Miért, talán akkor nem fújta volna fel a dolgot? Nem véletlenül mondtam már annyiszor, hogy nézz utána a dolgoknak, mielőtt elhamarkodott következtetéseket vonsz le. Ne rajtunk akard elverni a port, te szúrtad el! – mondta Kate, és távozott.

Kitty és a férfi követte a terembe.

– Igazad van, sajnálom! Kezdjétek a próbát!

A férfi leült Liz mellé, és onnan nézte a többieket. Alex persze nem hagyta szó nélkül, morogni kezdett.

– Alexandra, valami gondod van?

– Nem, tanár úr, nincs.

– Majd a szünetben megbeszéljük, most tedd a dolgod! Ne haragudj az óraiért – súgta oda Liznek. – Nem történt volna meg, ha beavattok. Tudom, ez nem mentség. Tényleg sajnálom.

– Nem történt semmi, különben nem is igazán hagyott időt, hogy megmagyarázzam, de ha hagyott volna, akkor sem tartozott volna önre.

– Miért nem mondtad el, hogy elájultál az öltözőben?

– Egy okot mondjon, miért kellett volna az orrára kötnöm? Mivel lett volna más a történet?

– Nem lettem volna olyan rideg, nem vontam volna le elhamarkodott következtetést, sőt...

– Miféle következtetést? Tudja mit, költői kérdés volt, inkább nem akarom tudni a választ. Lezárhatnánk végre ezt a témát?

– Reggel is beavathattál volna, mikor rákérdeztem a kocsiiban.

– Bocs, de ez magánügy. Nem egy pasival fogom megbeszélni. Ami azt illeti, mással sem, hisz ezért magánügy! Amúgy is, honnan tudja a részleteket?

– Tartsunk tíz perc szünetet! – szólt a többieknek. – Alex és Liz, gyertek be az irodámba!

Alex rögtön bement, Liz Kittyékhez ment.

– Mit mondott már megint Alex? – kérdezte tőlük.

– Én csak azt hallottam, hogy „a szimulánsoknak nem itt a helyük” – mondta Kate.

– Én is csak ennyit hallottam – mondták a többiek.

– Liz, gyere már, légy szíves! – szólt ki megint a férfi. A lány bement, és becsukták az ajtót. – Hallgatlak, Alex!

– Nem mondtam semmi érdekeset.

– Nekem nem úgy tűnt. Szóval nekem mondod meg, vagy hívjam Mrs. Robertsöt?

– Csak annyit mondtam, hogy a szimulánsoknak nem itt a helyük.

– Kire értetted?

– Elizabethre – mondta alig érthetően.

– Nem hallom, hogy válaszoltál volna.

– Mert nem is válaszolt, ahhoz már nem olyan bátor – szólt meg Liz.

– Elizabethre értettem – válaszolt Alex.

– Igen, és miért nem mondod meg végre a szemembe, mi a franc bajod van velem? Miért teszed folyton az undorító megjegyzéseidet? A gyávák, akik nem merik megmondani őszintén a másik szemébe, mi a bajuk vele, ők szokták ezt a megoldást választani, hogy az ember háta mögött dumálnak – fakadt ki Liz.

– Liz, hagyd abba, kérlek! – szólt rá a férfi.

– Miért? Az tisztességes, hogy bemész igazolást kérni, csak ne kelljen tornáznod, a próbánál is a padon ülsz, míg mi a belünket is kidolgozzuk?

– Mit tudsz te a tisztességről? – vesztítette el Liz végképp a béketűrését.

– Lányok, lehiggadnátok végre? – szólalt meg végre a férfi, és a két lány közé állt a legrosszabbtól tartva. – Ennek itt és most véget vetünk! – kinyitotta az ajtót, és szólt a többieknek, hogy folytassák a próbát. – Kate, előkerítenéd Mrs. Robertsöt?

– Már itt sem vagyok!

– Liz, megnéznéd a többieket?

– Igen, tanár úr.

Kicsivel később Mrs. Roberts jelent meg az ajtóban.

– Sziasztok.

– Jó napot, tanárnő – köszönt Alex.

– Szia. Köszönöm, hogy idefáradtál, nem tudtam itt hagyni a többieket – kezdte a férfi.

– Mit csináltál már megint, Alexandra?

– Meséld el a tanárnőnek az újabb „jó” cselekedetedet! – biztatta a férfi.

– Csupán kissé összekülönböztünk Elizabethszel – válaszolt halkán a lány.

– Ez nem igazán fedi a valóságot! Elizabethnek esélye sem volt válaszolni, hisz mindez a háta mögött zajlott. Nem igazán értem, mi ez az egész kettőjük között, de szerintem itt az ideje, hogy végérvényesen véget vessünk ennek, ebben kérném a segítségedet!

– Értem, igazad van. Beavatnál a részletekbe? – fordult a lányhoz.

– Csak annyit mondtam, hogy a szimulánsoknak nem itt a helyük.

– Mi volt a válasz?

– Semmi.

– Milyen reakciót vártál?

Erre a lány már nem válaszolt, mert tudta, hogy ezzel csak magát sodorja még nagyobb bajba.

– Menj, hozd le az ellenőrződ!

A lány szó nélkül engedelmeskedett.

– Ha nem haragszol, megnézném a többieket! – szólalt meg a férfi hosszú hallgatás után.

– Nem. Veled tarthatok?

– Persze, gyere csak – mondta a férfi, és előreengedte a nőt az ajtónál. – Liz, arra kértelek, hogy nézd meg őket, nem arra, hogy beállj! – szólalt meg az ajtóból a férfi, közben igyekezett elrejteni aggodalmát.

– Tudom, de hiányzott ide egy ember.

– Akkor hadd lássam, utoljára előlről, Liz nélkül!

– Liz, elindítanád a magnót?

– Igen, tanár úr.

– Köszönöm. Kitty, ne siess! – szólt közbe a férfi. Mikor lejárt a szám: – Remek, nagyon jók voltatok! Mehettek, holnap ugyanekkor, ugyanitt találkozunk, sziasztok!

– Viszontlátásra! – köszöntek kórusban.

– Elizabeth, válthatnánk még két szót? – kérdezte a tanárnő.

Így Liz és a két tanár a szertárba ment. Alex kapott egy szaktanári figyelmeztetőt, amivel egyben be is hívták a szüleit. Majd Alex és a tanárnő ment a dolgára. Liz kettesben maradt a férfival.

– Ott tartottunk, hogy azt kérdezted, honnan tudom a részleteket – kezdte a férfi. – Onnan tudom, hogy Mrs. Jones megkeresett, hogy betartottad-e az utasítását. Akkor beavatott a részletekbe.

– Nem értem, akkor mit akar még ezen megbeszélni, hisz már mindent tud.

– Tett egy javaslatot...

– Nem szándékozom megbántani, de az végképp nem tartozik magára! – vágott a szavába a lány.

– Nézd, az egészségedről van szó! Meg kellene fogadnod, és alaposan kivizsgáltatnod magad!

– Nem kell, csak lehet! Elmehetnek?

– Még nem. Mit tudtál intézni Dysonnél? – váltott témát a férfi, mert látta, hogy nem jut előbbre. – Elengedett?

– Igen, szerdán ebéd után elmehetnek.

– Elkísérhetlek?

– És a próba? Nem hiszem, hogy okos dolog lenne okot adni a találgatásokra és egyéb kombinálásokra.

– Lehet, hogy igazad van. Gondolkodsz az előbbieken?

– Meglátjuk. Viszlát – mondta a lány, és távozott. Remélte, hogy ezzel le van zárva az ügy, de biztos volt benne, hogy mivel a férfi nem járt sok sikerrel, így bevonja Kate-et a megpuhítására. Így is lett, de Kate sem jutott a meghallgatásnál tovább. Abban bízott a férfi, hogy Kate meg tudja győzni az ügy fontosságáról.

A keddi próbánál már Liz is beállt, megpróbálta rábeszél-
ni Mr. Sanderst, hogy ő, aki az első sorban áll, hadd cseréljen
helyet Tiffel, aki hátul állt. A férfi nem engedte, így Liz alku-
val próbálkozott.

– Ismer olyat, hogy valamit valamiért? Ha ön...

– Nem alku tárgya – szakította félbe a férfi. – Nem változ-
tatunk a felálláson, így marad!

– Ez így nem igazán fer! Én is meghallgattam.

– Igazad van, mondd!

– Hátramehetek? Cserébe teljesítem azon kérését, amiért
nyakamra küldte Kate-et!

– Miért akarsz annyira hátramenni?

– Csak!

– Ez aztán a kimerítő válasz.

– Szóval?

– Mert csak.

– Nem, nem, és harmadszor is nem!

Visszamentek a terembe.

– A francba.

– Kértelek már, hogy ne beszélj így!

Folytatták a próbát, többször rászólt Kittyre, Lizre és másokra, hogy ne siessenek, hogy tartsák az ütemet, stb.

– Kate és Miss. Dulifuli, segítsetek összepakolni, a többiek mehetnek!

– Mi volt az alku tárgya? – kérdezte Kate pakolás közben.

– Helyet akartam cserélni Tiffel, de elhajtott.

Kate kettesben hagyta őket, mikor végzett.

– Hogy is szólt az a felajánlott alku?

– Helyet cserélhetek Tiffel, cserében teljesítem, illetve lezárom azt az ügyet, amit nem óhajt lezárni.

– Mi lenne, ha te teljesítenéd a rád eső részt, és utána én a rám esőt!

– Na, azt már nem! – fakadt ki Liz. – Ennyire ostobának ne nézzen, nem most másztam le a falvédőről! Az úgy nem megy, hogy én jó kislány módjára teljesítem... Tudja mit, felejtse el, nincs alku! – mondta a lány, és az ajtóhoz indult.

– Várj! – szólt utána a férfi, de hiába, a lány még csak hátra sem nézett.

A történetek kissé borússá tették délutáni hangulatát, nem figyelte az óráját. Igyekezett elfoglalni magát, hogy ne kelljen gondolkodnia, vagy akárcsak beszélnie a kedvetlensége okáról.

Eljött végre a szerda délutáni kimenő ideje. Várta már a kis kiruccanást az ismeretlenbe. Vegyes érzelmekkel vágott neki az útnak. Kíváncsi volt az új városrészre, reménykedett, hogy az új iskola beváltja a hozzá fűzött reményeket, és egy kicsit félt is az ismeretlentől. Az interneten rákeresett, hogy jut el a keresett peremkerületbe. A pályaudvaron az információs automatánál megnézte, hogy talál el az iskola utcájához. Viszonylag könnyen megtalálta az úti célul szolgáló intézményt. Elcsípett egy tanárnőt a bejáratnál. Míg várnia kellett az igazgatóra, a nő kedvesen körbevezette, és egy csomó hasznos információval látta el a lányt. Tetszett neki, amit látott és hal-

lott, ez bizony nagyon megnehezítette a dolgát a döntésben. Az információk ismeretében egyértelműen elbillent a mérleg nyelve az átiratkozás felé. Hamarabb végzett, mint gondolta, így kihasználta a kimenőjét, és sétált, nézelődött, még mielőtt visszament volna a koleszba. Szokásához híven a folyóparton is elidőzött egy kicsit. Szeretett volna tovább maradni a parton, de vissza kellett mennie a koleszba. A lányok már kíváncsian várták, mindent részletesen elmesélt nekik. Még azt is, hogy a buszon megismerkedett egy sráccal, akivel még telefonszámot is cseréltek. Pedig ez Liz esetében nagy szó, mert ő nem könnyen ad ki magáról ilyen információkat.

Csütörtökön, ebéd után ismét próbához gyülekeztek.

– Sziasztok, gyertek be a terembe! – fogadta őket Mr. Sanders. – Úgy hallottam, hogy ráértetek, így ma hosszabb lenne a próba!

– Ne már! – harsogták a fiúk kórusban.

– De bizony. Mi lenne, ha meghallgatnátok? Miért ne lehetne hosszabb a próba, ha egyszer ráértetek? – csitította a zúgolódókat a férfi.

– Mert annyi lenne a délutáni programoknak – mondta Liz.

– Meghallgatnátok végre? – emelte meg kicsit a hangját a férfi. – Erre elnémult a társaság. – Gondolom, azt már észrevettétek, hogy az előadás időpontja kissé elcsúszott, de megvan végre az új, végleges időpont. Ami jövő héten, kedden két órakor esedékes, így már csak a maival együtt két alkalmunk lesz véglegesíteni a produkciót. A hétfői főpróbán már mindennek együtt kell lennie: ruha, zene, díszlet, eszközök, koreográfia stb. Egyelőre ennyi, köszönöm a figyelmet, lássunk munkához!

A próba végén egy könnyű kis levezető játékra is maradt idő, majd szétszéledt a társaság. Néhányan a teremben maradtak, csatlakozott hozzájuk Mrs. Collins és még pár fiatal.

– Mi lesz a program? – kérdezte a nő az egybegyűltektől.

– Liz, mit játszunk? – kérdezte Kitty.

- Miért én döntsem el, én úgysem játszom?
- Ne kéresd már magad, gyere már! – kérte Kate.
- Állítsátok fel a csapatokat! Liz, utolsó esély a csatlakozásra – tréfálkozott a nő.
- Na jó, rendben, de én választom a labdát.
- Maradhatok bírónak? – kérdezte a férfi.
- Igen, azt megköszönném – válaszolt a tanárnő.
- Liz elindult a szertárba a labdáért, de az zárva volt.
- Tanár úr, kinyitná az ajtót? – kérdezte Liz.
- Igen, megyek!
- Bementek a szertárba, behajtották az ajtót.
- Ha megenged egy aprócska észrevételt.
- Persze, mondd csak! – vágott a szavába.
- Nem tartom túl jó ötletnek a bíráskodást.
- Miért?
- Lássuk csak, miért is. Mert egyesek elfogultsággal, sőt rosszabbal is vádolhatják.
- Alexandrára gondolsz? De ő elment.
- Igen és nem. Igen, rá gondoltam, és nem, nem ment el.
- Ne aggódj, nem lesz itt semmi gubanc! Gyere, menjünk!
- Belelendültek a játékba. Kitty egy erős csapatot válogatott össze Kate, Liz, Chris, Peter, Tiff és saját maga személyében. A másik csapatot Mrs. Collins, Lin, Paul, Alexandra, Alison és Samuel alkotta. Lizék vezettek, mikor Mrs. Collins tíz perc szünetet rendelt el.
- Nem csoda, hogy vezetnek... – kezdte Alex.
- Alex, ezt hogy kell érteni? – kérdezte nyomban az ott termő Liz és Kate szinte egyszerre.
- Fejezd be a mondókád! – kérte Liz.
- Mi van, Alex, nem tudsz veszíteni? – kérdezte Kate.
- Közben a két tanár is csatlakozott hozzájuk.
- Valami baj van? – kérdezte Mrs. Collins.
- Tőle tessék kérdezni! – mondta Liz, és elindult az öltözőbe.
- Miss. Thomas, megvárnál? – szólt utána Mr. Sanders.

Liz megállt a lépcsőnél, és megvárta a férfit.

- Mit vétettem már megint? – kérdezte.
- Miért?
- Semmi, hagyjuk!
- Válthatnánk két szót négy szemközt?
- Nincs mit mondanom önnek! – mondta határozottan a lány.
- Megmagyaráznál néhány dolgot?
- Például mit?
- Mi történt az előbb Alexszel, és hogy mit akart jelenteni az az előbbi mit vétettem kérdés?
- A második csak a szó szerinti lényegét jelenti. Csak akkor hív így valakit, ha bajban van, vagy haragszik rá.
- Ez nem igaz! Például a te esetében nagyon tetszik ez a megszólítás, bizonyos esetekben pedig hasznos, mert olyan hivatalosan hangzik.
- Értem, ez esetben elnézését kell kérjem a támadó kérdésért.
- Semmi baj. Alexszel mi volt?
- Ezt tényleg tőle kéne megkérdeznie. Már csak azért is, mert nem szívesen dörgölném az orra alá, hogy én megmondtam!
- Vagyis ezúttal én voltam a célkeresztben?
- Nem tudok többet mondani, így ha megbocsát, megcéloznám az öltözőt!
- Nem tudsz, vagy nem akarsz?

A lány elindult, majd visszafordult:

- Ez esetben mindkettő.

Kicsivel később, mikor a második félidőhöz gyülekeztek:

- Mielőtt elkezdenénk, kérek egy kis figyelmet! – kezdte Mrs. Collins. – Alexandra szeretne szólni néhány szót, tiéd a terep!
- Tanár úr, Liz és a többiek, szeretném elnézésüket kérni a történetekért! Nagyon sajnálom, nem gondolkodtam, mielőtt kimondtam.

– Tudod mit, Alexandra, először is: tanuld meg kezelni a vereséget, az élet minden területén szembekerülhetsz vele, éppúgy, mint mindenki más! Másodszor pedig: gondolkodj, és számolj el ötig, mielőtt bármi ilyet kimondanál! Részemről nincs harag, felejtjük el! – mondta a férfi.

– Köszönöm.

– Akkor ezt tisztáztuk, kezdjük a játékot! – zárta le Mrs. Collins.

A második félidő végére felzárkózott Alex csapata, és döntetlennel ért véget a játék. A tanár úr, szokásához híven, most is behívta Lizát az irodájába, mikor a többiek már szétszéledtek.

– Leszokhatna már erről, vagy legalább csökkenthetné! Nagyon feltűnő! – próbálta figyelmeztetni a férfit.

– Miről is beszélsz?

– Arról, hogy folyton behív ide.

– De, mint mindig, most is van miről beszélünk! Igaz, van némi személyes indítatás is.

– Ezt mintha szintén tisztáztuk volna már. Rátérhetnénk a lényegre?

– Igen. A lényeg. Először is a keddi vitánkról szeretnék beszélni!

– Passzolok, új téma?

– Egyelőre nincs, mert ezt szeretném felülvizsgálni!

– Sajnálom, volt egy lehetősége, nem élt vele, így nincs miről beszélünk. Ha nincs más, akkor viszlát – mondta a lány határozottan, és az ajtóhoz indult.

– Nincs kedved eljönni velem a hétvégén haza?

A lány megtorpan, és a férfira nézett, visszacsukta az ajtót.

– A szüleidhez haza?

– Igen.

– Ne értsd félre, de nem.

– Miért nem?

– Mert korai és... – elfogadható kifogáson kezdte törni az agyát.

- Ez mind csak kifogás... Mitől tartasz valójában?
- Nem tartok semmitől, csak, mint mondtam, korai, és dolgom van otthon.
- Bevallom, nem erre számítottam. Ezek szerint csak hétfőn látlak újra?
- Igen. Biztos vagyok benne, hogy túl fogod élni! – tréfálkozott a lány.
- Kivihetlek holnap a buszhoz?
- Majd meglátjuk. Később beszélünk – mondta a lány, és távozott.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Péntek reggel Liz kicsivel korábban kelt fel a többieknel. A nap még nem bújt elő, de látszott, hogy jó idő lesz aznap. A lánynak nem volt jókedve, kivételesen a hétvégének sem örült annyira. Ez nem azt jelentette, hogy szívesebben töltené a hétvégét a koleszban vagy bárhol máshol, csupán azt, hogy mindegy hol van, és mit csinál. Közömbösségének oka nem a magánéletből gyökerezik. Biztos mindenkivel előfordult már, hogy nincs jókedve, de nincs különösebb oka, hanem csak úgy jött. Csendben tett-vett, hogy ne ébressze fel a többieket. Reggelijét, ahogy szokta, most is elcsomagolta későbbre. Szokatlanul csendes volt. Csak Alexszel vívta meg mindennapi szócsatáit. Utolsó óra után a lányok együtt megebédeltek, majd mindenki ment a dolgára, illetve haza. Így Liz is a buszpályaudvar felé vette az irányt. Eközben Kate megkereste Mr. Sanderst.

– Mehetünk? – kérdezte tőle a lány.

– Igen, mindent elintéztem, amit szerettem volna, így mehetünk. Liz? – váltott suttogóra a férfi.

– Elment már.

– Mit szólnál hozzá, ha előbb megkeresnénk? – javasolta a férfi már a kocsiiban.

Mikor odaértek, Kate döbbenten látta, hogy Liz nincs egyedül. Vidáman, felszabadultan beszélgetett egy, a 30-as évei elején járó, magas, vékony testalkatú, hosszú, szőke hajú fiatalemberrel. Kate a féltékenység első jeleit vélte felfedezni a férfi arcán, de meggyőzte, hogy nem szabad elhamarkodott következtetéseket levonni, így odamentek hozzájuk.

– Sziasztok, nem zavarunk? – szólalt meg a lány háta mögött.

– Nem, dehogy, miért zavarnátok – nézett rájuk a lány kíváncsian.

– Richard, Kate, ő Michel. Michel, ők a barátaim: Richard és a húga, Kate – mutatta be őket egymásnak.

– Helló, örülök, hogy megismerhettem, már sokat hallottam rólad! – mondta Kate.

– Én nem mondhatom el ugyanezeket! – mondta Richard, és Lizhez fordult. Miért nem szóltál be?

– Mert el voltál foglalva.

– Nem gondoltad meg magad? Nem jössz mégis velünk?

– Sajnálom, de nem.

– Mi akkor megyünk is – mondta a férfi.

– Sziasztok, jó hétvégét – mondta nekik Liz.

– Sziasztok – mondta Kate, és elindult, de Richard visszafordult:

– Michel, Liz, az...

– Richard, kérlek, hagyd abba! Nem akart semmit mondani!

– De igen! – mondta a férfi.

– Ne aggódj, tudom, hogy a te barátnőd!

– Ez így ebben a formában nem igaz, az ördög bújt a részletekbe – próbálta elejét venni a veszekedésnek Liz, de a fiúk folytatták, mintha ott sem lenne.

– Ha elfogadsz egy tanácsot, vigyázz rá, és becsüld meg, nagyon különleges lány! Itt a buszom, mennem kell, sziasztok – folytatta Michel, és távozott, mielőtt bármelyikük is válaszolhatott volna.

– Mondd, kérlek, hogy rosszul látom, de úgy vélem, bátyádat megszállta az a bizonyos zöld szemű ördög – fordult Kate-hez Liz.

– Sajnálom, de nem mondhatok mást. Bizony jól látod! Felfalta a zöld szemű szörny! – folytatta Kate a poénkodást.

– Jót fog tenni neki a hétvége a szüleivel. Kérd meg anyukádat, szerezzen be jó sok fokhagymát és szenteltvizet, és csináljon ördögűzést!

– De a fokhagyma és a szenteltvíz a vámpírok ellen jó, nem?

– Leszállnátok végre rólam? – kérdezte a férfi gyerekes sértődöttséggel, mire a lányok nevetni kezdtek rajta.

Liz elkísérte őket a parkolóba, ahol kevesebben voltak, és végre megcsókolhatta a férfit. Majd elköszönt, és visszament a buszhoz.

A közel háromórás úton aludt egy kicsit, majd a tájba és valamelyik könyvébe feledkezett. Még mielőtt hazament volna, beugrott barátaihoz, a Select nevű presszóba. Lassan négy éve lesz, hogy először lépett be ide a barátaival, s azóta törzshelyükké vált. Nagyon szoros barátságot kötött a presszó tulajdonosával, Nicholas Spencerrel. Olyan erősnek bizonyult ez a barátság, hogy Nicholas a lány fiatal kora ellenére elintézte, hogy szünetekben a hatóságok és Lia által elismerve és engedélyezve kisegítőként betaníthassa, és munkát adjon neki. Bár Nicholas, aki a harmincas évei felé járhatott, vagy talán már meg is haladta, magas, sovány életerős fiatalember, hosszú, szőke hajával és kék szemével egy igazi macsónak, a nők kedvencének számíthatna. De mégsem lehet róla elmondani, hogy zűrös nőügyei lennének, vagy, hogy igazi macsóként viselkedik, vagy egyebek. Nem, ő kedves, barátságos, jólelkű, vicces, szerény és nagyon jó barát hírében áll.

– Jó napot, sziasztok! – üdvözölte a helyiségben lévőket Liz, majd a bejárattól a szabálytalanul elrendezett asztalok között a pulthoz ment. A pultot a bejárattal szemben helyezték el. A pulttól jobbra egy kis folyosó mindkét irányba két-két ajtóval. A bejárat és a folyosó között lelhetőek fel az illemhelyek.

– Szia, Liz. De rég jártál már nálunk! – fogadta kedvesen a pultos fiatalember.

– Eddy, a főnök, bent van? – kérdezte a lány.

– Persze, az irodában van. Menj csak be hozzá!

– Köszí.

– Vihetek be neked valamit?

– Ne fáradj, köszönöm.

– Nem fáradtság, a főnök is kért egy kávét, azonkívül azért vagyok itt.

– Oké, akkor a szokásosat kérném! Köszönöm.

– Akkor egy kávé a főnöknek és egy nagy baracklé a hölgynek! – jegyezte meg a srác, de a lány már az irodába tartott, a folyosón balra a második ajtóhoz.

Bekopogott.

– Gyere! – szóltak ki bentől.

– Szia, nem zavarlak? – lépett be a helyiségbe.

A fiatalember felpattant az íróasztalától, és elé sietett. Átölelték és puszival üdvözölték egymást.

– Szia, nem, gyere csak be! Azt hittem, a kávé jön végre! – jegyezte meg a srác.

– Sokan vannak, behozom! – ajánlotta fel a lány, de meg sem várta a választ, már el is tűnt a folyosón. Kicsivel később egy tálcával tért vissza. – Tessék – elé rakta a csésze kávéját, majd az ő poharával az asztal másik oldalánál, a kanapén foglalt helyet.

– Köszönöm, nem kellett volna.

– Ugyan már, semmiség.

– Rég láttalak. Jól nézel ki!

– Nem jársz arra, amerre én! Köszönöm, velem ellentétben kissé nyúzottnak tűnsz.

– Mesélj, mi újság veled? – faggatózott a férfi.

– Tudhatnád, Nico, hogy velem nem történik semmi.

– Dehogynem. Mi újság a szerelemfronton? Jártok már? Találkoztok még? Mikor mutatod be végre?

– Hé, hé, lassíts, egyszerre csak egyet! Nem, változatlanul nem járunk. Igen, néha találkozunk. Ha itt lettél volna, mikor itt jártunk, akkor már rég bemutattam volna neked. Ne csak rólam beszéljünk! Mi újság veled? Megtaláltad már a nagy Őt?

– Nálam minden változatlan, munka, munka és egy kis munka után még mindig munka. Rengeteg a meló, és még mindig érted dobog a szívem – tréfálkozott a fiatalember, ami az ő részéről komoly is volt.

De soha nem került komolyan szóba ez köztük, ebből kifolyólag próbálkozni sem próbálkozott, hogy meghódítsa a lány szívét. Csak csendesen imádta, és jó barátként igyekezett min-

dig mellette állni jóban és rosszban. Ahogy mellette állt akkor is, mikor a lány édesapja meghalt, és ő bezárkózott, szinte senkivel nem beszélt, és nem engedett közel magához senkit.

– Ne, most komolyan! Új szerelem a láthatáron?

– Nincs rá időm!

– Jaj, szegényke! – poénkodott a lány is. Beszéltem Judyval, mondta, hogy beszéltetek, és hogy keresselek meg, ha hazajöttem – váltott komolyra a lány. – Baj van? Segíthetek valamit?

– Nem igazán, baj nincs, de a segítség jól jönne! Be tudnál segíteni a szünetekben és a vizsgaidőszakokban?

– Igen, nem gond! Vizsgaidőszak?

– Igen, tudod, szinte mindenki az egyetem vagy főiskola mellett dolgozik itt. Itt van május eleje, nemsokára kezdődik az év végi vizsgaszézon, utána pedig a gyakorlatok. Miért ne tegyék? Igyekszem támogatni őket, ezért keresek kisegítőket!

– Rám számíthatsz, mikor nekem szünet van! De sajnós, mikor nekem is suli van, akkor csak a hétvégéimet tudom felajánlani! Ezt meg Liával engedélyeztetnem kell, de szerintem nem lesz gond!

– Köszönöm, tudtam, hogy rád számíthatok! De nem szeretném, ha miattunk rontanál, vagy összetűzésbe kerülnél bárkivel is.

– Ne aggódj, megoldom! Mikor kezdjek?

– Felborítaná a terveidet, ha azt mondanám, most a hétvégén?

– Nem, dehogy. Nem volt tervem a hétvégére. Hazamegyek, összekapom magam, egy óra múlva itt vagyok, jó így?

– Tökéletes, köszönöm. Még valami, a pénz a szokásos, az időbeosztás nálad annyiban változik, hogy ha sulis hétvégén jössz, akkor természetesen csökkentett óraszámban.

– Rendben. Elmentem, igyekszem vissza!

– Csak nyugodtan. Mire visszaérsz, a papírokat is elkészítem!

A lány néma bólintással jelezte, hogy egyetért. Hazament, váltott néhány szót Liával, letusolt és átöltözött. Felvett egy fekete nadrágot, hozzá egy könnyed, selyemszerű, fehér inget. Hátközépig érő hosszú, szőkésbarna haját copfba kötötte, majd magára fújta kedvenc parfümjét, és visszament a presz-szóba.

Közben Richardék is hazaértek Victoria állam fővárosába és egyben Ausztrália második legnagyobb városába, Melbourne-be. Amiről tudhatjuk, hogy 1835-ben a város neve: Port Phillip. 1851-ben megérkezik az első nem elítélt család a városba. A város nevezetes még az 1856-ban itt rendezett nyári olimpiai játékokról és egyéb sportrendezvényeiről. A 19. század végére pedig Melbourne lett Ausztrália ipari és pénzügyi fővárosa. Richardék a város üzleti és művészek lakta két negyedének határvonalán laknak. Érkezésük után elfogyasztottak együtt egy kellemes kései ebédet, hisz már három óra is elmúlt. Kate segített anyukájának elpakolni, majd a nappaliban leheveredve kávé, teát iszogatva csevegtek.

– Meséljete! Mi van veletek? – kérdezte őket anyukájuk, Mrs. Margareth Sanders, aki a negyvenes évei végénél járó, közepes magasságú és testalkatú, rövid, barna hajú, elegáns, jól öltözött, határozott, tekintélyt parancsoló megjelenésű, a pénzügyi szektorban dolgozó nő.

– Hagyd már őket, hadd pihenjék ki az utazás fáradalmait! – szólt rá feleségére a kissé szűkszavú Adam Sanders.

A férfi szintén a negyvenes évei végénél járhat, magas, vékony, korát meghazudtoló, sportos testalkatú, rövid, barna hajú, szigorú és konzervatív elveket valló családapa. Az asz-szony mit sem törődve a férje kérésével folytatta:

– Mikor mutatod már be nekünk a kedves Miss. Coltont?

Kate döbbsen néz bátyjára, ő meg rá. Ezt persze a nő is észrevette, és kérdőn néz hol egyikre, hol másikra.

– Az a helyzet, hogy... – kezdte volna Kate, de Richard félbeszakította.

– Hagyd, Kate, majd én! Mi már egy jó ideje szakítottunk Sharonnel.

– De miért, mi történt?

– Ez már végképp nem rád tartozik, Margareth! – próbálta leállítani feleségét Adam.

– Kösz, apa, de ismered anyát, addig nem száll le a témáról, míg nem kap kielégítő választ. Nem volt az a nagy szerelem.

– Különben sem jöttél volna ki vele, anya! – állapította meg Kate.

– Miért? Én mindenkivel megtalálom a hangot, hogy kell beszélni.

– Az lehet, de...

– Nem is tudtam, hogy ilyen rossz véleményed van róla. Azt hittem, hogy jól kijössz vele.

– Ebbe inkább ne menjünk bele! Miattad igyekeztem mindent megtenni a veszekedés elkerülése érdekében.

– Kösz, Kate, de mi lett volna, ha komolyabbra fordul, és feleségül veszem?

– Szerencsére erre nem került sor.

– De mi van, ha mégis?

– Beavatnátok végre a részletekbe? Akkor ezek szerint van más az életedben?

– Miből gondolod, hogy van más?

– Boldognak tűnsz.

– Lehet, de ez magánügy. Témát lezártam!

– Ne már! Hogy hívják, hány éves, mivel foglalkozik? – kíváncsiskodott a nő.

– Anya, ez csak rám tartozik, majd ha itt lesz az ideje, mindent megtudsz róla, addig vedd le, kérlek, a napirendről!

– Kate, akkor legalább te mondj róla valamit! – fordult a lányhoz az asszony.

Richard Kate-re nézett, aki ebből és az előbbiekből tudta, hogy nem kéne ebbe belefolynia.

– Sorry, no comment! – mondta a lány, és elvonult a szobájába, amely az emeleten a lépcsőtől balra, míg Richardé a lépcsőtől jobbra volt az első ajtó.

A lépcsőtől balra a második ajtó a szülők hálósobája, míg jobbra a második és harmadik a fürdő és a WC. A földszinten egy légtérben volt az előszoba, a nappali, a konyha és az étkező egy-egy boltíves elválasztóval. Richard megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor anyja végre témát váltott. Majd Richard is a szobájába indult, de előtte benézett Kate-hez.

– Bejöhetek?

– Persze, gyere csak!

– Nem gondoltam volna, hogy egyszer örülök ennek a Liz-féle válasznak. Köszönöm, Kate!

– Gondoltam, stílusos lenne, ha már úgy is róla beszélünk. Miért nem avattad be őket?

– Nem tudom. Talán, mert elgondolkodtatott egy kicsit Liz válasza, hogy korai.

– Szerintem jobb ez így, nem fogják megérteni!

– Azt hiszem, én is ettől tartok! Különben is tudod, hogy az időzítés milyen sokat számít náluk!

– Tehát gyávaságból nem avattad be őket. Azt hittem, megfontoltságból – nézett kérdően a lány.

– Kate, ne kezdj kombinálni, kérlek! Bármilyen körülmények között kiállok érte és a szerelmünkért. Ezt, gondolom, tudod te is, és Liz is.

– Nem tudom. Azt hiszem, én most nem foglalnék állást!

– Ezt hogy kell érteni?

– Úgy, hogy ezen még nem gondolkodtam el, így nem tudom sem megerősíteni, sem cáfolni. Ő mindenestre ezen és az ehhez kapcsolódó szülői hegyi beszéden már túl van!

– Kösz, ez jólesett! Nem véletlenül kértem, hogy jöjjön velünk!

– Bocs, nem akartalak megbántani, csupán hangosan összegeztem a tényeket ezzel kapcsolatban. Tény és való, hogy az időzítésen sok múlik.

- De mi?
- Mi az, hogy de mi?
- Úgy folytatódott volna a mondatod, hogy de. És utána?
- De, szerintem, kissé összekutyultad a sorrendet! Senki-
nek, főleg Liznek nem lett volna jó, ha kapásból a mély vízbe
dobod!
- Talpraesett lány, és remekül úszik, megbirkózott volna
vele!
- Szerintem nem. Ha már ennyire belemerültünk eme té-
mába: elfogadsz egy tanácsot? Tartsd be a sorrendet! Avasd be
őket. Majd később, mikor főleg nektek alkalmas lesz az idő,
csak akkor mutasd be anyáéknak!
- Miért? Szerinted lesz alkalmas idő erre?
- Ezt ugye nem úgy kell értenem, hogy kételkedsz abban,
hogy Liz meg akarja ismerni anyáékat?
- Bocs, hogy így rátok török, de, Kate, keresnek! Ki az a
Liz? Ő a barátnőd? – lépett be a szobába Margareth.
- Kate felkelt az ágyról, az ajtóhoz indult, a férfi utánaszólt.
- Kate! – Megvárta, míg a lány ránéz. – Nem kételkedem!
Tudom, hogy korai!
- Helyes, később folytatjuk! – mondta a lány, és távozott.
- A férfi az anyja kérdő tekintetét látva csak ennyit mon-
dott:
- Igen, anya, Liz a barátnőm – és elvonult a szobájába.
- Olvasgatott, pihengetett, élvezte a semmittevést és a csön-
det. Pár órával később vacsorázni hívták, de kihagyta, mond-
ván: megvárja Kate-et, most úgysem éhes. Kate ugyanis el-
ment a barátaival szórakozni. Az esti buli előtt még hazament
átöltözni. Míg Kate a szobájában készülődött, Richard és a
szülei a nappaliban beszélgettek. Adam, mint mindig, most
sem sokat beszélt.
- Richard, hogy is hívják azt a lányt, akihez oly sűrűn
megy Katherine? – kérdezte Margareth elgondolkodva.

– Miért fontos ez most? Nem tudom, volt már Karolinnál, Kittynél... – gondolkodott hangosan a férfi, szándékosan nem mondva Liz nevét.

– Nekem valami Elizabeth is rémlik – folytatta a nő.

– Margareth, mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Adam.

– Igen, azt hiszem, hogy Elizabethnél is volt. Igen, anya, én is erre lennék kíváncsi.

– A barátnőd, Liz és Kate barátnője, Elizabeth egy és ugyanaz?

– Ugyan már, Margareth, hova gondolsz! – fakadt ki Adam.

Richard felállt a kanapéról, és hátat fordítva szüleinek az ablakhoz ment. Ekkor, mint egy megmentőként, Kate csörte-tett le a lépcsőn.

– Nem tudna valaki hozzám vágni 25 dolcsit? – kérdezte a lány, aki csak most vette észre, hogy néznek szülei Richardre.

– Kate? – szólt rá finoman a bátyja.

– Bocsánat, anya, kaphatok 25 dolcsit? Mi történt?

– Igen, tessék! – mondta Adam, és odaadta a pénzt a lánynak.

– Semmi sem történt.

– Nos, Richard, még nem válaszoltál a kérdésekre!

– Kértelek, hogy vedd le a napirendről a témát! Tudod mit? Nem is kell ejteni. Beszéljük meg! – javasolta Richard.

– Szerintem ennek még nem jött el az ideje! – szólt bele Kate.

– De igen, Kate! Igen, anya, a barátnőm: Liz és Kate barátnője és osztálytársa: Elizabeth egy és ugyanaz.

– Ez most ugye vicc! Mert én nem találom annyira viccesnek! – hüledezett Margareth.

– Richard, ez tényleg nem vicces! – szólt most Adam.

– Azt akarod mondani, hogy Katherine egyik osztálytársa a barátnőd? Ezzel csak tesztelni akarsz, ugye?

– Nem, anya, nem akarlak tesztelni. Te voltál annyira kíváncsi, hát tessék, én bizony gyerekesen beleszerettem Elizabethbe. Sőt, ő viszontszeret.

– Richard, ezzel nem szokás viccelni! – figyelmeztette ismét Adam.

– Ez komoly, apa! Tényleg szeretem Lizát.

– Ez lehetetlen, hisz ő még kiskorú, azonkívül a tanára vagy és...

– Nem, anya, nem kiskorú, csupán fiatalkorú, de alig egy év múlva betölti a tizennyolcat, és felnőtt korú lesz.

– Nem, fiacskám, tudhatnád, hogy a huszonegy a felnőttkorhatár.

– Az USA-ban lehet, de itt Ausztráliában a tizennyolc.

– Most nem az a lényeg, hogy mikor lesz nagykorú, hanem az, hogy egy ilyen kis kaland vagy szeszély miatt kockáztatsz mindent, amiért annyit tanultál, küzdöttél.

– Először is: ez nem csak egy kaland vagy szeszély, másodszer pedig: mint már annyiszor mondtam, ez az én magánügyem.

– Lehet, hogy részedről komoly, de a kiscsaj korát nézve nem hiszem, hogy olyan komoly lenne, mint állítod. Mi van, ha csak egy skalpvadász?

– Ha ismernéd, fel sem merülne ilyen butaság! – mondta Kate.

– Na jó, én ezt nem hallgatom tovább! Tudod, anya, pont ezért költöztem el annak idején, mert nem voltál képes tiszteletben tartani mások magánügyeit. Majd beszélünk, ha leküzdötted ezt a kényszert! Elmentem, sziasztok! – elindult a bejárat felé.

– Richard, abban igaza van anyádnak, hogy sokat kockáztatsz, de igazad van, a te dolgod! – szólalt meg Adam hosszú hallgatás után.

– Kösz, apa!

– Hová mész, veled mehetek? – kérdezte Kate.

– Még nem tudom, csak el innen.

– Nem hiszem, hogy a megfutamodás lenne a jó válasz a dolgokra!

– Te is mindig ezt csinálod, ha látod, hogy nem juttok közös nevezőre! – mondta Richard.

– Ez nem volt szép, de igaz! – hagyta jóvá Adam.

– Veled mehetek akkor? – kérdezte újra Kate. – Nem hagyhatsz itt szabad prédának!

– Rendben, gyere!

Kate elbúcsúzott szüleitől, majd elindultak. Hosszú, kínos hallgatásba burkolóztak, de a hosszú autótút Melbourne-ből Sydney-be mégis megoldotta a nyelvüket, és kellemes társalgásba kezdtek a lehetséges témák széles skálájában.

– Igazad volt, hiba lett volna bedobni Lizát a mély vízbe!

– Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok!

– Én is sajnálom.

– És most merre? Haza vagy Lizhez? – kérdezte Kate.

– Lizhez!

– Nem kellett volna telefonálni neki?

– Akkor oda a meglepetés! Megkérhetnélek, hogy ne szólj erről az egészből Liznek?

– Miért gondolod, hogy nem fogja egyből összerakni a képet? Hirtelen, egy szó nélkül, ott termünk, holott arról volt szó, hogy otthon töltjük a hétvégét.

– Ezt bízd rám! Szóval?

– Rendben, hallgatok, mint a sír!

– Köszönöm – mondta Richard, és újabb hallgatásba merültek.

Kicsivel később megérkeztek Lizékhez, Lia fogadta őket.

– Sziasztok, gyertek be! Milyen kellemes meglepetés!

– Szia – köszöntek Kate-ék.

– Liz sem tudta, hogy jöttök?

– Nem! – mondta Kate.

– Ne értsétek félre, bármikor jöhettek, nincs szükségetek bejelentkezésre! Csak azért kérdeztem, mert Liz nincs itthon. Gondolom, akkor nem ment volna el, ha tudja, hogy jöttök!

– Nem tudta, hogy jövünk, meglepetésnek szántuk! – mondta Richard.

– Mi már vacsoráztunk. Megkínálhatlak titeket valamivel?

– Nem, köszönjük, útközben bekaptunk egy hamburgert!

– mondta Richard.

– Megvárjátok Lizát, vagy megkeresitek?

– Megkeresnénk, ha nem baj – válaszolt Richard.

– Nem, persze, menjetek csak! A Selectben megtaláljátok!

Tudjátok, hol van?

– Melyik az a Select, ahol Nicholasszal dolgozik? – kérdezte Kate.

Richard kérdően néz egyikről a másikra.

– Igen, az.

– Akkor tudom, hol van! – mondta Kate, mit sem törődve Richard kérdő pillantásával.

– Beavatnátok végre, mi folyik itt? – kérdezte most Richard.

– Te még nem... – kezdte volna Lia.

– Nem, Lia, ő még nem. Mehetünk? – fordult Richardhoz anélkül, hogy kielégítő választ adott volna neki.

– Még mindig nem tudom, mi ez az egész, de menjünk! Te is jössz, vagy itthon maradsz egyedül? – fordult Liához.

– Köszönöm, de az nem az én világom!

– Nem lesz gond? – aggodalmaskodott Richard.

– Köszönöm, kedves vagy, ne aggódj, nem ez az első, hogy egyedül vagyok itthon. Menjetek csak!

Kate útbaigazította Richardöt, majd bementek. Péntek este lévén sokan voltak. Mivel minden asztal foglalt volt, így meggyeztek, hogy megkeresik Lizát. Benéztek a másik helyiségbe, hangosan szólt a zene. Egypáran körbeállták a biliárdasztalt és a dartstáblát is. A pultnál akadtak a lányra.

– Szia, Liz – köszönt Kate.

A lány becsukta a hűtőt, és lassan megfordult.

– Sziasztok, hát ti? – fogadta őket a lány. Gyertek velem! – mondta, és elvezette őket egy kis helyiségbe az iroda mellett. Megcsókolta a férfit, majd: – Rögtön jövök! Hozhatok nektek valamit?

– Igen, köszi, én narancsot kérek, és te? – fordult a bátyjához Kate.

– Én valami gyümölcslevet.

– Barack, narancs, citrom, alma? – kérdezte Liz.

– Amit te?

– Citrom, biztos, hogy jó lesz? Kate, rostos vagy buborékos narancs?

– Igen, jó a citrom, Kate-nek pedig buborékos narancs! Köszönjük – válaszolt Richard.

– Mindjárt jövök! – mondta Liz, és becsukta az ajtót.

Kicsivel később, mikor visszatért az üdítőkkal:

– Nem látták az ajtón a feliratot, hogy vendégeknek tilos? – mondta Nicholas, de mielőtt válaszolhattak volna, Liz szólalt meg a háta mögött.

– Velem vannak, de már itt sem vagyunk!

– Az más, bocsánat, akkor nem szóltam, de nem mondták.

– Nem mintha hagytad volna szóhoz jutni őket! – mondta Liz, és belépett a szobába.

– Kate hová lett? Gyere be, Nicholas, kérlek!

– Kiment a mosdóba.

– Ti még nem ismeritek egymást! Richard, ő Nicholas; Nico, ő a barátom: Richard – mutatta be a két férfit egymásnak.

– A híres barát: Richard? – kérdezett vissza Nicholas.

– Igen, ő az! – mondta Liz, és átölelte Richardöt.

Ekkor megjelent Kate.

– Szia, Nicholas.

– Helló, Kate – üdvözölte a lányt két puszival, ez persze ismét felkeltette Richard kíváncsiságát. – Rég jártál nálunk, jól nézel ki!

– Köszönöm.

– Engem vár a munka. Nemsokára végzek. Hazamentek vagy megvártok?

– Megvárunk! – mondta Richard.

– Baj van? – kérdezte Liz Richard gondterhelt arcát látva, kissé félrehúzza Richardöt.

– Nem, miért?

– Csak, mert arról volt szó, hogy hazamentek.

– Később megbeszéljük, jó?

Ekkor megszólalt Richard telefonja, kivételesen felvette anélkül, hogy megnézte volna, ki a hívó. Átkarolta, és magához húzta a lányt.

– Igen, tessék! – szólt bele.

– Megtudhatom, mi a tervetek? A kiscsajnál maradtok vagy hazajöttök? – kérdezte a jól ismert női hang.

– Először is: van neve! Másodszor pedig...

Ekkor Liz kivette Richard kezéből a telefont.

– Na, mit csinálsz?

– Egy pillanat, tartaná, kérem? – Majd Kate-hez fordult: – Kate, átvennéd egy pillanatra? – Átadta neki a telefont.

– Először is: higgadj le egy kicsit, másodszor pedig: ő csak szeret, és ebből kifolyólag aggódik értetek. Ez az anyák dolga. Kérlek, ne rontsd tovább a helyzetet!

– Jól van, Kate, visszaadhatod! – mondta Richard, és átvette a telefont. – Itt vagyok, hallgatlak!

– Mit képzelsz magáról ez a...

– Anya, ki ne mondd!

– Hazajöttök vagy sem?

– Nem. Mint mondtam, beszélünk, ha úrrá leszel a kényszereden. Szia. – Ezzel lerakta, majd Lizhez fordult: – Menj csak, rendben vagyunk, kint megvárunk!

– Oké.

Mikor Liz végzett, hazasétáltak. Kate előrement, Liz és Richard megálltak a kapuban.

– Én még sétálnék egyet, ha nem gond – kezdte a férfi.

– Veled tarthatok?

– Nem szükséges. Fáradt vagy, pihenj csak!

– Szívesen elkísérlek.

– Szeretnék egy kicsit egyedül lenni és gondolkodni.

– Rendben, itt a kulcsom, hogy ne kelljen csengetned. Ha pedig Alexék nem engednének be, csörgess meg a mobilomon.

– Oké, köszönöm.

– Tényleg ne menjek veled?

– Tényleg. – Megcsókolták egymást. – Ne várj meg!

A férfi végigjárta azokat a helyeket, ahova Lizzel mentek korábban. Jót tett neki a séta, kiszellőztette a fejét, és mérge is elszállt. Visszament Lizékhez, felosont a lépcsőn, Liz szobájába ment. Lerakta a kulcsot az asztalra, majd betekarta a lányt, és egy csókot nyomott az arcára, erre a lány felébredt.

– Megjöttél? Minden rendben?

– Igen, de most aludj!

– Akarsz róla beszélni?

– Aludj csak, majd reggel megbeszéljük!

– Miért várnánk reggelig? Az eddigiekből arra következtek, hogy elmondtad a szüleidnek.

– Úgy van – helyeselt a férfi, és letelepedett a lány mellett, és átkarolta.

– Ha jól sejtem, nem úgy reagáltak, ahogy te gondoltad, hogy reagálni fognak.

– Úgy van. Abban biztos voltam, hogy nem fognak olyan jól reagálni, mint Lia, de nem gondoltam, hogy ennyire... Á, hagyjuk!

– De ugye nem azon gondolkodtál a séta közben, hogy válassz, anyukád vagy én? Én nem akarom, hogy...

– Nem, nem, nyugi, annyira nem rossz a helyzet! Az bánt a legjobban, hogy még csak esélyt sem adtak neked, nekünk! Ez annyira igazságtalan!

– Mi volt a fő ellenérv? Gondolom az, hogy a tanítványod vagyok és a korom...

– Igen. Végül is igazad volt, hogy korainak ítélted a találkozást velük. Köszönöm, és sajnálom, hogy...

A lányra nézett, de ő már aludt. Kicsivel később ő is elaludt.

Reggel, mikor Lia jött ébreszteni Lizát, a döbbenet ült ki az arcára, ahogy meglátta Lizéket. Felkeltette a lányt.

– Két perc és lent vagyok! Mindent megmagyarázok! – magyarázkodott a lány.

– Én is így gondoltam!

Liz gyorsan letusolt és felöltözött, majd a konyhába sietett.

– Jó reggelt! A többiek alszanak még? – lépett be a konyhába.

– Igen.

– Helyes. Mindenekelőtt, mielőtt belekezdenék, szeretnék néhány dolgot elmondani, és ezeket most nem azért mondom, mert bajban vagyok, hanem mert úgy rémlik, hogy sohasem mondtam még neked. Ezt szeretném jóvátenni.

– Hallgatlak, vágj bele! – mondta Lia, és egy csésze kávé rakott a lány elé.

– Köszönöm. Szóval, mint már említettem, már korábban is mondanom kellett volna. Köszönöm, hogy vagy nekünk, és hogy olyan vagy, amilyen vagy! Tudom, hogy sokszor nem úgy viselkedtem veled, ahogy valójában megérdemelnéd! Sajnálom! Nem érdemlem meg, hogy ilyen jó vagy! A hajnali beszélgetésünk Richarddel adta meg a végső lökést, hogy elmondjam ezeket. Ezek után, ha nem bánod, a rövidített változatot mondanám el, mert elkések! Mikor végeztem, hazajöttünk, majd Richard még sétált egyet! Odaadtam a kulcsomat, hogy ne kelljen csöngetnie. Mikor megjött, lerakta az asztalomra. Ekkor felijedtem, beszélgetni kezdtünk, majd mindketten elaludtunk. Esküszöm, hogy semmi sem történt! Nem fordul elő többet!

– Elhiszem, de ez akkor is felelőtlenség! Téves következtetés lenne, ha arra gondolnék, hogy Richard szülei nem fogadták olyan kedvezően a kapcsolatokat?

– Nem, helyes következtetés! Áll a bál náluk!

– Richard nem tudott róla, hogy besegítesz Nicholaséknek?

– Nem, vártam az alkalmas időt, hogy elmondjam, de mindig közbejött valami.

- Ha jól sejtem, van még valami, amit nem mondtál el.
- Igen, van még valami, ami nem hagy nyugodni. Richard azt mondta, hogy erről szó sincs, de én úgy érzem, hogy itt lebeg a fejünk felett!
- Mi lenne az?
- Hogy olyan helyzetbe kerül, hogy választania kelljen köztem és az anyukája között!
- Ne láss rémeket! Ha azt mondta, hogy erről szó sincs, akkor felejtse el! De most már menj, mert tényleg elkésel!
- Oké, már itt sem vagyok! Megtennéd, hogy odafigyelsz Kimékre, hogy hagyják aludni? Amúgy sem szeretném Kim orrára kötni a dolgokat!
- Ne aggódj, résen leszek! Még valami, arról volt szó, hogy sulikor csökkentett óraszámban segítesz Nicholaséknek.
- Kösz. Igen, ez így is van, ez egy kivételes hétvége. Szia – mondta a lány, és távozott.
- Pár órával később Lia, Kim és Kate a nappaliban és a konyhában tettek-vettek, mikor megjelent Richard.
- Jó reggelt mindenkinek! Miért nem keltettetek fel?
- Mert rád fért a pihenés! – mondta Lia, majd a lányokhoz fordult: – Kim, elkezdenétek az emeletet? Rögtön megyek én is.
- Ajjaj, valaki nagy bajban van. Miről maradtam le már megint? – kérdezett vissza Kim.
- Már itt sem vagyunk! Gyere, Kim! – mondta Kate, és elkezdte fölfelé terelni.
- Kávét, tea, reggeli? – kérdezte Lia.
- Köszönöm, csak egy kávét kérek! Bajban vagyok?
- Te hogy gondolsz? Én ébresztettem Lizát! – jegyezte meg mellékesen a nő.
- Opsz! Igen, bajban vagyok! Engedd, hogy megmagyarázzam, kérlek!
- Kíváncsian várom!
- Esküszöm, hogy nem történt semmi, és ígérem, nem fordul elő többet! Csak és kizárólag annyi történt, hogy sokáig

beszélgettünk, majd mindketten elaludtunk! Higgy nekem, Lia, nem kockáztatnám azt a bizalmat, amit megszavaztál nekem!

– Elizabeth is ezt mondta! – mondta a nő hosszú hallgatás után. – Ez volt az első és az utolsó ilyen helyzet, értve vagyok?

– Igen, értettem!

– Nézd, Liz már elég nagylány, hogy tudja, mit csinál. Ahogy eddig sem, így eztán sem áll szándékomban beleszólni a dolgaikba! De nekem Kimre is tekintettel kell lennem! Nem tehetem ki őt ennek. Ugye megérted?

– Persze, sajnálom, tényleg nem fordul elő többet!

– Helyes, ezt akartam hallani! Más, szeretnél beszélni még valamiről?

– Most, hogy megemlítetted, igen. Te támogatom ezt a hétvégi munkát?

– Valójában én csak a szünetre gondoltam, csak kivételesen engedtem a vizsgaidőszakban, hogy sulis hétvégén is besegítsen.

– Te tudod!

– Jól sejtem, hogy te ezt nem támogatom?

– Kicsit soknak tartom, amit bevállalt, de nem rám tartozik. Szabad akarattal rendelkezik.

– Jól hallom a sértett mellézköngét?

– Nem, jólesett volna, ha beavat, esetleg kikéri a véleményem, és nem sértődésről van szó, csupán aggodalomról. Tényleg sokat vállal.

– Igen, tudom, én is erre hivatkozva szerettem volna lefűjni ezt a munkát. Ha már a bevállalásról beszélünk, van még valami, amit a fejébe vett.

– Mi lenne az?

– Az a bizonyos választási kényszer, ami rád vár.

– Ne már, azt hittem, hogy ezt megbeszéltük! Annyira még nem rossz a helyzet, itt még nem tartunk!

– Még nem, de fennáll a lehetősége?

– Nem, ha rajtam múlik, akkor nem.

– Nem irigyellek. Tudok segíteni valamiben?
– Igen, el kéne felejtetni veled ezt a butaságot!
– Megpróbáltam, de van egy olyan érzésem, hogy nem jártam sikerrel.

– Beszéllek vele! Gondolom, most is a Selectben van.

– Igen.

– Meddig dolgozik ma?

– Nem tudom.

– Most nem zavarom, majd később elmegyek hozzá! Addig hasznossá tenném magam! Van valami meló az én számomra is?

– Minden dolgos kéznek örülünk. Hogy állsz a fűnyíróval?

– Látásból ismerem, de nem dolgoztam még vele.

– Sebaj, egyszer mindent el kell kezdeni! – mondta a nő, és a lányok után nézett. A dolgozószobában talált rájuk. – Szép munkát végeztek, hölgyeim! – dicsérte meg őket. – Kim, bemutatnád Richardnek Mr. Killert?

– Ki az a Mr. Killer? – kérdezte Kate.

– A fűnyíró – válaszolta nevetve Kim.

– Gyilkos, találó név egy fűnyírónak! Gondolom, Liz volt az értelmi szerző – kérdezte Kate nevetve.

– Jól gondolod. Köszönöm a segítséget, lányok. Ha útbaigazítottátok Richardöt, szabadon rendelkezhetnek az időtökkel!

Ebéd után pihentek, beszélgettek és jókat játszottak, amibe Liát is bevonták. A társasjátékba még könnyen ment, nem úgy a kosarazásba, de végül is jól szórakoztak.

Este tíz óra előtt nem sokkal Kate és Richard elmentek Lizhez.

– Tíz perc, és végzek! – fogadta őket a lány. – Mi a tervetek az esti programmal kapcsolatban?

– Ez tőled függ. Mennyire vagy fáradt? – válaszolt Kate.

– Itt még csak most kezdődik a buli. Ha gondoljátok, maradhatunk – dobta fel Liz.

– Én benne vagyok! – mondta Kate, és már el is vegyült a tömegben.

– Nem vagy túl fáradt ehhez?

– Ne aggódj, mindjárt jövök! – mondta a lány, és elindult három lány után a mosdóba, intett a pultnál ácsorgó egyik munkatársának. Ő eléje sietett.

– Kell segítség vagy erősítés? – kérdezte virágnyelven a lánytól.

– Igen, az erősítés jól jönne! – válaszolt Liz, és belépett a mosdóba. – Hölgyeim, kifáradnának ide a csomagocskáikkal? – szólt nekik Liz.

Ketten azonnal kijöttek.

– Ne már, Liz, ez csak egy kis...

– Nem érdekel, hogy mi ez! Ez drogmentes övezet, ha nem tudnátok! Kérem ide őket! – és a csomagok után nyúlt.

Az előtte álló két lány szó nélkül átadta, de a harmadik lány még mindig nem jött ki.

– Te, ott bent! – kopogtatta meg az egyik ajtót. – Átadod önként nekem, vagy hívjam a fiúkat?

Ekkor belépett Nicholas.

– Pont végszóra, kéne egy kis erősítés! – fordult a férfihoz.
– A hölgy odabent nem hajlandó kijönni és átadni!

– Gyere ki, légy szíves! – kérte Nicholas. – A lány kijött, és átadta a csomagot a férfinak. – Köszönöm. Ez az első eset?

– Igen.

– Nem hiszem, hogy én lennék az alkalmas személy, hogy kioktasson titeket! Így nem is teszem. Most még megúsztatok, elmehettek, de legközelebb átadlak titeket a rendőrségnek! Remélem, tanultok ebből! Itt és a környéken nincs drog, és semmi illegális!

– Ébredj már fel, ember! Álomvilágban élsz, most is bekerült, vagy nem? – pimaszkodott az a lány, aki nem volt hajlandó Liz felszólítására kijönni.

– Szerintem nem kéne játszanod a türelmünkkel! – javasolta Liz.

– Ugyan már, ne játszd meg magad! – folytatta a lány.
– Befejezed, és akkor maradhattok, vagy ellenkező esetben meg kell kérjelek titeket, hogy távozzatok! – ragadta magához a szót Nicholas.

– Nem dobhatsz ki! Te csak egy alkalmazott vagy, beszélni akarok a főnökkel! – jártatta tovább a száját a lány.

– Na most már elég... – fakadt ki Liz.

– Hagyd, majd én! – szakította félbe Nicholas. – Először is: megtehetem, ugyanis én vagyok itt a főnök.

– A francba! – szaladt ki a lány száján.

– Másodszor pedig: most már tényleg jó lenne, ha visszavennél egy kicsit a lendületből! Szóval: tudsz viselkedni, és akkor maradhatsz, vagy távozz, kérlek!

– Maradni szeretnék – mondta a lány visszafogottabban.

– Na, látod, megy ez! Következő alkalommal...

– Nem lesz következő alkalom! – szakította félbe a készségesebb két lány.

– Helyes, akkor menjetek, és érezzétek jól magatokat!

A három lány távozott, az ajtó nyitva maradt, ahol Richard jelent meg.

– Ezzel csinálj, amit akarsz! – mondta Liz, és átadta a csomagokat Nicholasnek.

Lendületből megfordulva Richarddel találta magát szembe, aki meglehetősen furán nézett rájuk. Minden gondolata az arcára volt írva.

– Gyertek be az irodámba! – javasolta Nicholas.

– Én csak... – kezdte volna Richard.

– Ez nem kérdés volt! – szakította félbe Nicholas.

Mindhárman bementek, majd becsukódott az ajtó. Liz az ablakhoz, Nicholas pedig az asztalához ment, és egy zárható fiókba dobta a csomagokat. Majd így szólt:

– Ne vonj le elhamarkodott következtetést! Tudom, hogy félreérthető a látszat, de hallgasd meg, kérlek! Liz, tied a szó!

A lány még mindig háttal állt a férfiaknak.

– Az a valami az volt, amire gondolok? – kérdezte Richard.

A lány megfordult és ránézett.

– Igen. Csak úgy mellékesen jegyezném meg, hogy még a feltételezés is sértő! Tudhatnád, ismerhetnél annyira, hogy én soha... na, mindegy! A képlet egyszerű: az előbb, mikor beszélgettünk, láttam, hogy három lány átvesz valamit egy sráctól, aki azután rögtön eltűnik. Majd a lányok elvonulnak a mellékhelyiségbe! Erősítést hívtam, majd utánuk mentem. Elkoboztam tőlük, a többit már te is tudod!

– De elengedtétek a lányokat! Miért nem adtátok át őket a rendőrségnek?

– Mert bizonyított, hogy a többség nem próbálkozik újra! – válaszolt Nicholas.

– Ez baromság! Nem lehetsz ennyire naiv! – mondta Liz.

– Ezt tényleg így gondolod? – kérdezte Richard.

– Ne kezdjük el megint, kérlek!

– De beszéljük meg végre! – ellenkezett a lány.

– Álljunk meg egy pillanatra! Mi a fene folyik itt? Liz, te dühös vagy rám, az okot tudjuk és érthető, de miért vele veszekszel?

– Mert én másképp vélekedek bizonyos dolgokról – válaszolt a lány helyett Nicholas.

– Oké, mindjárt visszatérünk erre! Te, Nicholas, miért is veszekszel most Lizzel?

– Mert megint ment a saját feje után, nem követte az utasítást! – válaszolt Nicholas.

– Értem, vagyis nem, de mindjárt kibogozzuk! Melyikőtök kezdi? – nézett rájuk Richard. Liz legyintett egyet, és visszament az ablakhoz. – Rendben, majd én. Mi a szabály ilyen esetben? – kérdezte a lánytól, de ő csak megrántotta a vállát.

– Elizabeth, válaszolnál? – kérte Richard. A lány nagy sóhaj kíséretében megfordult, és letelepedett a kanapéra.

– Ilyen eset észlelésekor szólni kell neked és/vagy a fiúknak!

– Bizony, kimondtad a kulcsszót: szólni!

– És én szóltam is.

– Az előtt vagy az után, hogy akcióba lendültél? – tette fel az újabb kérdést Nicholas. – Utána, ugye? Holott mi a szabály?

– Ugyan már, Nico!

– Nincs ugyan már, Liz! Megbeszéltük az elején, hogy nektek csak annyi a dolgotok, hogy szóltok, azután távol maradtok!

– Tudok magamra vigyázni!

– Ezt nem kétkem, csakhogynem tudhatod, hogy reagálnak! Még jó, hogy nem a srác után indultál!

– Mi lett volna, ha az a pimasz kiscsaj nem éri be ennyivel?

– Ura voltam a helyzetnek!

– Lehet, de nem tűröm, hogy ilyen meggondolatlanul kockáztasd a saját és mások biztonságát! Még egy ilyen eset, és én magam tekerem ki a nyakad! Ígérd meg, hogy nem ijesztesz így rám többet. Illetve, hogy nem fordul elő még egyszer!

– Gyerünk, Liz, halljuk! – biztatta Richard.

– Jól van, rendben, megígérem, de akkor is fenntartom, hogy egyedül is megoldottam volna.

– Lehet, de azért is van ez a szabály, hogy a rendőrség kihagyjon ezekből titeket.

– Ez működik is? – kérdezte Richard.

– Igen, eddig működött.

– Milyen sűrűn fordul elő?

– Nem vezetek statisztikát, de lényegesen kevesebbyszer, mint máshol. Tisztában vagyok vele, hogy nem tudom teljesen kitiltani, de minden erőmmel ezen vagyok.

– Ez nemes cél! Most te jössz! – fordult a lányhoz Richard.

– Ne menjünk ebbe bele! Én még mindig tartom, hogy nem kéne így elengedni őket! Ha most nem haragszotok, a munkaidőm lejárt, így megkeresném Kate-et, és szórakoznánk.

– Várj! – szólt utána Nicholas. – Richard még szeretne mondani valamit.

A két férfi egymásra nézett, majd Richard:

– Menj csak, mindjárt megyek!

Mikor kiment a lány:

– Nem gondolod, hogy elnézést kéne kérned tőle? – kezdte Nicholas.

– Tudom, de ez akkora baklövés volt, hogy nem elég egy szimpla bocsánatkérés!

– Látod, ebben egyetértünk! – mondta, és kimentek a többiekhez, akik egy másik helyiségben táncoltak, szórakoztak, buliztak.

A lányok Liz barátaival ücsörögtek egy sarki asztalnál, majd táncolni mentek. Egy lassú szám alkalmával Richard lekérte Lizát. Szorosan összebújva táncoltak. A tánc végén a lány megfogta Richard kezét, és elvonultak Nico irodájába. Letelepedtek a kanapéra, és megcsókolta a férfit.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi, mikor ajkuk elvált egymástól, s a lány hozzábújt.

– Tudom, hogy nem igazán jó az időzítés... – kezdte halkan a lány.

– De...? Mondd, kérlek!

– Hát jó – sóhajtott egy nagyot a lány. – Ha jól sejtem, hideg zuhanyként ért téged ez az időszakos meló.

– Nem, vagyis igen. Nem tudom, jólesett volna, ha... – kezdte a férfi.

– Engedélyt kérek vagy kikérem a véleményed?

– Az utóbbi. Nincs szükséged az engedélyemre. Aggódom egy kicsit, túl sokat vállalsz.

– Szeretném, ha tudnád, azért nem kértem ki előre a véleményed, mert úgy gondolom, ugyanaz az álláspontod, mint a kungfuról. Szeretem ezt csinálni, nem sűrűn fordul elő az, aminek szemtanúja voltál korábban.

– De előfordul, és többek között ez is aggaszt.

– A fiúk nem hagynák, hogy bajom essen.

– Sajnálom, de ez sovány vigasz, ha te ismét nem tartod be a Nico által felállított szabályokat.

– Rendben, alku. Jól gondold meg, öt perc múlva érvényét veszti! Betartom a szabályokat, te pedig nem gördítesz akadályokat a melóval kapcsolatban.

– Hogy érted?

– Anyára gondolok.

– Aha, értem.

– Mi az, hogy aha?

– Reggel szóba került, de nem kértem Liát, hogy vessen véget neki, és nincs is szándékomban ilyesmit tenni.

– Ez nekem egyelőre elég, köszönöm.

– Lia említette, hogy még mindig foglalkoztat az a butaság, hogy választanom kell, te vagy anya. Felejtsd el, kérek! Bízz bennem, megoldom!

– De én nem akarom, hogy...

– Ne, ne, ne. Te ne foglalkozz ezzel! Megígéred, hogy leveszed a napirendről?

– Rendben – mondta a lány egy nagy sóhaj kíséretében.

Felállt, és az ablakhoz ment. A férfi követte.

– Van még valami, igaz?

– Igen. Sajnálom, nem akartalak most terhelni ezzel...

– Ne butáskodj! Hallgatlak!

– Hol is kezdjem? Annak, hogy a nagy nyaggatásod ellenére nem kerestem meg és beszéltem még Mr. Wilksszel és Philippel, oka van/volt. Az egész még feltételezés, húztam az időt, hogy bizonyítékot szerezzek, de eddig nem jártam sikerrel. Még zavaros egy kicsit, de mindjárt megvilágítom a lényegét. Emlékszel arra a napra, mikor lógtam a suliból?

– Igen.

– Akkor mondtam neked két szót.

– Paranoia és pókersakk.

– Úgy van. Elgondolkodtatott, hogy miért érdeklődik anynyira irántam, illetve irántunk a két úr.

– Ezt hogy érted?

– A feltételezésem a következő: valaki a háttérből osztja a lapokat a két pasinak egy bizonyos cél érdekében.

– Tehát innen jött a paranoia és a pókersakk? Szerinted ki osztja a lapokat?

– Igen, szerintem utánunk szimatolnak. Talán Dyson, de mint mondtam az elején, ez csak feltevés.

– Megnyugodnál, ha utánajárnék?

– Nem szeretném ezt is a nyakadba varrni, csak a véleményedre voltam kíváncsi, hogy igaza van-e Chrisnek, és tényleg paranoiás vagyok, vagy tényleg a kapcsolatunkat vizslatják.

– Szerintem nincs szükséged pszichológusra, mert nem vagy paranoiás, de nem is a kapcsolatunk szűrt szemet nekik. Amondó vagyok, hogy az elutasító, szenvtelen viselkedésed velük szemben, ami miatt a figyelmük középpontjába kerültél.

– Nem tartom valószínűnek, hisz problémás tinik segítése is a munkájukhoz tartozik, tehát hozzászokhattak már.

– Ebben igazad van, de te nem egy problémás tini vagy, legalábbis nem abban az értelemben, ahogy te gondolod. A javaslatom a következő: én megoldom a Mrs. Sanders dolgot, és utánajárok ennek a feltevésnek. Jó ez így?

– Úgy látom, nincs értelme ellenkezni – hagyta jóvá a lány.

Visszamentek Kate-ékhez a táncterembe. Körülbelül hajnali két óra körül hazamentek. Majd békével aludni tértek, ki a saját szobájába.

TIZENHATODIK FEJEZET

Hétfő reggel korábban keltek a szokásosnál, hogy legkésőbb fél nyolcra az iskolába érjenek. Liz kicsit nyúzottnak látszott, de jól érezte magát a bőrében. Talán kicsit kevésnek bizonyult a hétvégén átaludt órák száma, pedig szinte teljesen átaludta a vasárnapot. A reggeli korainak tűnt, így megegyeztek, hogy útközben harapnak valamit.

– Richard, jól sejtem, hogy piszkálja még valami a csőröd?

– törte meg hirtelen Liz a csendet.

– Nem, a hétvégén megbeszéltünk mindent, azt hiszem.

– Nem voltál túl meggyőző! Ki vele, ki tudja, mikor lesz rá legközelebb alkalom!

– Hát jó, rendben. Szerintem előnyösebb lenne számodra, ha a hétvégét nem munkával, hanem pihenéssel töltenéd!

– Vártam már, mikor hozod fel. Nézd, elég nagy vagyok már, hogy szabadon rendelkezsem az időmmel!

– A szabadon rendelkezéssel azért vitatkoznék! – szólt közbe a férfi.

– Így folytattam volna: szeretem ezt a munkát, és Lia is áldását adta! Sajnálom, hogy ez neked nem tetszik, de gondolom, leginkább az bánt, hogy nem avattalak be.

– Igen, vagyis nem! Én nem úgy fogalmaznék, hogy nem tetszik, inkább úgy, hogy aggódom. Ezt sajnos a hétvégén történtek alá is támasztják!

– Miért, mi történt a hétvégén? Megint lemaradtam valamiről? – kelt életre a hátsó ülésen alvást színlelő Kate.

– Köszönöm, vártam már, mikor dörgölöd az orrom alá! Nem, Kate, nem maradtál le semmiről, csupán egy részeg randalírozott – füllentette Liz.

– Bocs, azt hittem, alszik! – súgta a férfi.

– Miért van az az érzésem, hogy ez nem fedi a teljes valóságot? – kérdezte Kate.

– Azt mondod, hogy...

– Nem, Liz, nem mondtam, csupán abból, ahogy Richard mondta, másra gondoltam.

– Egészen pontosan mire? – kérdezte a férfi.

– Nem ejthetnénk végre a témát? – kérdezte Liz, mintegy végszóként.

– Részemről nincs akadálya – mondta Kate.

– Még valami, Liz! Megoldható lenne, hogy elkerüld az újabb összetűzéseket Alexszel?

– Mintha előfordult volna akár egyszer is, hogy én kezdeményeztem a vitát.

– Nem ezt mondtam.

– De a vitához ketten kellenek, ugye?

– Mintha az olyan könnyű lenne! – jegyezte meg Kate.

– Kösz, Kate, látom, legalább te látod a lényegét.

– Igen, mert én tudom, milyen az, mikor Alex vagy bárki más rászáll – válaszolta Kate.

– Ezt hogy kell érteni?

– Úgy, hogy ő is volt már célpontja Alex piszkálódásainak! – segítette ki Liz.

– Én ezekről miért nem tudok? Itt az ideje, hogy valaki végre helyrerakja azt a lányt!

– Pont ezért nem kötöttem az orrodra. Akár hiszed, akár nem, egyedül is meg tudjuk oldani. Nincs szükségünk segítségre!

– Liz esetében tanúja voltam egypárszor, hogy egyedül is meg tudja oldani – gúnyolódott a férfi.

– Úgy nézem, valaki bal lábbal kelt fel ma reggel! – válaszolt Liz.

– Reszkess canberrai gimnázium, Mr. Sandersnek rossz napja van! – vette tréfásra a figurát Kate, erre a lányok nevetésben törtek ki.

– Nincs rossz napom, és nem keltem bal lábbal, csak nagyon aggódom! Túl sokat vállalsz, és sok a felesleges, elkerülhető vita Alexszel!

– Feleslegesnek lehet, hogy felesleges, de hogy elkerülhető lenne, azt kétkélem! – zárta le Liz a vitát.

– Csak egyszer, egy napig lennél összezárva velem, rájössz, hogy nincs igazad! – mondta Kate.

– Ugyan, Kate, ilyet kívánsz saját bátyádnak?!

– Nem kívánok, de ha a saját bőrén tapasztalná, másképp vélekedne!

– Eltértünk egy kicsit a tárgytól. Egy ígéretfelét várok tőletek! – folytatta a férfi.

– Megpróbálom, de nem ígérhetek semmit – mondta Liz.

– Én meg pláne! – helyeselt Kate.

Megérkeztek, mindenki ment a dolgára. A férfi felhívta a lányok figyelmét az ebéd utáni próbára, ami csakhamar el is jött. Liz kicsit fáradt és ideges volt, valami rossz előérzete támadt.

– Sziasztok – jött ki Mr. Sanders az irodájából.

– Jó napot kívánunk! – válaszoltak az egybegyűltek.

– Kate, hozd ki a magnót, kérlek!

Bemelegítés után munkához láttak. Nagyon jól ment, igaz, akadtak még aprócska hibák. Ezeket szerencsére csak a szakavatott szemek vehették észre. Tartottak tíz perc szünetet.

– Liz, mi van veled? – kérdezte Kitty.

– Erre én is kíváncsi lennék! – csatlakozott Mr. Sanders a szőnyegnél gyülekező lányokhoz.

– Nem lehetne lógva hagyni? Ugyanúgy, mint másoknak, nekem is lehet rossz napom.

– Jó, jó, csak egy kérdés volt – nyugtatta Kitty.

– Ugye mondtam, hogy a hétvégi pihenés... – súgta a férfi, hogy csak a mellette álló Kate és Liz hallja.

– Semmi köze hozzá, az én dolgom, hogy mit kezdek a szabad időmmel – fakadt ki Liz kissé hangosabban, hogy az egész terem hallhatta.

– Húha, ideges a hercegnő! – jegyezte meg Alex.

– Alex, befognád végre! Vedd már észre, hogy senki nem vevő a baromságaidra! – torkolta le Liz.

– Hölgyeim, lenyugodnának végre! Miss. Thomas, befáradna az irodámba?

– Nem látom szükségét! – mondta Liz, és elvonult az öltözőbe.

– De én igen! – szólt utána a tanár.

A lány megrántotta a vállát, és távozott. Hideg vízzel megmosta az arcát, kissé lenyugodott, de hangulatán semmit sem változtatott. Vége lett a próbának. Mikor Liz az öltözőbe ért, már csak Kate, Kitty és Alex voltak ott.

– Hercegnő, ha javasolhatom, szerezz be néhány levél nyugtatót! – kezdte újra Alex.

– Fejezd már be! – szólt rá Kitty.

– Rám vártatok? – kérdezte Liz.

– Igen.

– Egy perc, és kész vagyok! – mondta Liz, öltözni és pakolni kezdett.

– A csodához nem elég egy perc! – folytatta Alex.

Erre Liz lerakott mindent a kezéből, és Alexhez lépett.

– Most már elég volt belőled! – mondta.

Megfogta a lány pólóját, és a falhoz nyomta.

– Ne, Liz, hagyd, nem éri meg! – mondta Kate, és jelezte Kittynek, hogy egyéb segítségre lehet szükségük.

Kitty távozott, és kicsivel később Mr. Sandersszel tért vissza.

– Megtudhatom, mit műveltek itt már megint ti ketten? – kérdezte a férfi, és odalépett, hogy szétválassza a lányokat. Lizát maga előtt tolva kituszkolta az öltözőből, majd az ajtóból visszafordult: – Egy perc múlva mindhárman legyetek az irodámban!

Egészen az irodáig fogta és terelgette a lányt ellenlépéstől tartva.

– Mire volt ez jó megint? – kérdezte a lány.

– Űlj le! Ezt én is kérdezhetném tőled? Mihez kezdjek most veled?

– Nem, köszönöm, túlságosan felhúzott ez az idióta! Érdekel is engem. Tedd, amit kell!

– Mi van veled? Mintha megegyeztünk volna valamiben? Ekkor kopogtak.

– Gyertek be! Gondolom, hiába kérdezném, mi volt ez az egész, választ úgysem kapnék! Alex, mennyi beírásod van már ilyesmivel kapcsolatban?

– Négy, öt – válaszolta Alex.

– A jelek szerint nem igazán tanultál belőlük!

– Hát nem! – vágta rá Liz.

– Akkor próbálkozzunk mással! Ti ketten nem láttatok és nem hallottatok semmit! – nézett Kate-re és Kittyre. – Ti pedig nem tettetek semmit.

– Igen, tanár úr! – mondták a lányok.

– Még nem fejeztem be! Most felmentek tanulni. Ha végeztetek, megkerestek! A többit majd akkor. Ti is lejöhettek, ha van kedvetek, sőt szívesen venném a segítségüket! Érthető voltam?

– Igen, tanár úr! – mondták a lányok.

– Akkor elmehettek!

Liz kivételével mind távoztak.

– Miért nem az ilyenkor szokásos eljáráshoz, a beíráshoz folyamodtál?

– Mert, mint mondtam, nem tanultok belőle, így valami hatásosabbra van szükség. Másrészt, pedig akkor megtudta volna Ronnie és Mrs. Roberts is. És ha ők tudják, nagy a valószínűsége, hogy Liának is tudomására hozzák. Annak a következményeivel pedig, azt hiszem, mind a ketten tisztában vagyunk, vagy nem?

– De igen, köszönöm. De mintha megegyeztünk volna, hogy nem részesülök sajátos elbánásban.

– Nem is részesülsz, az első ok volt a domináns.

– Mit találtál ki délutánra?

– Majd meglátod!

– Ne fúzzön nagy reményeket az egészhez!

– Köszönöm a bizalmat!

– Nem a bizalomról beszélek, hanem arról, hogy Alex az csak Alex. Később beszélünk – mondta Liz, és távozott.

A folyosón összefutott egy jól öltözött asszonnyal. Köszönt neki, és udvariasan útbaigazította a szertár felé. Hosszan a nő után nézett, és egyre erősebbé vált az a különös érzés, ami pár órája kerítette hatalmába, majd ment a dolgára. Később ők négyen a terem felé vették az irányt.

– Tanár úr, itt vagyunk! – szólt be Kate a szertárba.

– Kate, gyere be egy labdáért, a többiek menjenek be a terembe!

Becsukta a lány mögött az ajtót.

– Itt van anya.

– Tessék?

– Jól hallottad. Idejött, hogy...

– Terepszemlét tartson, vagy kibéküljön? Mihez kezdesz most?

– Nem tudom, de azt igen, hogy távol kell tartani tőle Lizát!

– Igen, különben, huh! Bele sem merek gondolni, mi lesz itt. Mi lenne, ha elhalasztanánk egy kicsit ezt a büntetést.

– Nem, azt nem lehet. Megtartjuk, de ha korábban jön vissza, le kéne foglalnod, míg kimenekítem Lizát.

– Jól hangzik. Remélem, sikerül, bár szerintem fordítva egyszerűbb lenne.

– Hát még én, de a reménynél több kell. Igazad lehet. Akkor enyém anya, tied Liz! Menjünk, és persze ezekről egy szót se senkinek!

– Természetes.

Bementek a terembe. A férfi először egymás ellen játszatta a két lányt, majd együtt tette őket próbára Kate és Kitty ellen. Bizonyítva ezzel, hogy együtt, összefogással többre mennek. Gyengéik felszínre hozásával igyekezett őket csapatmunkára, összefogásra sarkallni. Néhány jól hangzó ígéret el is hangzott a lányok részéről, csak remélni lehet, hogy be is tartják, főleg Alex.

– Remélem, tanultok ebből. Mehettek! Liz, válthatnánk két szót? – kérdezte a férfi.

– Ugye most nem arra akarsz kérni, hogy menjek be veled, hogy bemutathass?

– Nem egészen, én csak... Várj, miről is beszélsz?

– A rövidebb verziót mondom, jó?

– Megköszönném.

– Útbaigazítottam egy hölgyet a szertár felé. Majd később elvonultok Kate-tel, és leírhatatlan ábrázattal tértek vissza. Mindezt összehoztam a hétvégén történetekkel, és úgy gondoltam, hogy a nő az anyukátok.

– Helyes következtetés. Beláttam, hogy korai és...

– Nem lehetetlen, adj nekik időt!

– Elképesztő vagy, ugye tudod?

– Hát persze, és gyönyörű, és okos, és főleg szerény. A viccet félretéve, miről szeretett volna velem beszélni? – váltott magázódásra a lány, mert lépéseket hallott a háta mögül.

– Én csak szerettem volna megköszönni, hogy kisegítettél az előbb.

– Ez volt a lényeg, nem?

– De igen, többek között. Bejössz? – mutatott a szertárra a férfi.

– Nem, köszönöm, ha nem haragszik, inkább kihagynám egyelőre.

– Lehet, hogy átgondolta, és megváltozott a véleménye.

– Sajnálom, én maradok racionális, de ön és Kate miatt remélem, igaza van. Van még valami, vagy mehetnek?

– Igen, lenne, de van egy olyan érzésem, hogy úgysem kapok rá választ!

– Próbá cseresznye!

– Van valami, ami bánt vagy idegesít. Jól gondolom?

– Nem fontos.

– Miért nem mondd el?

– Mert tényleg nem fontos. Mennem kell – nézett az órájára a lány.

– Holnap nagyszünetben főpróba, később visszatérünk még erre!

– Jó, jó, viszontlátásra!

– Szia.

A lány kiment a teremből, összefutott a már oly sokat emlegetett hölgygel.

– Te vagy Elizabeth, ugye? Beszélhetnék veled? – kérdezte, de meg sem várta a lány válaszát, hanem folytatta. – Margareth Sanders vagyok, Katherine és a tanár úr anyukája.

– Tudom. Sajnálom, de mennem kell.

– Mit akarsz Richardtól? Mennyi volt a fogadás tétje? Megduplázhatom akár csak...

– Egy pillanat, Mrs. Sanders! Miféle fogadásról és duplázásról beszél?

– Ez engem is érdekelne? – kapcsolódott be a férfi is a beszélgetésbe.

– Tudod te, mire gondolok! Te is csak egy trófeavadász vagy, nem?

– Ez ugye csak vicc, mert senki sem nevet rajta!

– Nem, Richard, ez komoly.

– Anya!

– Nekem ebből elég, nem hallgatom tovább. Engedelmezzel! – mondta a lány, és sarkon fordult, hogy távozik, de a nő útját állta.

– Még nem fejeztem be! – mondta a nő.

– Ugye nem ezzel akartál próbálkozni? – fordult a férfi a nőhöz.

– Bevallom, megfordult a fejemben.

– Azt hittem, világos voltam a hétvégén, hogy ne avatkozz a magánéletembe!

– Elmehetek végre? – kérdezte újra a lány, és a férfira nézett.

– Persze, menj csak! Sajnálom anyám viselkedését. Holnap találkozunk!

– Nehogy már bocsánatot kérj! – háborodott fel a nő.

– Én sajnálom, önnek kell vele együtt élnie. Tudja: a családot, azt kapjuk... Viszontlátásra! – vette tréfára a dolgot Liz, mire a férfi elmosolyodott.

– Szia – vágott a szavába jelezve, hogy nem kéne befejezni, és hogy tudja, mire gondolt. – Veled viszont beszédem van! – és betuszkolta a szertárba a nőt.

Liz megkereste Kate-et, és elmesélte neki a történeteket. Javasolta, hogy siessen bátyja segítségére, különben meglehet, hogy vér fog folyni. Kicsit tartott attól, hogy Mrs. Sanders ezzel a trófeavadász dologgal bogarat ültet Richard fülébe. Nem mintha olyan könnyen lehetne befolyásolni, de ki tudja, mégis csak az anyukája.

Este mindenki tette az ilyenkor szokásos dolgait. Liz átnézte a műsorra kiválasztott ruháját, egy kis lyukat fedezett fel rajta. Segítséget kért Mrs. Collinstól az orvosláshoz, majd az ágya szélére akasztotta, hogy ne gyűrődjön össze a másnapi műsorig. Másnap Liz nem ment le a lányokkal reggelizni. Kate felhozta neki a reggelinek szánt két zsömlét szendvicsként. Liz a szobában tett-vett, elpakolta egy szatyorba a műsorra kikészített ruháját, majd kiment egy pillanatra a fürdőbe. Mikor visszajött, Alex jött ki a szobájukból egy szatyorral.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte tőle.

– Kittyt kerestem, egy németjegyzetet szerettem volna elkérni – válaszolta Alex.

– De, amint látod, senki sincs itt. Minek jöttél be?

– Gondoltam, megvárom itt, de meguntam, és épp indultam, mikor jöttél.

– Jól van, ne magyarázkodj, megmondom Kittynek, hogy kerested!

– Köszönöm – mondta Alex, és távozott.

Mikor megjöttek a lányok, átadta az üzenetet, és elindultak az első órájuk terme felé. Liz anélkül, hogy megnézte volna a szatyra tartalmát, felkapta és betette az iskolai szekrényébe. Nagyszünetben főpróbára gyülekeztek a második emeleti aulában lévő nagyszínpadnál. Liz észrevette, hogy a szatyor-

ban nem az a ruha van, amit ő este előkészített. Kissé dühösen és értetlenül csatlakozott a többiekhez. Nem értette, hova tűnt a ruhája, ki cserélte ki. Leült a lányokhoz a lépcsőre. Senkinek nem szólt ezen különös dolgról. Megjelent Mr. Sanders két másik tanárral. Mr. Robins a műsor technikai részével, míg Mrs. Monica Morgan a teljes szervezéssel foglalatoskodott. Mr. Sanders odament Lizhez, mivel észrevette, hogy csak ő nincs átöltözve.

– Te nem próbálsz? Miért nem öltöztél még át? Mindjárt mi jövőnk! – kérdezte a férfi dühösen.

– De igen, de...

– Kértem, hogy átöltözve gyertek ide!

– Tudom, de lába kelt a ruhámnak.

– Sajnálom, de akkor a póttag áll be helyetted!

– De ez így nem igazán igazságos!

– Nincs ruhád, tehát helyettesítenie kell valakinek, akinek van. Most bocsáss meg, de mi következünk! – mondta a férfi, és távozott.

– Köszönöm, hogy meghallgatott! – szólt utána a lány gúnyosan.

A lány a tanári felé vette az irányt. Meglátta Mrs. Roberts-öt és Mrs. Collinst, akik a folyosón beszélgettek.

– Mrs. Collins, tudna rám szólni néhány percet? – lépett oda hozzájuk Liz köszönés nélkül.

– Szia, Elizabeth. Amint láthattad, épp beszélgettünk. Azonkívül köszönni is illik – mondta Mrs. Roberts.

– Bocsánat. Jó napot kívánok. Mrs. Collins... – Néhány másodperc hatásszünet után így folytatta: – Elnézésüket kérem, felejtsek el! – mondta Liz, és távozni készült.

– Miben segíthetünk? – állta el a lány útját Mrs. Collins.

A lány egyikről a másikra nézett.

– Azt hiszem, semmiben – mondta halkan.

– Nekem mennem kell, Ronnie. Később folytatjuk! – mondta Mrs. Roberts, és távozott.

– Rendben. Mondd, mi történt? – fordult a lányhoz.

- Sajnálom, hogy megzavartam a beszélgetésüket.
- Nem történt semmi. Hallgatlak. Miért kerestél meg?
- Nem elég, hogy arra sem vette a fáradságot, hogy meghallgasson, még olyan lekezelően beszélt velem, mintha egy infantilis kétéves lennék... – fakadt ki dühösen a lány.
- Na, várjunk csak! Keressünk egy nyugis helyet, és kezd az elejéről, hogy lehetőleg értek is belőle valamit!
- Bementek egy üres helyiségbe.
- Reggel beraktam a ruhámat egy szatyorba. Mikor készültem, hogy felveszem a főpróbára, nagy „meglepetés” várt. Nem az a ruha volt a szatyorban. Utólag végiggondolva van egy olyan érzésem, hogy Alex keze van a dologban.
- Ez súlyos vád, nem gondolod?
- Nem jut eszembe egyéb ésszerű magyarázat, hogy hova tűnt a ruhám.
- Oké, idáig értem, mindjárt utána is járunk a dolognak, de ki nem akart meghallgatni?
- Mr. Sanders. Meg akartam magyarázni, de meg sem hallgatott, csak fújta a magáét hidegen és kimérten, azt érzékeltetve, hogy szándékosan tüntettem el a ruhámat. Amiben szerintem semmi logika nincs.
- Gondolom, az egyik póttagot állította be helyetted.
- Igen.
- Kit?
- Nem tudom, azt már nem vártam meg.
- Oké, gyere, járjunk utána! Kik a póttagok?
- Tiffany és Alex.
- A színpadon próbálnak, ugye? – kérdezte a nő, és elindult az emeletre a színpadhoz, mikor a lány némán bólintott.
- A színpadon Liz társai épp végeztek, Kate Lizhez ment.
- Hová tűntél? – kérdezte Kate.
- Hát itt vagy, téged kerestelek – lépett oda hozzájuk Mr. Sanders.
- Ön mondta, hogy nincs itt keresnivalóm! – vágott vissza Liz.

- Liz, kérlek! – szólt rá a nő.
- Nem ezt mondtam, és nem is így értettem. Sajnálom az előbbieket, kissé ideges voltam – magyarázkodott a férfi.
- Kate, ide küldenéd Alexet? – kérte a tanárnő.
- Igen, megyek.
- Mi történt? – kérdezte a férfi, és egyikről a másikra nézett.
- Csak annyi... – kezdte Liz az előbbi stílusban.
- Liz keresett egy olyan személyt, aki meghallgatja – vette át tőle a szót a nő. – Szerintem ugyanis nem szabad átsiklalnunk egy ilyen dolog felett.
- Megmondanátok végre, miről beszéltek? – türelmetlenkedett a férfi.
- Azt próbáltam elmondani, hogy azért nincs ruhám, mert Alex elvette. Ezt még sajnos nem tudom bizonyítani, de addig nem nyugszom, míg ki nem derítem, mi ez az egész! – mondta Liz.
- Ez kissé súlyos vád, nem gondolod? – kérdezte a férfi.
- Én is ezt kérdeztem, de ebben legalább lehet logikát találni – védte meg a nő.
- Megjött végre Alex.
- Engem keresett, tanárnő?
- Igen, megmutatnád a fellépőpólódat? – támadt rá Liz.
- Mi lenne, ha emberi hangon próbálnánk meg megbeszélni? – kérte a férfi.
- Mi, vagyis én csak viccnek szántam – védekezett Alex.
- Milyen szellemesek vagyunk! Néha kísérteni is szoktál? Nem látom, hogy bárki is nevetne.
- Tehát tényleg te vetted el a ruháját? – kérdezte a nő.
- Igen, de nem akartam rosszat.
- Mikor és miért? – kérdezte a nő.
- Egy pillanat, mi volt az a többes szám? – kérdezte Liz, majd hangosan kezdett gondolkodni. – Te túl hülye vagy, hogy ilyet kitalálj, tehát más volt az értelmi szerző, te csak a kivitelező voltál, ugye? – folytatta Liz.
- Liz, kérlek! – szólt rá a nő.

– Várjunk csak, Liz! Ugye nem arra célozatsz, amire gondolkodok, hogy gondolsz? – kapott a fejéhez a férfi.

– Beavatnátok, lemaradtam pár körrel? – kérte őket a nő, mikor látta, hogy néz egymásra Liz és a férfi.

Távolabb a lépcsőn Mrs. Sanders bukkant fel, összenézett Alexszel. Liz követte Alex tekintetét.

– Nekem ennyi elég is. Köszönöm, tanárnő, de részemről azt hiszem, lezártam a dolgot. Délután is tiéd a terep – mondta Alexnek, és távozni készült.

– Várj, nem hagyhatod, hogy győzzön vagy megússza! – állította meg a nő.

– Ugyan, mit tehetnék? Már úgy nézem, elérte, amit akart, tehát győzött – mondta Liz.

Egy pillanatra a férfira nézett, és szó nélkül magukra hagyta őket.

– Ez kissé meredek, gondold át újra! Rendben? – szólt utána a férfi.

– Alex, tegnap mintha megegyeztünk volna valamiben?

– Tudom, tanár úr, nem felejtettem el, csak viccnek szántam.

– Miért? Az szerinted vicces, hogy elveszed a ruháját, és kitúrod abból a dologból, amibe annyi időt és energiát fektett? – faggatta a nő.

– Én is sok energiát feccöltem bele.

– Jól sejtem, hogy van még valami a háttérben? Mi van még az egész mögött? – nézett a nő hol a lányra, hol a férfira.

– Most megkeresed Elizabeth-t, és bocsánatot kérsz, majd kulturáltan megbeszélitek, hogy ki áll be délután a műsorba – mondta határozottan a férfi.

– Igen, tanár úr.

– Helyes. Hangsúlyozom: kulturáltan. Ha veszekedéssé fajul, a te számládra lesz írva, és súlyos következményei lesznek! Azonkívül előjegyeztelek egyheti délutáni büntetésre, a többit pedig még kigondolom. Ellenvetés? – fordult a nőhöz.

– Nincs. Most menj, és tedd a dolgod! – mondta a nő. Megvárta, míg a lány távozik, majd így folytatta: – Szóval beavatsz végre?

– Gyere az irodámba! – mondta, és elindult a lépcsőhöz.

Mrs. Sanders még mindig ott ácsorgott. Mikor mellé ért, dühösen odaszólt neki:

– Te is!

Odaértek, becsukták az ajtót.

– Ronnie, ő az édesanyám: Margareth. Anya, ő egy kedves munkatársam: Ronnie.

– Örülök, hogy megismerhetem, asszonyom! – kezdte Ronnie.

– Én is örülök. Mi történt Richard, miért haragszol rám? – adta az ártatlant Margareth.

– Láttad fönt az iménti kis jelenetet? – folytatta a férfi ugyanolyan dühösen, mint előbb.

– Igen, de mi közöm hozzá?

– Nagyon remélem, hogy semmi! – vágta rá a férfi.

– Ugye megbocsát nekünk egy percre? – kérdezte Ronnie, és kihúzta a férfit a szertárból. Bementek a tornaterembe, amely üres volt. – Mi ez az egész? Mi köze lenne anyukádnak az Alex és Liz közötti konfrontált helyzethez?

– Mint mondtam, remélem semmi. De sajnos bizonyos előzmények lehetőségessé teszik, hogy ez az egész nem Alex és Liz kis csatáiról szól.

– Akkor végképp nem értem, mi folyik itt.

A férfi nagyot sóhajtva hátat fordított a nőnek, és kifelé nézett az ablakon.

– Hát akkor kirakózzunk... – kezdett el hangosan gondolkodni a nő. – Az biztos, hogy Liz és Alex érintve van.

– Nem igazán. Az a feltevés, hogy Alex csak eszköz, kivitelen volt, valójában hármunkról szól a dolog.

– A hármunk alatt Lizát, anyukádat és magadat érted?

– Igen, de hangsúlyozom, ez csak feltevés.

– Így már kezdem érteni a dolgokat. Ha jól sejtem, anyukád nem támogatja a kapcsolatodat.

– Bingó. Az, hogy nem támogatja, enyhe kifejezés. Ha helyes a feltételezés, akkor mindent megtesz a kapcsolatom ellen. Azon munkálkodik, mióta itt van, hogy összeugrasszon minket. Tegnap, például megvádolta, hogy csak egy trófeavadász, és hogy ez az egész csak egy fogadás miatt van.

– Ez butaság! De ugye nem hittél neki?

– Persze hogy nem.

– Ez megmagyarázhatja Liz viselkedését.

– Ezt hogy érted?

– Dühös, csalódott és kétségbeesett. Valószínűnek tartom, hogy úgy gondolja, hittél anyukádnak. Csak úgy tudhatod meg, hogy igaz-e a feltételezésed, hogy kiugrasztod a nyulat a bokorból. Valahogy vallomásra kell bírni őket.

– Azt hiszem, már tudom is, hogy derítjük ki az igazat. Gyere! – mondta a férfi, és visszamentek a szertárba.

– Nem a megfelelő embert választottad a tervedhez. Tény, hogy szinte Alex az egyetlen olyan személy, aki lépten-nyomon összekap Lizzel. De ő az egyetlen, aki, ha egy kicsit megszorogatsz, úgy énekel, mint a dalos pacsirta.

– Lehet, hogy a diákjaid bedőlnek ennek, de én már csak azért sem, mert semmi közöm az egészhez.

– Töviről hegyire bevallott mindent, nagyon csalódott volt, mikor rájött, hogy csak kihasználtad.

– Nem hiszem, hogy ennyire ostoba lenne – állapította meg Margareth.

– Nem az, de mint mindenki, ő is utálja, ha átverik – mondta Ronnie.

Kopogtak.

– Tessék! – szólta ki Mr. Sanders.

Liz lépett be.

– Elnézést kérek a zavarásért! Mr. Sanders, válthatnánk két szót? – kérdezte a lány.

– Nem hiszem, hogy... – kezdte volna Margareth.

– Anya! – figyelmeztette a férfi. – Bocsássatok meg, rögtön jövök!

Kiléptek, és az ajtó becsukódott.

– Érdekes diskurzust folytattunk Alexszel! – kezdte a lány.

– De ugye...

– Ne aggódjon, nyugodt, békés csevegés volt, nem lett belőle botrány! Szóval a lényeg: Alex figyelmeztetni szeretett volna, de a történetek után nem mert a szeme elé kerülni.

– Miért? Olyan félelmetes vagyok? Talán az a hír terjed, hogy tinilányokat eszem vacsorára? – poénkodott a férfi.

– Ezt tőle kell megkérdeznie. Alex azt állítja, hogy a felbujtó, akit most nem neveznék meg, szó szerint idézem Alexet: „Azt mondta, ne aggódjak. Ha kiderül, elintézi, hogy megúszsam, és ha nem sikerül, az sem baj. Már beindult a B terv.”

– Ez mit akar jelenteni?

– Nem tudom, erről nincs információm.

– Nem lehet, hogy csak kitalálta?

– Nem tartom valószínűnek. Bárhogy is, legyen óvatos!

– Majd én kiderítem. Köszönöm, hogy szóltál.

– Nem tesz semmit.

– Van még valami?

– Lenne, de sem a hely, sem az idő nem alkalmas a boncolgatásra.

– Tehát Ronnie-nak igaza volt, tényleg azt hiszed, hogy...

– Ez most nem alkalmas!

– Miért nem? Mikor lesz az?

– Nem tudom. Viszlát – mondta Liz, és távozott.

A férfi némán nézett a távolodó lány után, majd visszament a szertárba.

– Szóval ott tartottunk, hogy Alex bevallott mindent, és egy bizonyos B tervről is beszélt.

– Hát hiába, csak magában bízhat az ember – jegyezte meg Margareth.

– Vagyis ezt értem úgy, hogy te voltál az értelmi szerző?
– faggatta tovább a férfi.

– Értsd, ahogy akarsz!

– Ideje a dolgom után nézni. Később beszélünk. Örülök, hogy megismerhettem, asszonyom! – mondta Ronnie, és elindult kifelé.

A férfi követte, majd az ajtón kívül:

– Köszönöm a segítséged, és sajnálom, hogy belekevertelek ebbe a kusza ügybe!

– Ugyan, menj már. Ha segítségedre lehetek még valamin, tudod, hol találsz!

– Igen, köszönöm. Azt hiszem, igazad volt. Tényleg azt hiszi, hogy bevettem az összehordott zagyvaságot.

– Rákérdeztél?

– Nem. Csak annyit kérdeztem, van-e még valami. Erre a válasz az volt, hogy lenne, de sem a hely... Tudod, a szokásos.

– Beszéljek vele?

– Nem, köszönöm, majd én megpróbálom! Egy kimenő sokat segítene.

– Vedd elintézettnek, de ez tényleg kivételes eset, nem csinálunk belőle rendszert.

– Hálám örökké üldözni fog érte! Köszönöm.

– Ne fenyegezz! – poénkodott Ronnie. – Mihez kezdesz vele? – a szertár felé bökött.

– Legszívesebben elküldeném, de jobb, ha szem előtt van, míg apa ideér érte!

– Sajnálom a történeteket! Beszélj vele, mégis csak az anyukád! – mondta a nő, és távozott.

Liz ebéd után elbújt a szobájában, így Alex szerepelt a műsorban. Meg akarta nézni barátai produkcióját, de jobbnak látta, ha most egy kicsit egyedül marad. Össze kell szednie magát, és a gondolatait is meg kell zaboláznia. Mi a fenét csináljak most? Elhitte az összehordott zagyvaságokat? Mi lesz ennek a vége? Mit ártottam neki, hogy...? Tépelődött félhangosan a lány. Körülbelül félórás gondolkodás után:

– Ugyan már, Liz, szedd össze magad! Mindjárt elsülyedsz az önsajnálásban! Szedd már össze magad! Lépj tovább,

és tedd a dolgod! Ez az, ezt fogom tenni! – gondolkodott hangosan.

Megbeszélte Chrisszel, hogy edzenek egy kicsit. Liz kissé belemerült a „játékba” Chrisszel, észre sem vette, hogy Kate jelent meg egy férfival.

– Bocs a zavarásért. Liz, valaki szeretne veled beszélni! – kezdte Kate. Liz anélkül, hogy odanézett volna, válaszolt.

– Bocs, Kate, de szerintem mindent megbeszéltünk X.-szel, amit kellett!

– Nem róla beszélek, hanem...

Kate a férfit nézett.

– Én szeretnék váltani veled néhány szót! – fejezte be Kate mondatát a férfi.

Liz odakapta a fejét, és rögtön zavarában el is pirult. A lány mélyen a férfi szemébe nézett.

– Ez a szem, ezek a vonások olyan ismerősek – gondolkodott a lány.

– Chris, nem haragszol, ha később folytatjuk? – kérdezte a fiútól.

– Nem, rám férne egy kis pihenés – válaszolt Chris.

– Sajnálom, hogy megzavartam... A nevem... – kezdte a férfi.

– Idősebb Mr. Sanders, tudom. Elizabeth Thomas vagyok! – vágott a szavába a lány, és zavartan habogni kezdett. – Úgy értettem, hogy Mr. Sanders apukája nem...

– Tudom, hogy értetted! – mondta a férfi, és mosolyogni kezdett a lány zavarán.

– Elnézését kell kérnem az öltözködésemért, de ha van egy kis ideje, két perc, és itt vagyok! – mondta a lány, és már el is tűnt az öltözőben, meg sem várta a férfi válaszát.

– De ugye most nem előlem szökött el? – kérdezte a férfi.

– Nem, dehogy! – válaszolta Kate.

Liz csakhamar üdén, frissen csatlakozott hozzájuk.

– Itt vagyok, miben lehetek a segítségére?

– Itt, nem messze láttam egy kávézót. Nem beszélhetnénk meg egy kávé mellett?

– Sajnálom, de nemsokára kezdődik a tanuló, és ilyenkor már nem mehetünk ki a városba! – kezdte Liz.

– Nézd csak, mi van a kezemben! – dugta Liz orra alá a kimenőket Kate.

– Mi folyik itt, Kate? Miért érzem, hogy megint valamiféle összeesküvésbe keveredtem?

– Ne aggódj, nincs itt semmi összeesküvés! Katherine vásárolni megy az édesanyjával – mondta nyugodtan a férfi. – Mivel magának úgyis kellett kérnie kimenőt, megkértem, hogy neked is kérjen! Ennyi az egész.

– Bocs, Kate, egyszer bedőltem ennek, többször nem fogok! – mondta a lány, és távozni készült.

– Várj, Elizabeth, kérlek! – szólt utána a férfi.

– Hagyd, apa, majd én! – mondta Kate, és megállította Lizát. – Belátom, a múltkorival kapcsolatban igazad van, de most szó sincs erről! Esküszöm neked mindenre, ami szent, nincs közöm hozzá, és nincs összeesküvés!

– Ez biztos? – nézett a férfira és a lányra. – Nem jelenik meg mintegy véletlenszerűen anyukád vagy a bátyád?

– Nem kísértem a sorsom! Mi vásárolni megyünk!

– Biztos? – kérdezte újra a férfitől.

– A szavamat adom! – mondta a férfi.

– Jól van, rendben, de előre szólok, Kate, nem úszod meg annyival, mint a múltkor!

Kimentek az épületből, a kapu előtt különváltak. Kate a parkolóba ment, ahol Richard és az anyukája már a kocsiban várták. Liz és Mr. Sanders a kávézóhoz sétáltak.

– Jó napot kívánok! Mit hozhatok önöknek? – ment oda az asztalukhoz a pincér.

– Én egy kávéért kérnék és egy rostos narancsot – mondta a férfi, és kérdően nézett a lányra.

– Milyen teájük van?

– Nagy a választék: van mindenféle gyümölcsös, zöld és egyéb ínycség.

– Ginzenges zöld tea?

– Abban nem vagyok biztos, hogy ginzenges, de...

– Nem lényeg, ha van ginzenges, akkor azt kérek. Ha nincs, akkor jó a sima zöld tea is. Elnézését kérem, nem kukacskodni akartam.

– Ugyan dehogy, ezért vagyok itt! Azonnal hozom az italukat! – mondta a pincér, és eltűnt.

– Sajnálom, ha kellemetlen helyzetbe hoztam.

– Szó sincs ilyesmiről. Annyi kérdésem lenne, mielőtt belekezdenék jövelelem okába, hogy azt sem tudom, hol kezdem.

– Ha javasolhatom, mondjuk az elején.

– Mit szólnál hozzá, ha mostantól tegeződnénk? Adam vagyok.

– Köszönöm a lehetőséget, de nem ígérhetek semmit.

– Ritkaság a mai fiatalok körében, hogy ennyire udvariasak, figyelmesek lennének – állapította meg a férfi. Meghozták az italukat, Liz megköszönte, és ismét elnézést kért, majd mikor a pincér távozott: – Hol is tartottam? Ja, igen. A fiatalok udvariasságánál. Mi volt az a valami, amit megzavartam?

– Ez egy viszonylag új sport, a neve kungfu.

– Én karatéztam fiatalabb koromban.

– Gondolom, a következő kérdés, hogy választ egy törekény lány ilyen sportot?

– Igen, jelek szerint már sokan kérdezték!

– Igen. Ha megengedi, a rövidebb verziót mondom el. A történet egyszerű. A mai közbiztonsági viszonyok mellett, úgy gondolom, minden lánynak szüksége lenne némi önvédelmi fogás megtanulására. Utánanéztem, beiratkoztam, életmódom má vált.

– Oké, ezt értem. De mire jó? Milyen pozitív dolgot ad? Az én időmben a lányok gimnasztikáztak, vagy egyéb könnyebb, nőiesebb sportot választottak.

– Ma már egyre több lány választja a kungfut, a karatét és a hasonló dolgokat. Milyen pozitívuma van? Csak a saját tapasztalataimról mesélhetek. Megfontoltabb, nyugisabb lettem. Jól levezeti a feszültséget és a stresszt.

– De ugye Katherine nem érdeklődik utána?

– Nem. A hangjából ítélve nem is engedné neki?

– Nem tudom, nem keresett meg ilyesmivel. Mire céloztál azzal, hogy egyszer bedőltél neki, többször nem fogsz?

– Nem térhetnénk rá jövetelének okára?

– Egyáltalán nem, vagy csak most nem szeretnél erre a kérdésre válaszolni?

– Nem tudom, majd meglátjuk.

– Hát jó, akkor belevágok. Richard elmesélte azon történeteket, melyekért Margareth, a feleségem tehetők felelőssé.

– Ez csak feltételezés, még nem bizonyított.

– De igen, szint vallottak a résztvevők.

– Miért nem lep meg? Oh, sajnálom, nem úgy értettem!

– Megértem az érzéseid! Beszélhetünk róla?

– Így legyen ötösöm! Most válaszolnék arra a kérdésre: adódott egy eset, mikor én és Richard – halkult el a lány –, akit mostantól biztonsági okokból X.-nek hívok...

– Nem igazán értem, de rendben.

– Mindjárt megérti. Szóval X. és én eltérő véleményen voltunk. Egy jókora vita alakult ki, amibe némi magánéleti dolog is vegyült. Megegyeztünk az elején, hogy semmi személyes a sulis területén. Aztán, hogy ezt sikerült-e betartani, az más kérdés. Mindenesetre én rendszerint mindig tartottam magam a megállapodásunkhoz. Tehát részemről elnapoltam a dolgot, míg nem adóttak a lehetőségek, hogy megbeszéljük. De ezt Kate és egy másik személy nem bírta kivárni. A másik személy X.-et, Kate pedig engem cipelt egy semleges helyre, persze mindezt véletlennek álcázva.

– Most már értem! Nagyon sajnálom mindazt, amit Margareth az elmúlt két napban mondott vagy tett. Nem akarom

mentegetni, mert hibázott. Rosszul kezelte a dolgot, de ő csak aggódott a fia és a különös kapcsolata miatt.

– Joggal aggódik, belátom, amivel persze nincs egyedül, de... – a lány elhallgatott, és lesütötte a szemét.

– Nagyon megbántott és megalázott? – fejezte be a lány mondatát a férfi, és egyfolytában a lány arcát fürkészte.

– Igen, de most nem ez a lényeg, hanem az, hogy akit védeni akart, őt is ugyanúgy megbántotta. Talán jobban is, mint ahogy engem szeretett volna.

– Azt mondod, hogy azonkívül, hogy összeugrasztotta a barátnőjével, még nagyobb fájdalmat okozott neki?

– Hogy a francba ne. Megsértette az autonómiáját, összezavarta a fejét, feldúlta mindennapi életét, és akkor még arról nem is beszéltem, ami a legjobban fájt neki. Sajnálom. Kérne nekem még egy teát? Rögtön itt vagyok! – kérdezte a lány, és meg sem várva a választ, elment a mosdóba.

– Elnézését kell kérnem! – mondta a lány, mikor visszajött.

– Felejsük el! Nincs több sajnálom és elnézést, rendben? Beszélgetni jöttünk. Mondj ki mindent bátran! Mire céloztál az imént?

– Ez még a hétvégéhez kapcsolódott, mikor elmondta önöknek a dolgokat. Az fájt neki a legjobban, hogy nem adtak esélyt neki, nekem vagy épp nekünk. Tisztában volt vele, hogy nem fogják támogatni, sőt ellenezni fogják, de reménykedett benne, hogy adnak neki egy esélyt.

– Igazad lehet! A te szüleid tudják? Hogy fogadták?

– Igen.

– Sziasztok. Ideülhetek hozzátok? – hallotta a jól ismert hangot, melyre összerezzen, és sokatmondóan Adamre nézett. – Most mi van? – kérdezte Richard a jól ismert pillantás láttán.

– Semmi. Csak úgy jött el velem beszélgetni, hogy nem bukkantok fel véletlenül – magyarázta a férfi.

– Bocs, apa, akkor már itt sem vagyok! Nézz rám, kérlek! – fordult a lányhoz, majd mikor ő ránézett: – Körülbelül három

órát töltöttem anyával, majd mikor már nem bírtam, szinte menekülve kerestem egy helyet, ahol még esetleg egy kávé is kaphatok! Tényleg véletlenül keveredtem ide! De már megyek is!

– Ne. Maradj, kérlek! – mondta a lány alig érthetően.

– Akkor én most magatokra hagylak titeket – kezdett el készülődni Adam.

– Ne, kérem, Adam, maradjon! Ha már így adódott, elmondanám, amit akartam. Mivel túl közel van a sulis, jól jönne a segítsége, ha érti, mire gondolok.

– Richard?

– Örölnék neki, ha maradnál.

– Rendben.

– Folytassátok csak onnan, ahol megzavartam! – mondta Richard.

– Én azt hiszem, mindent elmondtam, amit a témához hozzá tudtam és akartam fűzni.

– Én még annyit hozzátennék, hogy mindenben, amit mondtál, igazad van, és hogy te egy remek lány vagy! Mindennek ellenére még te véded meg, holott nagyon csúnyán bánt veled. Nagyon sajnálom a történeteket.

– Köszönöm. Megegyeztünk, hogy nincs több sajnálom. Ha nincs más, akkor neked mondanék még néhány dolgot – fordult Richardhoz a lány.

– Hallgatlak, és remélem, nem az következik most, amire gondolok!

– A helyzetre való tekintettel arra kérnélek, hogy most egy ideig ne találkozzunk, és ne beszéljünk!

– Ne, Liz, erre nincs szükség! – mondta Adam.

– Sejtettem! Gondolom, hiába is mondanék bármit, nem tudnálak meggyőzni.

– Nem. Úgy érzem, szükségünk van most egy kis távollétre!

– Miért? – kérdezte szinte egyszerre a két férfi.

– Mindketten túl dühösek vagyunk, és csak bántanánk egymást. Másodszor pedig: a hétvégén beszéltünk valamiről,

amire te azt mondtad, hülyeség, nem fordulhat elő. De én úgy érzem, most jött el az a pont, amit bizonyítanak is a történetek.

– Nem értem, miről beszéltek! – mondta Adam.

– Ne aggódj, egyelőre én sem! – jegyezte meg Richard.

– Egy bizonyos választásról beszélek, amit a hétvégén már említettem. Mondtam, hogy ha rajtam múlik, nem hozlak olyan helyzetbe.

– Anya és te?

– Látom, dereng valami! – jegyezte meg a lány.

– Nem akarok beleszólni, de ez butaság – mondta Adam.

– Ez tényleg butaság.

– Nem, nem az, és harmadszor pedig: szükségem van egy kis időre, hogy rendbe tegyem a gondolataim.

– A jelek szerint te ezt már eldöntötted, nekem ebbe nincs beleszólásom! – jegyezte meg Richard szárazon, majd egy levelet vett elő.

– Nyugodtan és higgadtan ülj le anyukáddal, és beszéljétek meg! – javasolta a lány.

– Rendben, ha te is leülsz Liával! – vágott vissza a férfi gyerekesen.

– Kértelek, hogy szállj le erről a témáról!

– Te bezzeg beleszólhatsz, hogy mit tegyek...

– Látod, pont erre gondoltam az előbbieken. Nem szoltam bele, csupán javasoltam – védekezett a lány.

– Most is Lizzel kell egyetértenem, nem rá haragszol, de vele veszekszel!

– Nem veszekszem. Sajnálom. Én pedig ezt akartam neked megmutatni – átadta a levelet a lánynak, elolvasta a címet.

– De ez neked szól! – nyújtotta vissza a lány.

– Olvasd el, kérlek!

– Nem olvasom el más levelét, ha megengedi, akkor sem! Mondd el, amit tudomásomra akarsz hozni!

– Rendben – elvette a levelet, és Adamnek adta. – Egy iskola állásajánlata áll benne. Tudni szeretném, hogy ez az állapot ideiglenes vagy állandó?

– Nana, ezt nem. Ezt a döntést neked kell meghoznod! Neked most csak és kizárólag saját magadra kell gondolnod, illetve arra, hogy mi a legjobb neked, és arra, hogy lenyugodva, higgadtan ülj le beszélni anyukáddal!

– De lenne még néhány dolog, amit ezen ügy kapcsán meg kéne beszélnünk! – próbálkozott Richard.

– Bocsáss meg, fiam, de egyet kell értenem Elizabethszel. Igaza van a döntést illetően, és a beszélgetéssel kapcsolatban is. Amivel viszont nem értek egyet, az a szakítás, bár be kell valljam, nyomós érveket hoztál fel, de...

– A francba – mondta Liz, mert épp a bejárat ajtóra nézett.

– Liz, kérlek! – figyelmeztette Richard. – Dyson van itt, és épp ide tart! Hagyd, majd én!

– Elizabeth, uraim! Neked nem a suliban kéne lenned? – lépett oda hozzájuk Mrs. Dyson.

– De igen, de Ronnie, azaz Mrs. Collinstól kaptam kimenőt. Volt még egy kis időm, így beültem egy teára. Az urak pedig családi programon vannak. A család hölgy tagjai meglátták a Leárazás táblát az egyik közeli boltban, így észrevettek, és csatlakoztak, míg Kate-ékre várnak.

– Tudom, hogy a látszat kissé furcsa, de...

– Ne magyarázkodj! Elizabeth, ne késs el! – mondta a nő, és távozott.

– Ez nem semmi, még ilyenkor is vág az eszed! – jegyezte meg Adam.

– Köszönöm – mondta halkán Richard.

– Nem lényeg, mennem kell, különben elkésem. Sajnálom! Örülök, hogy megismerhettem, Adam! Viszlát – mondta a lány, és már el is tűnt.

A következő napok lassan teltek. Richard többször megpróbált Lizzel beszélni, azért csak próbált, mert a lány mindig elsliszlazolt a férfi elől. A hétvégi személyes találkozások és a telefonos kísérletek is kudarcba fulladtak, így feladta. Jó egy hónappal később Liz a terembe készült egy kicsit dobálgatni a

labdát. A terem előtt az öltözőbe ment, és lepakolta a nála lévő dolgokat. Kilépett az öltözőből. Egyszer csak valaki megragadta a csuklóját, és a szertár felé kezdte húzni. A meglepetéstől el is felejtett védekezni, hagyta, hogy Richard az irodájába ráncigálja, de nagyon pipa lett. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó:

– Mi a fenét képzelsz magadról? – fakadt ki a lány, erre a férfi egy hirtelen mozdulattal magához rántotta a lányt, és megcsókolta. A lány szenvedélyesen viszonzta, majd mikor ajkuk elvált:

– Annyira szeretlek, és nagyon hiányzol! – szólalt meg végre a férfi. – Én is hiányoztam neked? Tudni szeretném, hogy ez a csók volt-e az utolsó?

– Közelni szeretnél velem valamit?

– Igen, de előbb szeretnék egyértelmű választ kapni!

– Tehát döntésre jutottál?

– Miért térsz ki folyton a válasz elől?

– Ácsi, egy pillanat! Te ráncigáltál ide, és neked van mondanivalód, nem nekem! Hát vágj bele, ne raboljuk egymás idejét!

– Most azért nem válaszolsz, mert végleges, vagy, mert még nem döntöttél?

– Rátérnél végre a lényegre! Várjunk csak! Úgy döntöttél, elfogadod az állást, igaz?

– Igen, kicsivel több a meló, de a pénz is több.

– Nem mintha annyira szükséged lenne rá – jegyezte meg a lány kissé gúnyosan.

– Ez igaz, de nem a fizetés volt a domináns!

– Meg sem merem kérdezni, hogy akkor mi.

– Reménykedem benne, hogy a döntésed nem végleges, és így nagyobb eséllyel rúgok labdába! Nincs bujkálás és hazudozás, nyíltan vállalhatjuk a szerelmünket!

– De ugye nem azt akarod mondani, hogy ez alapján hoztad meg a döntést?

– Mérlegeltem, hogy mi szól a maradás mellett és ellen, illetve mi szól a változtatás mellett és ellen.

– Tudom, mit jelent az, hogy mérlegelni! Mi szólt még a változtatás mellett az elhangzottakon kívül?

– Több pénz, közelebb van a lakásomhoz, állandó státusz, és még sorolhatnám!

– Itt is állandó helyed van, nem? Kate is átmegy abba a suliba?

– Nem és nem. Itt csak egy tanévre szóló szerződés van, ami mellesleg nemsokára lejár. Mint a te esetében, Kate esetében is rossz ötletnek tartom a suliváltást. Tehát végleges vagy sem?

– Reménykedj csak, szépfiú! – mondta a lány, és távozott.

Pár napon belül megtörtént a munkahelyváltás Richard részéről. Amint elvitte az utolsó holmiját is, és már hivatalosan sem dolgozott itt, sűrűbbé váltak a telefonálások és a hét közbeni kis randik Lizzel, és persze hátvédként Kate-tel.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Nehezen és lassan, de eljött végre a december 16-a, az évváró napja, és egyben a nyári szünet, az utolsó hajrá előtti nagy pihenés, lazítás ideje. Liz és Richard egy háromhetes, hátizsákos, országjáró kirándulásra adták a fejüket. Canberrából indultak. Canberrában megnézték a régi, 1930-as években épült és a mögötte magasodó új országház, amely 1988-ban épült. Előttük látható az úgynevezett Államszövetség rakpart (Commonwealth Place), ahol láthatóak a világ zászlói, valamint a jobb oldalon az országos tudományos múzeum, a Questacon található. Canberrából Brisbane-be mentek, amelyet 1824-ben alapítottak. Brisbane Ausztrália harmadik legnagyobb városa, egyben Queensland állam fővárosa. Brisbane nevezetességeit Gold Coast felhőkarcolói, a szörfözésre kiváló tengerpartjai, illetve a kiterjedt csatornái, majd Perth korábban még nem látott, turisták által kedvelt helyei követték. Olyanok, mint az üzleti vagy történelmi városrész a Kormányzói Palotával és a parlament épületével, vagy a kereskedelmi negyed bevásárlóközpontjaival. A harmadik városrészben a szórakoztató és kulturális negyedben található a Nyugat-auztráliai Múzeum, a Művészeti Galéria és a könyvtár épülete. Perthben található Ausztrália legnagyobb víz alatti akváriuma is, mely szintén nagy turistalátványosság. Perthből Adelaide-be vezetett tovább útjuk. Ahol nem előre megtervezett útvonal szerint nézték meg a várost, hanem improvizáltak egy kicsit. Adelaideből Richard szülővárosába, Victoria állam fővárosába, Melbourne-be mentek. Benéztek ugyan Richard szüleihez, de csak pár órát időztek náluk, és folytatták útjukat. Először a városban megnézték a Rialto Towerst, a déli féltéke legmagasabb irodaépületét; az Australian Gallery of Sport and Museumot, az összes sportág történelmi múltjáról szóló kiállítást; a Melbourne Cricket Groundot, az ország első számú sportstadionját, illetve kulturális jelképét; a Royal Botanic Gardenst; a

Kings Domaint, mely hatalmas kiépített parkterület (valamikor mocsár volt a helyén), s itt található Victoria állam kormányzójának az épülete is, majd a Rippon Lea kastéllyal zárták melbourne-i kirándulásukat. Melbourne-ből a három hét lejártához közeledve Sydney felé vették az irányt, de még New Castle-t kutyaftttában megnézték, amely a második legnagyobb település az ausztráliai Új-Dél-Wales államban, és magában foglalja a Newcastle és Lake Macquarie, Cessnock, Maitland és Port Stephens helybeli kormányzati területeket is. A Hunter folyó torkolatánál fekszik, 160 kilométerre északra Sydney-től. A végállomás Lizéknél Sydney-ben volt. Igyekeztek minden nagyvárost és nevezetes látnivalót útba ejteni, de sajnos nem jutott mindenre idejük. Az időjárás sem volt mindig velük. A három hétben több olyan nap is volt, hogy zuhogott az eső, bár ez őket nem rettentette el, hogy folytassák barangolásukat. Liz tervezte meg az útvonalat, amihez nem minden esetben tartották magukat, Richard pedig a háttér-információkról gondoskodott. Mivel saját autóval mentek, nem voltak menetrendhez kötve. Olcsóbban is jöttek ki. A költségeket természetesen felezték. Liz ugyanis csak így, és külön szobás alvással ment bele ebbe a nyaralásba.

A család, de főleg Kim és Kate, aki erre az alkalomra érkezett, már nagyon várták őket. Alig tudták leplezni kíváncsiságukat.

– Na, mesélj, milyen volt? – kezdte Kate, mikor már lepakoltak.

– Gyönyörű, fárasztó, érdekes, rövid, nomád, és még sorolhatnám a jelzőket. Egyszóval fantasztikus volt, készítettünk egy csomó képet – összegezte Liz.

Pár napot otthon, Lizéknél voltak, majd egy kéthetes családi üdülésre indultak Bunburybe, ami Perthtől délre található. Richard és Kate is velük tartott. Mindent összevetve ez a két hét is jól sikerült. Hazatérésük után Richard és Kate elvonnultak a szokásos, háromhetes Sanders családi „nyaralásra”. Szinte napi kapcsolatban voltak Lizzel, ami persze inkább

Richardöt érintette. A szünetből hátralevő két hetet Liz otthon, Kate a szüleivel, Richard pedig ingázva töltötte. Mivel neki már volt dolga az új munkahelyén, így csak délutánonként tudott találkozni Lizzel, de előfordult, hogy akkor sem. Liz a szünet otthon töltött idejében, ahogy korábban ígérte Nicholasnek, kisegített a Selectben.

A diákok nagy bánatára elérkezett a január utolsó hete, a tanévnyitó napja. Mindenki nagy lelkesedéssel mesélte a szünidei sztorikat. Elizabeth már bizsergető lelkesedéssel várta ezt a napot. Kíváncsi volt az új nebulókra, és a frissen csatlakozott felnőttekre egyaránt. Elsősorban a barátait hiányolta, illetve azt a jellegzetes légkört, amely a tanévnyitót jellemzi. Gondolok itt arra, hogy a barátokkal való találkozás érzése, az új emberekkel való ismerkedés szépségei, lehetőségei és árnyoldalai. Azonkívül az iskolai napirendbe, szabályokba történő idomulás, visszazökkenés, és még sorolhatnám. Elizabeth elhatározta, hogy ebben az évben több időt és energiát fordít a tanulásra, főként az érettségire, ami egyben a felvételi is lehet, ha úgy dönt. Ugyanis iskolája válogatja. Van olyan iskola Liz kitűzött céljai között, ahol az érettségi és a felvételi az együtt van. Mivel több felsőoktatási intézményt szemelt ki magának, így olyan is akad, amelyben külön van a felvételi vizsga. Liz a nyelvtanulást is felpörgette egy kicsit, hogy minél előbb meg legyen a nyelvvizsgája. Természetesen ez az év sem telt el úgy, hogy ne zördült volna össze Mrs. Coltonnel vagy Alexszel. Igyekezett ezen kis összecsapásokat elkerülni.

Az évnyitó után Liz és Richard, amikor csak idejük engedte, összehoztak egy-egy délutáni vagy esti randevút valahol a városban. Egyszer csak elmaradt a szokásos esti telefon és randi. Richard azt gondolta, hogy sok volt a tanulnivalója Lizéknek és azért, de ez így ment már lassan két hete. Nem bírta tovább, nem értette, mi folyik körülötte, ezért nyakába vette a várost, hogy megkeresse a lányt, és utánajárjon a dolgoknak. Az aulában Mrs. Collins szívélyesen fogadta.

– Szia, eltévedtél? Visszahúz a szíved? Mesélj, milyen az új munkahelyed? – kezdte a nő.

– Szia, igen hiányoztok, ha erre voltál kíváncsi! A munka... még nem megy minden zökkenőmentesen, de majd bele-rázódom, idővel! – mondta kissé furcsa mellékszöngével a hangjában.

– Minden rendben?

– Igen, ne aggódj!

– Megbántad?

– Nem, dehogy, csak, mint mondtam, még nagyon az elején vagyok! Nem láttad a lányokat?

– Kate-re és Lizre gondolsz?

– Igen.

– Baj van?

– Nem.

– Az ábrázatod nem erről árulkodik. Akarsz róla beszélni?

– Nem, tényleg nincs gond, csak beszélni szeretnék Lizzel!

– Mintha a teremben láttam volna őket – gondolkodott hangosan a nő. Gyere, nézzünk utána! – mondta, és elindult a tornaterem felé, ott is voltak a lányok.

Kate a lányokkal a szőnyegen beszélgetett, Liz pedig Chrisszel a szokásos kis edzésüket tartották.

– Sziasztok – lépett oda hozzájuk Mrs. Collins és Richard.

Lizék anélkül, hogy odanéztek volna, visszaköszöntek, majd Chris felpillantott:

– Azt hiszem, hozzád jöttök! – mondta a srác sokat sejtetően, erre a lány is odanézett.

– Szia – köszöntötte a lány egykedvűen Richardöt.

– Én akkor megyek is a dolgom után – mondta Ronnie. – Aztán ne felejts el minket, és jelentkezz sűrűbben! Légy jó, és hívj! Sziasztok – mondta a nő, és távozott.

– Válthatnánk néhány szót? – szólalt meg végre a férfi, aki mélyen elmerült a lány szemében. Chris tétován nézett egyik-ről a másikra, a lány válaszára várt, hogy menjen vagy marad-

jon. Kate lépett oda hozzájuk. Egy puszival üdvözölte testvérét, de ő is meglehetősen távolságtartó volt.

– Nem beszélhetnénk valahol nyugodtan? Elmondanátok végre, mi folyik itt? Azt hittem, találkozunk a szokott időben és helyen?

– Nekem személy szerint sok a dolgom, ezért én nem hívtalak, hogy találkozzunk! – mondta Liz, és elkezdte helyére ráncigálni a szőnyeget, amin edzettek.

– Én sem hívtalak, mert megvonták a hétre a kimenőmet – mondta Kate, és segített Liznek.

A férfi még mindig döbbenet és értetlenül állt ott.

– Mi történt, erről miért nem tudok?

– Bocsi, de nekem tényleg sok a dolgom, majd holnap megkereslek és megbeszéljük! – mondta Liz, és elindult ki a teremből.

– Na nem, azt már nem! Én itt és most akarok magyarázatot kapni! – mondta Richard, és követte a lányt, majd megragadta a karját, hogy megállítsa.

– Nem kaphatsz meg mindent, amit akarsz. Azt hittem, erre már rájöttél! – gúnyolódott a lány. – Elengednél végre?

– Nem, amíg nem tudom meg, mi a fene folyik itt! Nem hívtok, nem találkozunk, és mikor idejövök, ridegek, kimértek, sőt elutasítóak vagytok!

– Te hívtál? Nem. Tehát nem hiszem, hogy jogod van ezt a szememre hányni! Hogy Kate miért viselkedik úgy veled, azt vele kell tisztáznod! Én pedig, mint mondtam, holnap megkereslek és megbeszéljük! Engedj el végre! – mondta a lány határozottan.

A férfi engedett a szorításon, majd egy hirtelen mozdulattal magához rántotta a lányt, aki a férfi mellére tette a kezét, hogy távol tartsa magától. Ahogy a férfi átkarolta, a lányon az érzései vulkánként törtek át minden gátat, felhagyott a védekezéssel, nem gondolkodott, belesimult az ölelésbe, amit maga is viszonzott, és hagyta, hogy megcsókolja. Nem zavartatták magukat, hogy egy csomó kíváncsi szempár szegeződik rájuk.

Mrs. Collins, aki maga is tanúja volt az iménti kis jelenetnek, finoman oldalba bökte a férfit, mintegy figyelmeztetésként, de ők csak csókolóztak tovább.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Mrs. Dyson kissé hangsúlyosabban, mint szeretete volna. Erre a párocska ijedten rebbent szét.

– A francba – mondta a lány elvörösödve és lesütött szemmel.

– Az irodámba, mind a ketten! – mondta a nő, és sarkon fordult.

– A francba, sajnálom! – szólalt meg végre Richard.

– Mit sajnálsz: a káromkodást, a csókot...? – kérdezte a lány kissé dühösen.

– Nem, azt, hogy ilyen helyzetbe hoztalak – vágott a száva a férfi.

– Én próbáltalak figyelmeztetni! – mondta Ronnie. – Menjete, mert még jobban begurul! – javasolta a nő.

Liz és Richard elindultak az igazgatói felé.

– Tényleg sajnálom! – mondta a férfi.

– Van mit! – hagyta rá a lány.

Beléptek az irodába. A nő az ablaknál állt, és szemmel láthatóan nagyon ideges volt.

– Üljetek le!

– Nem, köszönöm, én inkább állok! – mondta a lány, és most ő ment az ablakhoz, mert a nő közben az asztalához ült, ezzel is hangsúlyozva hivatalos mivoltából következő hatalmi fölényét, és hogy oltári nagy bajban vannak.

– Előreláthatólag hosszú beszélgetés lesz, úgyhogy ülj csak le! – mondta a nő, és megvárta, míg leült.

– Jól láttam, amit láttam? Mi ez az egész? Mióta tart? Én valamit sejtettem, de bíztam bennetek! – fakadt ki a nő. – Melyikőtök kezdi? – nézett egyikről a másikra.

– Ez az egész az én hibám... – kezdte a férfi.

– Az én meglátásom szerint Miss. Thomas is kivette a részét!

- Jól látja! – hagyta rá a lány.
- Én voltam, aki...
- Na nem, nem fogod még ezzel is terhelni a számlám! – mondta a lány határozottan.
- Kifejtenéd, mire gondolsz? – kérte a nő.
- Arra, hogy megjelenik itt hős megmentőként, és elviszi a balhét, mondván, hogy...
- Liz, kérlek! – vágott a szavába a férfi.
- Na jó, rendben. Kaptok két percet, hogy megoldjátok azt, ami a feszültséget okozza köztetek, mert így nem lehet megbeszélni semmit, márpedig innen addig el nem megy senki, amíg ezt a helyzetet nem tisztáztuk! – mondta a nő határozottan, és meg sem várta a választ, telefonálni kezdett.
- Nincs köztünk semmi vita! – válaszolta a lány, de a férfi megfogta a csuklóját, és a legtávolabbi sarokba húzta.
- Nézd, tudom, hogy haragszol rám...
- Az nem kifejezés!
- Most már biztos, hogy egyéb bűnöm is van az előbbieknél, amivel egyelőre nem vagyok tisztában, de később megbeszéljük! Most koncentráljunk a kezünk ügyében lévő problémára! Én hoztalak ebbe a helyzetbe, így szeretném én megoldani!
- Mint mondtam az előbb, én is kivettem a részem a dologból! Tehát...
- Nincs tehát. Én rángattalak bele, így ki is húzlak belőle! – mondta a férfi ellentmondást nem tűrően.
- Utálom, mikor ezt csinálod! Meghallgatnál végre? Attól tartok, tovább rontanál a helyzeten!
- Köszönöm a bizalmat! – mondta a férfi sértődötten.
- A javaslatom a következő: ezt most én intézem el, de tiéd az igazi meccs Liával! – mondta a lány ügyet sem vetve a férfi sértődésére.
- Természetesen én is úgy gondoltam, hogy Lia az én meccsem, de ezt is én akarom helyrehozni!

– Mint mondtam, nem kaphatsz meg mindent! Jobb, ha tartalékolod az erődet a másik beszélgetésre. Higgy nekem, szükséged lesz rá! Baromira díjaznám, ha észrevenné végre, hogy nem a megmentésedre van szükségem, nem mintha rá-szorulnék!

– Gyertek, vágjunk bele! – mondta a nő.

– Még egy pillanat! – kérte a lány. – Szóval?

– Nem értem egészen pontosan, mit akar jelenteni, de ezt majd később! Én intézem! – mondta a férfi, és ott akarta hagyni a lányt, de ő nem hagyta magát lerázni, megragadta a férfi csuklóját, és visszahúzta.

– Nézd, elég nagy szarban vagyunk együtt is, és külön-külön is, nem hagyhatom... – kezdte a lány nagyon dühösen és határozottan.

Richard a lány határozottságát, céltudatosságát elnézve:

– Végül is, mindig is te voltál a józanabb kettőnk közül.

– Helyes és bölcs meglátás! – mondta a lány, és otthagyta, mielőtt meggondolhatná magát.

– Rengeteg a dolgom, így hát vágjunk bele! – törte meg a pár másodpercnyi kínos csendet a nő. – Nem úgy tűnik, hogy megoldottátok volna a dolgot, inkább tovább rontottátok! Így rátok nézve meg sem lehetne mondani, hogy nemrég egy se-reg ember szeme láttára, nyilvános helyen, kikapcsolva a külvilágot olyan szenvedélyesen csókolóztatok, hogy azt hinné az ember, hogy fiatal házaspár vagytok. Mióta is tart ez az egész? Egészen pontosan, mi is ez? Ki kezdi?

– Ez bizony az volt, aminek látszott! – kezdte a lány.

– És még én rontok a helyzeten? – kérdezte a férfi gúnyosan.

– Folytathatnám? – förmedt rá a férfira, aki némán bólintott.

– A jelek szerint tényleg rontottatok a dolgon, amit nagyon sajnálok, de itt és most az aulai kis jelenetről kell beszél-nünk, tehát megköszöném, ha félreraknátok egyéb sérelmei-teket egyelőre, és erre koncentrálnátok! – kérte a nő valamivel nyugodtabban, mint a legelején.

- Elnézést! – mondták majdnem egyszerre.
- Folytasd, kérlek! – fordult a lányhoz.
- Tehát az volt, aminek látszott, egy csók két szerelmes fiatal között.
- Aki történetesen egy tanár és egy diák! – jegyezte meg a nő.
- Igen, ez így van – jegyezte meg a lány.
- Akik között nem megengedett, nem elfogadott az ilyen kapcsolat! – jegyezte meg szárazon a nő.
- Igen, ez is így van, de...
- De mi? Mióta tart ez?
- Szóval ez a csók volt az első és az utolsó, ami a sulis területén megesett. Különben is már nem dolgozik itt, tehát már nem a tanárom! – védekezett a lány.
- Jól fogalmaztál, már. De alig négy hónapja még az volt, és ebből két és fél, három hónap a szünet volt. Erre még viszatérünk! Ez igaz, de nem válaszoltál a kérdésemre, hogy mióta tart.
- Maga az érzés már elég régi, de csak az utolsó két-három hónapban került sor hétvégi találkákra.
- Amíg itt dolgozott, volt valami...
- Nem! – mondta a lány határozottan. – Tudom, hogy ezt most nem hiszi el nekem azok után, ami történt, de az iskola területén belül soha nem léptük át a tanár-diák határokat.
- Igazad van, nehezen hiszem azok után, amit láttam! Többször láttalak titeket kettesben!
- Lehet, de esküszöm önnek mindenre, ami szent nekem, beszélgetésen kívül a suliban soha nem történt semmi.
- Ezek a beszélgetések magánjellegűek voltak vagy iskolai?
- Nem tagadom, akadt közte magánjellegű, de 97 százalékban az iskolai dolgokat vitattuk meg. De se egy érintés, se csók, se semmi más.
- Mr. Sanders, van hozzáfűznivalód?
- Mit fűzhetnék még ehhez hozzá? Tény, hogy menthetetlenül beleszerettem az egyik diákomba...

– Bocs, várj egy picit! Ne feledd szavad! – mondta a nő, és a lányhoz fordult. – Akkor ennek tudható be különösen konfrontált kapcsolatot Miss. Coltonnel? Mert ha jól rémlík, egy időben vele jártál? – kérdezte most a férfit.

– Nem és igen – válaszolta a lány a férfi helyett.

– Ezt hogy kell érteni? – kérdezte a nő.

– Ez engem is érdekelne, mert ez mindig rejtély volt számomra!

– Az igen a második kérdésre volt a válasz, vagyis hogy igen, jártak. A nem pedig az elsőre. A mi konfrontált kapcsolatunknak részemről semmi köze ahhoz, hogy jártak. Én valahogy alapjáraton nem tudok vele kijönni, de a rá vonatkozó részt tőle kéne megkérdeznie!

– Értem, folytasd, kérlek! – fordult a férfihoz.

– Ott tartottam, hogy beleszerettem, s ezzel bűnös vagyok, hisz, ahogy te fogalmaztál, a tanár-diák kapcsolatban ez nem megengedett. De aki már volt szerelmes, az tudja, hogy ezt nem lehet tudatosan irányítani. Mármint azt, hogy mikor és kibe szeret bele az ember. Tudtam, hogy rengeteget kockáztatok, ha ennek teret engedek, de jött a véletlenek sorozata, amelyek tényleg véletlenek voltak, és mire feleszméltem, már nyakig benne voltunk. – Látta a nő elgondolkodó arcát és így folytatta: – Nem beszéltünk össze, de én is csak azt tudom mondani, amit Liz. A sulis területén nem léptük át a határainkat, ami pedig a sulin kívüli dolgokat illeti, az pedig már magánügy, vagy nem?

– Nem tudom, ebben a helyzetben, azt hiszem nem! Lenne még néhány kérdésem: volt egy eset, mikor azzal kerestél meg, hogy meg szeretnél nézni egy másik sulit. Már akkor is volt ez az egész, és volt köze ehhez? – fordult a lányhoz.

– Igen, volt, és nem csak és kizárólag azért jött szóba az a sulis, mert jobbat, illetve többet ígért.

– Te miért mentél el tőlünk? – kérdezte a férfitől.

– Először is: mert állandó státuszt ígérték, több a munka, de a pénz is több, nem kell napi két órát utaznom a munkahely és a lakásom között, és még sorolhatnám.

– Sajnálom, de meg kell kérdeznem, ha ilyen nagy a szerelem, akkor sor került már...? – nézett egyikről a másikra.

Liz felpattant, és az ablakhoz ment.

– Szexuális kapcsolatra gondolsz? – kérdezte a férfi.

– Igen, arra gondol – mondta a lány. – A reakcióm kissé félreérthető volt, de nem azért, mert a válasz igen! – magyarázkodott Liz.

– Nem került sor szexuális kapcsolatra! – mondta határozottan a férfi.

– Liz, megmagyaráznád esetleg? – kérte a nő.

– Igen, tudom, hogy magyarázatra szorul – mondta a lány, és hátat fordított a két felnőtteknek.

– Arról van szó, hogy Liznél ez a téma, mármint a szex, tabu. Nem műveli, nem beszél róla és... – ragadta magához a szót a férfi.

– A többi már tényleg nem tartozik ide! – szakította félbe a lány. – Nem mondom, hogy annyira konzervatív vagyok, hogy várni akarok vele a nászéjszakáig vagy az esküvőig, mert ez így nem igaz. Csupán arról van szó, hogy én nem érzem, hogy itt lenne az ideje. Nem vágok bele kíváncsiságból, mint a kortársaim többsége, vagy azért, hogy ne lógjak ki a többiek közül.

– Jó, jó, elég. A többit, majd ha kettesben lesztek! Ha ezt tényleg így gondolod és komoly, akkor örülök. Sajnos nagyon kevesen gondolkodnak így! Már csak az a kérdés, hogy mihez kezdjek most veletek. Végül is abban igazatok volt, hogy már nem dolgozik itt! Richard, előkerítenéd Ronnie-t és a húgodat? Várj... ne menj, várj csak! – kérte a nő.

Megvárta, míg becsukódik a férfi mögött az ajtó.

– Nem hazudnának értünk, ha ez volt a tétovázás oka – jegyezte meg Liz hűvösen.

- Bevallom, megfordult a fejemben! – a nő a lányra nézett.
- Sajnálom, de fel kell tegyek néhány kérdést, ami szeretném, ha kettőnk között maradna!
- Hallgatom. Ha tudok, válaszolok!
- Először is: tudni szeretném, részedről mi ez az egész.
- Szerelmes vagyok Richardbe!
- Szerelem, fizikai vonzalom, szeretet vagy csak egyszerű hiánypótlás?
- Nem értem, hova vezet ez! Nem hiánypótlás és nem felebaráti szeretet. Ez szerelem!
- Ki kezdeményezte a kapcsolatot?
- Ááá, kezdem már kapizsgálni, hová is vezet ez! – állt fel a lány felháborodottan. – Tök mindegy, mit válaszolok, így is, úgy is rosszul sül el. Azt hittem, jó munkatársi kapcsolat volt önök között!
- Igen, ez így van. De hogy jön ez most ide?
- Mindegy. Nem ugorhatnánk a következő kérdésre?
- Nem. Előbb erre szeretnék választ kapni! – Ekkor kopogtak. A nő felállt, és az ajtóhoz ment. – Várnátok itt egy kicsit? – Majd becsukta az ajtót, és visszament az asztala mögé. – A válaszodra várok!
- Meglehetősen sértőnek találom a kérdést, de rendben. Úgy emlékszem, én tettem meg az első lépést.
- Ez mit jelent?
- Azt, hogy én mondtam ki először, mit is érzek.
- Nézd, sajnálom, de tudnom kell, hogy mi ez az egész! Tudnom kell: a te részedről mi ez, tudnom kell: nem megfélemlítésről van-e szó, vagy továbbmegyek: szexuális zaklatásról, és még sorolhatnám! Ígérem, ez az utolsó, de meg kell kérdezmem: előfordult valaha a vallomás előtt vagy után, veled szemben vagy másokkal szemben, hogy Richard esetleg...
- Nem. Sem velem, sem mással szemben nem fordult elő!
- szakította félbe a lány még dühösebben.

– Sajnálom, behívhatom őket? – kérdezte a nő, mire a lány megrántotta a vállát. – Gyertek be! Foglaljatok helyet! – kérte őket.

Richard, mivel látta a lány dühét, megállt mellette az ablaknál, szerette volna átölelni, megnyugtatni, de a lány jelezte, hogy nem lenne túl okos húzás.

– Kate és Ronnie, azért kértem, hogy gyertek ide, mert lenne néhány kérdésem a történetekkel kapcsolatban!

– Miért, mi történt? – kérdezte Kate.

– Most nem az a lényeg. Azt szeretném tudni, hányszor fedeztettek a párocscsa – Lizék felé intett – iskolán belüli ténykedéseit.

– Bocsásson meg, pontosítaná a kérdést, illetve mit ért tevékenység alatt? – kérte Kate, mire Liz arcán mosoly suhant át.

– Olyan tevékenységre gondolok, ami átlépi a diák-tanár kapcsolat határait. Érintés, csók stb.

– Bár én csak a magam nevében beszélhetek, de ahogy én sem, úgy Katherine sem fedezte őket. Az tény, hogy néha rásegítettem, hogy beszélgessenek, persze kontrollált keretek között, de ennél több az én tudomásom szerint vagy közbenjárásommal soha nem történhetett – mondta Mrs. Collins.

– Dettó – válaszolta egyszerűen Kate.

Liz ezt is egy mosollyal nyugtázta.

– Kate, kérlek, válaszolj rendesen! – kérte a férfi.

– Iskolán belüli ténykedésüket egyszer sem fedeztem – válaszolta bővebben Kate.

– Iskolán kívülit? – kérdezte Mrs. Dyson.

– Az pedig már, szerintem, a magánügyük – mondta Kate.

– Nem feltétlenül! Tudtok vagy hallottatok-e olyan esetről, hogy valaki rajtakapta őket bármilyen félreérthető szituációban? – tette fel az újabb kérdését Mrs. Dyson.

– Nem – válaszolták szinte egyszerre.

– Köszönöm, Kate, elmehetsz!

Megvárta, míg becsukódik a lány mögött az ajtó.

– Tehát a következő lépés, beszélek a szüleiddel. Megbeszélések velük egy pénteki időpontot – fordult a lányhoz –, amikor mi felnőttek összeülünk és megbeszéljük, hogyan tovább, és hogy rendezhetnénk ezt az ügyet!

– Azt már nem! Nem dönt senki a fejem fölött anélkül, hogy ott lennék! – fakadt ki a lány.

Richard a lány karjára tette a kezét, Ronnie is a lányra nézett.

– Azt szeretted volna mondani, hogy szeretnél ott lenni, igaz? – javította ki Ronnie. – Ami, ha belegondolunk, jogos is!

– Igen, bocsánat!

– Rendben, ha mindenki beleegyezik, szólunk! Richard, hagyj itt nekem egy telefonszámot, amin elérhetlek!

– Rendben – mondta a férfi.

– Akkor egyelőre végeztünk! Mindjárt kezdődik a tanulószoba. Az a javaslatom, nem is inkább utasításom, hogy menj fel átöltözni – fordult ismét a lányhoz. – Ronnie ír neked egy kimenőt kilencig, vonuljatok félre valahova, és beszéljétek meg a dolgaitokat, mert így nem jöhettek a pénteki megbeszélésre!

– Elnézést, de ezt hadd szabályozzuk mi! – mondta Liz kissé udvariatlanul.

– Elizabeth! Megkérlek, hogy változtass a hangnemen és a stíluson! – szólt rá Ronnie.

– Nézd, szeretném ezt az ügyet szépen csendben magunk között, az iskolán belül elintézni, és persze minél előbb. De ha ti ketten így jelentek meg, mint most, akkor abból nem lesz semmi, nem fogunk tudni egyről a kettőre jutni. Tehát felmész, átöltözöl, és elvonultok valahova megbeszélni a dolgaitokat, vagy nélküled leszünk kénytelenek megtartani a pénteki megbeszélést!

Mind a három felnőtt Lizát fürkészte.

– Ki ne mondd! – mondta szinte egyszerre Ronnie és Richard.

– Látom, összeszokott kis csapat vagytok, én viszont nem értem. Tehát megmagyarázná valaki? – kérte Mrs. Dyson.

– Hidd el, jobb is, hogy nem érted! – pattant fel Ronnie, és elkezdte az ajtó felé terelgetni a lányt. – Azt akarta csupán mondani, hogy megy és átöltözik!

– Helyes, én is így gondoltam! – mondta Mrs. Dyson. – Ronnie, menj, intézd el neki a kimenőt, kérlek, és utána gyere vissza, mert lenne még pár kérdésem!

– Rendben, megyek! – mondta, és távozott.

– Tehát a számod megvan, majd hívlak a pontos időpont miatt! Kérlek, ne késs! Én még utánanézek egy-két dolognak. Még valami: szeretném tudni, az osztályozás érzelmi alapon történt-e.

– Nem, természetesen nem. A munkája alapján értékeltem Lizát is, és Kate-et is, senkivel nem kivételeztem, vagy nem részesítettem különleges elbánásban! Ha már a kérdéseknél tartunk, megtudhatom, mi történt az idő alatt, mikor elküldtél Ronnie-éért?

– További kérdéseket tettem fel Liznek.

– Éspedig?

– Nem véletlenül küldtelek el! – mondta a nő, és papíraihoz fordult. – Most pedig, ha megbocsátasz, folytatnám a munkámat!

– Rendben, már itt sem vagyok! Köszönök és sajnálok mindent! Szia! – mondta a férfi, és távozott.

Az aulában összefutott Mrs. Collinsszal, aki Lizzel beszélgetett.

– Ugye tudod, hogy nem volt helyes a hozzáállásod, sőt ronthatasz a dolgokon? – kérdezte a nő, mielőtt a lány válaszolhatott volna.

– Nem volt semmi baj a hozzáállásával, sőt! Meglehetősen jól kezelte a helyzetet, egész addig, amíg kettesben nem maradtak, és faggatni nem kezdte! – lépett oda hozzájuk.

– Ezt nem tudhattam, mi történt, hogy így kihozott a sodrodból? – kérdezte a nő.

– Nem lényeg, tényleg rosszul kezeltém a dolgot, hagytam felülkerekedni a sértettséget – jegyezte meg a lány. – De ugye ebből önnek és Kate-nek nem lesz baja?

– Nem, ne aggódj! Mi ez a borsos hangulat köztetek? Tudok segíteni valamiben?

– Nem, köszönjük, megoldjuk, ugye? – nézett a lányra a férfi.

– Sajnálom, hogy belekevertük! – mondta válasz helyett Liz.

– Nem ti kevertetek bele! Na, menjetek, és használjátok ki az időt, beszéljete meg mindent! Vissza ne hozd kilencig! – mondta a nő, és otthagya őket.

Liz és a férfi szótlanul távoztak az épületből. Beültek Richard kocsjába, mikor:

– Hova szeretnél menni? – törte meg végre a kínos csendet a férfi.

– Őszintén szólva sehova! – válaszolta a lány anélkül, hogy a férfit nézett volna.

– Legalábbis nem velem, ugye?

– Erre inkább nem válaszolok – mondta alig érthetően.

– Hozzám mehetünk? – próbálkozott tovább a férfi. A lány megrántotta a vállát válaszként. – Szemmel láthatóan passzív vagy velem szemben! – jegyezte meg a férfi szárazon.

– Vajon miért is? – kérdezte a lány gúnyosan.

– Nem én vagyok az egyedüli felelős a történetekért!

– Nem rémlik, hogy egyetlen egyszer is mondtam vagy céloztam volna erre! Mint mondtam, én is kivettem a részem a dolgokból, és vállalom is a felelősséget érte!

– Mivel húzott így fel Dyson?

A lány válasz helyett a várost, az elsuhanó üzleteket, házakat nézte.

– Érdekes délutánnak nézünk elébe! – jegyezte meg a férfi.

– Ha hagyok egy kis időt, hogy lenyugodj, van rá esély, hogy megbeszéljük dolgainkat?

– Igen, köszönöm! – mondta a lány kedvesebben.

– Az első kedves megnyilvánulásod ma felém, tehát van remény! – mondta a férfi, és ő is némaságba burkolózott, s gondolataiba merült.

Megérkeztek a lakására.

– Megkínálhatlak valamivel?

– Nem, köszönöm – válaszolta a lány.

A férfi lepakolta holmiját, majd húga szobájába ment. Valami ruhával a kezében tért vissza.

– Öltözz át, kérlek! – átadta neki a melegítőt és a pólót. A lány értetlen pillantását látva hozzáfűzte: – Mi lenne, ha csak egy picit is, de bíznál bennem?

A lány szótlанul távozott Kate szobájába, és átöltözött. A férfi is elvonult átöltözni. Majd az alagsori tárolóból előkerült egy kosárlabda. Elmentek egy közeli pályára.

– Tiéd a terep! – adta át a lánynak a labdát, aki kedvetlenül elvette, majd pattogatni kezdte, kissé dühösen dobálgatta a palánkra.

Majd bő negyedóra múlva:

– Te csak nézed, vagy játszánál is? – kérdezte nyugodtában.

– Szívesen nézem, de rám is rám férne egy kis mozgás!

– Mi tart vissza? Egy-egyezzünk, te kezdesz! – dobta oda neki a labdát.

Jót játszottak. Richard nyert 2 : 1-re. Visszamentek a lakásba.

– Ha gondolod, tiéd a fürdő! – ajánlotta a férfi.

– Köszönöm, igen, jólesne.

– Jó, akkor érezd magad otthon! Én addig lemegyek a boltba – mondta a férfi, és távozott.

A lány gyorsan rendbe szedte magát, és felfrissülve telepedett le a nappaliban a kanapén. Richard, mikor megjött, követte példáját.

– Köszönöm, ez nagyon jólesett – mondta a lány, mikor Richard is felfrissülve letelepedett mellé.

– Reménykedtem benne, hogy így lesz.

- Beszéltél anyukáddal mostanában?
- Nem, és te?
- Gondosan elkerülve azt a bizonyos témát, igen.
- Futunk még pár tiszteletkört, vagy a lényegre térünk?
- Szó sincs tiszteletkörről, csupán rég beszélgettünk.
- És ez kinek a hibája? Én veled ellentétben próbálkoztam
- vetette a lány szemére a férfi.
- Hát igen... – kezdte a lány nagy sóhajjal, és az ablakhoz ment. – Ismered azt a mesét, hogy...
- Rátérnél a lényegre?
- Türelem. Szóval van egy lány és egy pár évvel idősebb férfi, akik történetesen szeretik egymást. Legalábbis a lány így gondolta... Még nincs vége a mesének! – intette le a közbeszóló kíváncsi férfit. – A férfi állást vált, így úgy tűnik, elgördül minden akadály a szerelmük útjából. Ezt kihasználva sűrűbben találkoznak és beszélnek.
- Még mindig nem értem!
- De türelmetlenek vagyunk! Most változik a mese drámaivá. Egyik nap a lány és kedves barátnője gondol egyet, és meglepik a férfit a munkahelyén...
- Nem emlékszem, hogy jártatok volna ott – jegyezte meg a férfi.
- Még nincs vége a mesének. A színházban is illik megvárni a véleménynyilvánítással a darab végét!
- Bocs, folytasd!
- Szóval a meglepetés nem sikerült igazán, mert a pasi észre sem vette őket, annyira el volt foglalva egy szőke plázacica csóktechnikájával!
- Uh, a francba! Hadd magyarázzam meg! – pattant fel a férfi és lépett oda a lányhoz. A lány hátrált egy lépést.
- Még mindig nincs vége a történetnek. A lány, mivel nem egy hisztizős, balhézős típus, szép csendben odébállt, mindenféle jelenet nélkül! Mintha mi sem történt volna! Pár nappal később elérkezettnek látta az időt, hogy megbeszéljék, de a sztori megismétlődött, ezúttal a férfi lakásán! Ismét jelenet

nélkül távozott, és elhatározta, megvárja, míg a pasi jelentkezik! Hát ennyi a történet. Ami pedig utána történt, arról nem kívánok most beszélni, csupán annyit, hogy a Lia-meccs teljesen a tied!

– Ezzel tisztában vagyok! Megmagyarázhatom?

– Csupa fül vagyok!

– A történet igencsak félresiklott egy kicsit. Az én verzióm úgy hangzik, hogy van az a lány, akit láttál. Ő az egyik tanítványom barátnője. Nem jár abba a suliba, de szemet vetett rám. Először csak flörtölgetett, majd megpróbált megcsókolni, ahogy láthattad, de nem hagytam, leráztam. Egyszerűen, nyíltan a szemébe mondtam, hogy más szeretek, és amúgy sem jönne be nekem, mert nem az esetem.

– Mondjuk, hogy elhiszem. Hogy került a lakásodba, és...?

– Előttünk nem messze lerobbantak az autójukkal, észrevettek, segítséget kértek...

– Milyen átlátszó! – jegyezte meg a lány.

– Tényleg bajban voltak. Nem tudtam megcsinálni a kocsit! Így feljöttünk telefonálni az autómentőnek, és a többi ugyanúgy zajlott, mint a suliban, és kidobtam őket! Nem érdekel sem ő, sem senki más! Csak és kizárólag téged szeretlek és akarlak!

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte a lány, és megint hátrált egy lépést.

– Szeretlek, és veled tervezem a jövőmet! Mire gondolt Dyson azzal: hogy a többit majd, ha kettesben leszünk?

– Nem tudom. Lehet, hogy úgy gondolta, hozzá szeretnék még fűzni valamit.

– Én is úgy éreztem.

– Ha nem bánod, erre inkább máskor térjünk vissza!

– Ahogy gondolod! Hogy és mit kell azalatt érteni, hogy „nem a megmentésedre van szükségem”?

Ekkor csengettek.

– Bocsáss meg! – mondta a férfi, és kinyitotta az ajtót. Egy másik pasival jött vissza. – Elizabeth, ő Jefferson, az egyik

munkatársam és régi barátom! Jeff, ő a húgom barátnője, Elizabeth!

– Örülök, hogy megismerhettem! – mondta a lány, és vilámokat szórt Richard felé, majd elindult a kabátja felé. – Engedelmükkel, nekem most mennem kell!

– Bocs, egy pillanat! – mondta barátjának, és a lány után indult. – Most mi van? Még nem fejeztük be! Azt hittem, miénk a délután!

– Bocs, megzavartam valamit? Miattam nem kell elmened!

– Ne aggódj, nincs közöd hozzá! Te pedig gondolkodj el a nemrég feltett kérdésem: mi a francot akarsz tőlem? Sziasztok! – mondta a lány, és faképnél hagyta őket.

– Nem akartam hallgatózni, de meghallottam! Menj utána! – mondta Jefferson.

– Mi van? Nem értem, mi folyik itt.

– Elhalasszuk a programot?

– Nem haragudnál érte?

– Ugyan, menj már, mesélj!

– Hol is kezdjem? A rövidebb verziót mondom. Ő nem a húgom barátnője, hanem az enyém!

– Oh, hát nem csoda hogy kibukott!

– Ez még mind semmi. Az előző iskolában, ahol tanítottam, a diákom volt. Ma megkerestem ott a suliban, kicsit vitáztunk, majd elkövettem azt a hibát, hogy megcsókoltam egy sereg ember előtt.

– Gondolom, hogy pikáns legyen a történet, a seregben az igazgató is benne volt.

– Talált, süllyedt!

– Hát, barátocskám, ezt nagyon elszúrtad! De mikor ideértem, úgy tűnt, hogy... az ábrázatodból ítélve, még nem mondtál el mindent.

– Jól látod. De a többi már nem lényeg, azt hiszem, azt sikerült megbeszelnünk!

– Azt hiszed, vagy tudod?

- Én már semmit sem tudok!
- Ha jól láttam, volt nála egy mobil. Próbáld meg felhívni!
- javasolta Jeff.
- Nem hiszem, hogy be van kapcsolva, ha meg igen, nem veszi fel!
- Azért csak próbáld meg!
- Richard a mobilja után nyúlt, tárcsázta a számot.
- Na, mit mondtam: „az előfizető jelenleg nem kapcsolható”! – mondta keserűen.
- Ne add fel, próbáld Kate-et. Háttha visszaért már a koleszba! – próbálkozott újra Jeff.
- Azt kétkem! Ha már így alakult, kihasználja a szabad délutánját!
- Akkor mire vársz, gyérünk, keressük meg! – pattant fel Jeff, és a kabátjáért ment. – Majd a kocsiban hívjuk Kate-et! Mozog már! – nógatta barátját.
- Jól van, megyek már, de nem látom sok értelmét. Ha Liz el akar bújni a világ elől, akkor kevés rá az esély...
- Megtaláljuk! Én vezetek! – mondta Jeff, és beültek a kocsiba.
- Richard a telefonját szorongatta, mikor csörögni kezdett.
- Igen, tessék, Richard Sanders! Szia, Lia! Én is akartalak hívni! Jól, köszönöm, és te? Nem, mondd csak, hölgyeké az elsőbbség! Igen, tudom, én is próbáltam hívni! A francba, ezt elfelejtettem! Ne aggódj, utánanézek és visszahívlak, jó így? Később megbeszéljük, köszönöm, hogy hívtál, szia!
- Mi történt? – kérdezte Jeff, mikor Richard megszakította a vonalat, majd vad tárcsázásba kezdett.
- Na végre, valaki. Helló, Kate! Ne, ne most, kérlek, később mindent megbeszélünk! Liz visszaért már? Igen, tudom, épp most beszéltem Liával ez ügyben! Később próbáld hívni, és ha megtudsz valamit, szólj! Nem, ne aggódj, jó, hívj, szia!
- Mennyire ismeri a várost? – kérdezte Jeff.
- Elég jól.
- Ötlet?

- Nincs.
- Kedvenc hely, ahova előszeretettel megy? Templom, mozi, park...
- Aha, a park, igen, de előbb nézzük meg... víz, megvan, a folyópart! – kapott a fejéhez Richard.
- Kicsit pontosabban? Baromi hosszú a városon keresztül menő folyópart!
- Kezdjük annál az új kávézónál! Ismered?
- Hát hogyné! Minden új helyet ismerek, ahol jó kávé adnak, és jó nők vannak! – próbálkozott Jeff egy gyenge poénnal.
- A kávézónál nem találták, így elindultak felfelé a folyó mentén. Pár méterrel arrébb megtalálták, egy padon üldögélt.
- Hogy vagy? Bocsáss meg, elfelejtettem! – mondta Richard.
- Letelepedett mellé és átkarolta. Jeff a lány másik oldalára ült.
- Miért, hogy látszik? Amint látod, nem repkedek örömben! – gúnyolódott a lány.
- Lia hívott, szeretett volna beszélni veled, aggódik!
- Jé, eszébe jutott? – gúnyolódott tovább a lány. – Ahhoz képest nem kapkodta el, sőt nem is erőltette meg magát! – pattant föl a lány.
- Lemaradtam valamiről? – követte Richard, és újra magához vonta a lányt.
- A francba! Bocsáss meg, nem rajtad kellett volna kitöltenem! – mondta a lány, és megcsókolta a férfit.
- Felejtük el!
- Tudod, baromira jólesett volna már reggel beszélni veled, de biztos lefoglalta az a pasi, aki mostanában hívogatja!
- Ez újdonság, ezt még nem is mondtad! – jegyezte meg Richard.
- Ugyan, mikor, két plázacitás történet között, ja, csak úgy melleleg, mostanában elég sűrűn hívogatja egy pasi anyámat! Valahogy így gondoltad?
- A jelek szerint, neked ez...

– Igazad van, baromira nem tetszik! Plázaciacához visszatérve. Mi van, szabadnapot adtál neki?

– Mi van? Mi ez már megint? Azt hittem, megbeszéltük! – kérdezte értetlenül.

– Én is azt hittem! Miután eljöttem, mászkáltam ott a környéken, majd kissé lehiggadva vissza akartam menni, hogy megbeszéljük, de láttam bemenni az épületbe, sőt a harmadikra ment, így jobbnak láttam olajra lépni.

– De hozzám Jeff óta nem jött senki! – védekezett Richard.

– Bocs, hogy beleszólok, de ezt én is megerősíthetem! – erősítette meg Jeff.

– Bocsáss meg, tudod, hogy nem szoktam...

– Tudom, ne aggódj!

– Ha jól sejtem, programotok lett volna?

– Jól mondtad: lett volna!

– Miattam ne hagyd cserben Jeffersont! Gondolom már rég megbeszéltétek, menjetek, éreztétek jól magatokat!

– Majd bepótoljuk! – mondta Jeff.

– Vagyis egyedül szeretnél lenni?

– Igen!

– Biztos?

– Igen, menjetek már! – mondta a lány.

– Gyere velünk! – javasolta Jeff.

– Nem, köszönöm, én inkább...

– Nem lesz gond? Jobb szeretnék veled maradni! – mondta Richard.

– Köszönöm, kedves vagy, ne aggódj, rendben leszek!

– Rendben. Nem szívesen, de legyen, ahogy akarsz! Hívj, ha kellek!

– Oké.

– Ja, és még valami, kérdésedre válaszolva: komolyan gondoltam, amit mondtam! Csak téged és csak veled! – mondta komolyan, és elővett egy kulcsot a zsebéből, a lánynak nyújtotta. – Hogy ezt bizonyítsam, ez a tiéd, tedd el!

– Nem hiszem, hogy ez a legalkalmasabb pillanat erre!

– De igen. Alkalmasabb pillanatot keresve sem találhatnék, hogy bizonyítsam érzéseim, hogy tudd, ez komoly, és rám mindig mindenben számíthatsz, az én váram a te várad is. Így jöhetsz bármikor, ha nem vagyok otthon, és neked egy helyre lenne szükséged, ahol meghúzd magad...

– Jól meggondoltad te ezt?

– Igen!

– De így bármikor...

– Ettől nem félek, tanultam az esetből! Ha hiszel nekem, és megbocsátasz...

– Olyan sok minden történt, és ez...

– Megkapod, bármennyi időre is van szükséged, én türelmesen kivárom!

– Köszönöm! – mondta a lány, s megcsókolták egymást.

– Sajnálom a történeteket!

– Úgy rémlik, elnapoltuk, vagy nem?

– De igen, de én most azért a bemutatásért kértem elnézést! Még nem szoktam hozzá, hogy bemutathatlak már a barátnőmként! – magyarázkodott Richard.

– Én is sajnálom. Nem kellett volna felkapnom a vizet! Elég a szövegből, menjetek!

– Miért nem jössz velünk – kérdezte Jefferson hosszú hallgatás után.

– Szeretnék egy kicsit egyedül lenni.

– Nekem úgy tűnt, hogy vele szeretnél lenni – intett a fejével Richard felé.

– Az igazat megvallva, más körülmények között nagyon örültem volna egy ilyen lehetőségnek, de nem ma.

– Itt a lehetőség, hogy megbeszéljétek, és eltöltsünk együtt egy kellemes délutánt – próbálkozott tovább Jeff.

– A helyzet az, hogy én ma legszívesebben senkivel sem beszéltem volna, elbújtam volna egy... mindegy, de sajnós a suli és a kötelezettségek nem tették ezt lehetővé. Tudod, ma van egy éve... – hallgatott el a lány.

Richard magához vonta.

– Hogy meghalt az édesapja – fejezte be a lány mondatát halkan.

– Elnézést, ezt nem tudtam. Sajnálom – mondta Jeff együttérzően.

– Semmi baj, menjetek!

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte szinte egyszerre a két férfi.

– Igen. Elücsörgök itt egy kicsit, majd visszamegyek a koleszba, rengeteg a leckém.

– Ha meggondolnád magad...

– Hívlak, ne aggódj!

– Szia. Sajnállok mindent. Este felhívhatlak még? – kérdezte Richard, és megcsókolta a lányt.

– Örölnék neki.

Ezzel a két férfi távozott. A lány leült a padra, majd később visszament a koleszba. Igencsak szűkszavú volt a nap hátralévő részében.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Másnap reggel Mrs. Dyson kereste meg Lizát.

– Sziasztok. Elizabeth, válthatnánk két szót?

– Jó napot, Mrs. Dyson – köszönt a kis csapat.

– Egy pillanat türelmét kérném, csak még ezt leírnám, mielőtt elfelejtem! Hallgatom. Mit tehetek önért?

– Azt szeretném kérni, hogy keresd meg Mr. Smith-t.

– Ez csak vicc, ugye?

Mrs. Collins tűnt fel mellettük, tisztos távolságban maradt, de akaratlanul is hallotta a beszélgetést.

– Nem, Elizabeth, ez nem vicc. Arra kérlek, még ma szánj rá időt este hétig.

– Sajnálom, de ez nem fog menni, tele van a napirendem mára.

– Látom, nem értettél meg!

– Ó dehogynem, ön burkoltan utasított, én pedig burkoltan, de udvariasan elutasítottam!

– Te gúnyolódsz rajtam?

– Erre, ha nem haragszik, nem válaszolok!

– Bocsássatok meg, nem akartam hallgatózni, de... – lépett oda hozzájuk Ronnie. – Elizabeth, azt hiszem, ez a hangnem és stílus nem helyénvaló! – utasította rendre a lányt.

– Összegezve, még ma megkeresed, és beszélsz vele! Minimum egy órácskában gondolkodj!

– Mint mondtam, nem fog menni...

– De igen, ez nem lehetőség,érés, hanem nevezd, aminek akarod: parancs, utasítás. A lényeg, hogy kötelező jellegű.

– Tényleg szükséges ez? – kérdezte Ronnie.

– Bocsáss meg, Ronnie, nem tettem szavazás tárgyává, hanem döntöttem!

– Mi lesz, ha... – kérdezte volna a lány.

– Semmi, ugyanis megkeresed, erről én gondoskodom! Bár személy szerint nem látom szükségét, értelmét... – szakította félbe Ronnie.

– Köszönöm, Ronnie! – mondta az igazgatónő, és mielőtt bármelyikük is válaszolhatott volna, faképnél hagyta őket.

– Nem kellett volna beleavatkoznia! – mondta kissé ingerülten a lány.

– Először is: nem vennél vissza egy kicsit? Segíteni akartam!

– Az sikerült – súgta a lány úgy, hogy a nő se hallja.

– Nézd, én sem értem, sőt szükségét sem látom, de ő a főnőköm, és ha úgy vesszük, a tiéd is! Tehát, amit mond, azt úgy kell elfogadni!

– Nézze, őszinte leszek önhöz, mivel a történetek fényében fennáll a kirúgás lehetősége, nem érdekel, hogy ő a főnök vagy sem, parancs ide vagy oda...

– Nem hiszem, hogy...

– Befejezhetném?

– Igen, bocs. Mondd csak!

– Szóval nem érdekelne, és nem mennék el, de mivel ilyen hatékonyan beavatkozott, kedvelem, tisztelem és sok mindent köszönhetek önnek, így nem hagyom cserben! Nem hagyom, hogy miattam bajba kerüljön!

– Némi gúnyt hallok a hangodban? Miért vagy ilyen ideges?

– Utálok az ilyenfajta megnyilvánítását a hatalomnak, mikor valaki ilyen módszerekkel fitogtatja a hatalmát, mintha nem tudnánk anélkül is!

– Várjunk csak! – gondolkodott el a nő. – Mire készülsz?

– Nem fontos! – mondta a lány, és távozott.

Később Lizék angolórához készültek. Épp valami vitába kezdtek a házival kapcsolatban, mikor Liz meghallotta, hogy becsukták az ajtót, anélkül, hogy odanézett volna:

– Majd Miss. Morgan eldönti, kinek van igaza!

Erre Chris vad vigyorgásba kezdett.

– Mi ilyen vicces? – kérdezte a lány, és hirtelen mozdulatlan megfordult, szembe találta magát egy jó fejfel magasabb, vékony testalkatú, rövid, barna hajú, határozott, szigorú tekintetű férfival.

– Opsz, elnézést! – mondta, és elindult a hátsó padsorokhoz a helyére.

– Negyedikesek és angol. Ugye jó helyen járok? – kérdezte az idegen.

– Igen – mondta Chris még mindig vigyorgva.

– Helyes. Ben Edwards vagyok, angol–francia szakos tanár! Én helyettesítem Miss. Morgant!

– De ugye ez csak a mai órára értendő? – kérdezte Liz kissé idegesen.

Chris ezen is vigyorgott.

– Úgy értette... – segítette volna ki Kate, de a férfi leintette.

– Tudom, hogy értette! Nem, ha minden jól megy, én már az érettségiig kísérem a csapatot! Mivel kissé le vagytok maradva az anyaggal, így sajnos nem igazán tudunk időt szánni a bemutatkozásra, tehát a kérésem a következő: minden felszólalásnál az illető a nevével kezdje! Egyéb kérdés, észrevétel? Még egy kérdésem lenne: minden órán így helyezkedtek el, vagy mindig máshol ültök?

– Mindig így ülünk – válaszolta Chris.

– Neved – szólt oda neki Liz.

– Christopher voltam, de mindenki csak Chrisnek szólít.

– Köszönöm.

– Igaz, csak voltál, mert ha így folytatod, még ma megfojtalak – súgta oda neki Liz.

Belevágtak az aktív munkába, a tanár igyekezett mindenkivel bevonni, illetve megszólaltatni. Előfordult többször is, hogy egy-egy kérdésére a kis csapat csak lapított, mindenki arra várt, hogy majd más válaszol. Rendszerint Liz vállalta be, még ha tudta, hogy rossz is az általa gondolt válasz. Liz és Chris kölcsönösen elszórakoztatták egymást, majd egy feladatot kaptak önálló megoldásra. Chris tovább cukkolta a lányt.

– Önálló feladatot mondtam! – szólalt meg mögöttük a tanár figyelmeztetően.

– Befognád végre, és lógva hagynál? – mondta Liz, de nem vette észre, hogy a férfi még mindig mögöttük áll.

– Hogy mondtad? – kérdezte a tanár.

– Csak Chrisnek válaszoltam! – mondta a lány hidegen.

– Megkérhetnélek titeket, hogy az órára koncentráltok?

– Igen, elnézést – mondta a lány, és egy mérges pillantást vetett a fiú felé.

Az óra végén a kis csapat csordaként tódult az ajtó felé. Liz és Chris voltak a sereghajtók, a fiú most is tett néhány kétértelmű megjegyzést, amit csak poénnak szánt, mert nem vette figyelembe a lány rossz hangulatát. Mikor odaértek az ajtóhoz:

– Válthatnánk két szót? – kérdezte a tanár a lánytól, aki némán bólintott. – Megtudhatnám, mi ez a düh és indulat, amit irányomban tanúsítasz?

– Düh, indulat? – kérdezett vissza a lány, de már válaszolt is a saját kérdésére. – Lehet, de semmi köze önhöz, és nem rémlik, hogy bármi ilyen megnyilvánulást tettem volna ön felé.

– Tehát, jól látom, hogy mérges és ideges vagy? Vagy ez a mindennapi nálad?

– Lehetséges, de semmi köze hozzá – válaszolt szándékoltan kétértelműen, és most nem igyekezett megmagyarázni.

– A félreértések elkerülése végett nem pontosítanád?

– Nem áll szándékomban. Elmehetek végre?

– Még egy pillanat, Elizabeth! – szólta a távozni készülő lánynak. – Szerettem volna ezt megbeszélni, de majd máskor, remélem! Amiért valójában kértem, hogy maradj, az, hogy Miss. Morgan külön felhívta a figyelmem azokra a személyekre, akik korrepetálásra...

– Nem szorulok korrepetálásra! – szakította félbe a lány.

– Ha végighallgattál volna, úgy folytattam volna, hogy akik korrepetálásra szorulnak, és akik saját akaratból, önszorgalomból járnak különóra, illetve szakkörre.

– Elnézést, köszönöm, de tárgytalan! – mondta a lány, és mindenféle magyarázat nélkül otthagya a férfit.

Később, mikor ebédhez készültek a lányok, megvárták egymást, és együtt mentek enni. Mikor leültek az asztalukhoz, Liznek csörögni kezdett a telefonja, felvette.

– Szia, mi újság, milyen napod van?

A lányok, mint mindig, most is tét nélküli fogadást rendeztek a hívó kilétét illetően, majd szokásos kis csevegésükbe kezdtek.

– Köszönöm, elég jó, és neked?

– Volt már jobb is.

– Azért hívtalak, mert tudni szeretném, találkozunk-e ma este?

– Bocsáss meg, de nem megy, nagyon el vagyok havazva.

Erre a lányok, Kitty és Kate, felhőrdültek.

– Igen, ti nyertetek, de nem hagynátok végre abba ezt a hülyeséget? – csitította őket Liz, és elnézett abba az irányba, amerre Tiff már egy jó ideje figyelt. Tiff az új tanárt vizslatta a tanári asztalnál, mikor ezt Liz meglátta, és pláne azt, hogy Miss. Colton tart oda más tanárokkal.

– Bocsi, tartanád egy kicsit? – kérdezte a férfitől, de a választ már meg sem várta.

– Jesszusom, Tiff, mi a francot művelsz? – súgta oda mérgesen a lánynak, és igyekezett nem feltűnést kelteni.

– Látnod ott azt a helyes pasit? – kérdezett vissza a lány.

– Igen, ő az új angoltanár.

– Oh, ettől csak még érdekesebb a dolog – legyintett a lány, és tovább flörtölgetett a férfival.

– Tiff, térj már észhez. Colton tart oda, balhét akarsz? Legalább ne ilyen feltűnően!

– Át kell iratkoznom angolra – mondta Tiff, és folytatta az evést.

– Bocsi, itt vagyok. Hol is tartottunk? – fordult Liz újra a telefonálóhoz.

– Mit csinált Tiff?

- Később elmondom.
- Jól hallom, hogy ideges vagy? Úgy hallottam, volt egy kis beszélgetésed Dysonnénál?
- Aha, tehát Ronnie felhívott?
- Igen, aggódik, hogy butaságot csinálsz. Mire készülsz?
- Semmi különösre, csak kap egy kis leckét. Tiff, abba hagynád végre? – szólt a lányra újból. – A francba, idejön.
- Mi folyik ott?
- Majd elmondom.
- Nem volt alkalmam elmondani, hogy négytől ötig a kettes előadóban leszünk! – lépett oda hozzájuk a férfi mindenféle köszönés nélkül.
- Ott leszek! – válaszolta Tiff, holott tudta, hogy nem neki mondták.
- Tiff, befejeznéd végre? Telefonálnék!
- Nem neked mondtam, hanem Elizabethnek – mondta a férfi, és csak most nézett Lizre. – Bocsánat, azt hittem a hölgyekkel beszélsz! Mindenképp gyere el, ha másért nem, csak azért, hogy megbeszéljük!
- Elnézést, mondtam, hogy tárgyaltan, amúgy sincs időm!
- mondta Liz, és anélkül, hogy megvárta volna a választ, visszatért a telefonhoz. – Itt vagyok, bocsi, hol tartottunk? Ja, igen, hogy Ronnie felhívott.
- A férfi ezt látva sarkon fordult, és szó nélkül távozott, pedig lett volna még mondanivalója.
- Mi volt ez az egész? Szóval mire is készülsz? És főleg ki volt ő?
- Ő az új angoltanár volt.
- Mi van Miss. Morgannel? Miért is voltál vele ilyen?
- Nem tudom, szó nélkül távozott, legalábbis nekünk nem mondta meg.
- Aha, akkor már értem az indulatokat – jegyezte meg Richard szárazon.
- Ne kezd te is, kérlek.
- Tehát neki is feltűnt. Gondolom, ezt kéne megbeszélnetek.

- Mint ahogy már neki is mondtam, neki semmi köze hozzá.
- Ha jól sejtem, szó szerint ezt mondtad neki. Nem csoda, hogy tisztázni akarja.
- Visszatérhetnénk az eredeti témánkhoz? Tehát hívott vagy nem?
- Szóval kire is vagy ennyire dühös?
- Ekkor a lányok pakolni kezdtek, Liz a szobájukba ment, közben tovább beszélt Richarddel.
- Nem tudom – füllentette a lány.
- Miért van az az érzésem, hogy pontosan tudod, de nem akarsz beszélni róla?
- Miért is? Talán azért, mert nem azért hívtál, hogy a panaszaimat hallgasd, vagy talán azért, mert jobb szeretnék inkább magunkról beszélgetni, vagy...
- Jó, jó, megértettem – adta fel Richard. – Hiányzol. Jó lenne, ha találkozhatnánk este?
- Te is nekem. Igen, jó lenne. Megpróbálom újra átszervezni a dolgaimat, és meglátjuk, jó? Később felhívlak, hogy sikerült, rendben?
- Oké. Hogy kell azt érteni, hogy újra?
- Mint tudod, van egy sajátos napirendem, jött Dyson azal a marhasággal, tehát átszerveztem, kiderült, hogy nincs Miss. Morgan, tehát nincs angol, tehát újra átszerveztem.
- De a pasi azt mondta, hogy négytől ötig lesz..., gondolom, azt az angolra értette?
- Igen, de kösz, nem kérek belőle.
- Most már végképp elvesztettem a fonalat. Azt hittem, azért dühít Morgan távozása, mert így nem lesz angol, de a pasi azt is átvette, tehát lesz, de te így is tajtékszol a dühtől. Miért is? Nem mindegy, hogy ki tartja?
- Tudod, baromira dühít, hogy így cserbenhagyott és lepasszolt másnak. Ne haragudj, de most leteszlek, később hívlak.
- Rendben. Reméltem, megtudom, mire készülsz, de majd később! Szia, szeretlek!
- Én is, szia.

Úgy elfecsegte az időt, hogy lassan a szilenciumra kell készülnie. Megpróbálta átszervezni a programjait, de a sok tanulnivalója miatt nem sikerült időt szakítania egy randira.

Becsöngettek a tanulóra, összeszedte minden erejét, és elindult az orvosi felé, bekopogott az orvosi melletti szobába.

– Szia, gyere be – nyílt ki az ajtó, és fogadta Mr. Philip Smith.

– Jó napot kívánok.

– Foglalj helyet! Elizabeth Thomas, ugye?

– Igen, köszönöm, egyelőre inkább állnék, ha nem gond – mondta a lány, és az ablakhoz ment, a radiátornak támaszkodott.

– Ahogy gondolod. Miben lehetek segítségedre?

– Szerintem semmiben. Mrs. Dyson...

– Igen, tudom, már emlékszem – szakította félbe a lányt.

– Jó. Szeretném előrebocsátani, minden, ami itt...

– Nem adhatom tovább, ne aggódj. Köt a titoktartási kötelezettség!

– Befejezhetném? – A férfi némán bólintott. – Azt szerettem volna mondani, hogy ami itt ma történik, nem személyes, tehát nem önnek vagy a hivatásának szól.

– Megmagyaráznád?

– Nem áll szándékomban. A lényeg, hogy ne vegye magára.

Ettől kezdve a lány némaságba burkolózott, a férfi szüntelen rakta fel a kérdéseit, de egyikre sem kapott választ, még csak egy aprócska biccentést vagy egyéb reakciót sem. Ez így ment körülbelül húsz percen keresztül. A férfi, mivel tudta, hogy bizonyos információkra van szüksége, igyekezett higgadt maradni. Ekkor kopogtak, megkönnyebbült sóhajjal nyitott ajtót.

– Szia.

– Szia, bocs a zavarásért, csak azt szeretném tudni, hogy Elizabeth Thomas volt-e már nálad? – hallotta Mrs. Dyson hangját Liz.

– Igen, épp most van itt – tárta szélesebbre az ajtót a férfi, hogy a nő belásson.

– És hogy haladsz? – halkult el a nő.

– Sehogy.

– Ezt hogy kell érteni?

– Úgy, hogy mikor megjött, köszönt, majd közölte, hogy bármi történik, nem személyes – váltott suttogóra a férfi is –, ne vegyem magamra, nem nekem vagy a hivatásomnak szól. Azóta egy szót sem szólt.

– Aha! – mondta sokat sejtetően a nő.

– Próbálkoztam olyasmivel, amiről tudom, hogy szeret beszélni, de nem jött be. Nem értem, és kissé tanácstalan vagyok.

– Várj, segítek! – mondta a nő, és bement a szobába. – Van egy rossz hírem. Addig nem mehetsz el innen, amíg nem tudjuk meg, amit szeretnénk! – mondta a nő ellentmondást nem tűrően. Erre a lány ránézett, de nem szólt semmit. A férfi kissé rosszállóan rázta meg a fejét. – Ugye tudod, hogy ezzel nem segítesz magadon, sőt az ügynek sem használ?

A lány erre legszívesebben válaszolt volna, de azzal biztos lett volna a kirúgás, így hallgatott.

– Ronnie azt mondta, készséges leszel.

– Nem, ő azt mondta, hogy lejövök, azt nem, hogy...

– Szerintem pedig..., de várj, mindjárt megkérdezzük – mondta a nő, és elindult az ajtó felé.

– Nem hiszem, hogy bele kéne keverni ebbe. Különben is, ahogy ön, úgy ő sem kötelezhet a beszélgetésre – szólalt meg végre a lány higgadtan, de kissé pimaszul. – Arra igen, hogy itt legyek, mint ahogy mondta, de a beszédre semmilyen hatalomnak nincs befolyása.

– Értem már! – mondta a férfi, és gyengéden megfogta a nő könyökét. – Válthatnánk két szót odakint? Ugye megbocsátasz? – kérdezte a lánytól, és elindult kifelé, az ajtó becsukódott mögöttük. – Ezt elfelejtetted közölni velem! – mondta szemrehányóan.

– Nem tartottam fontosnak – válaszolta a nő.

– Eredményt vársz, és elfelejtesz közölni egy ilyen fontos momentumot, ezt hogy gondoltad? Kedves tőled, hogy bízta a szakértelmemben, de mit vársz tőlem? Csodákra én sem vagyok képes, márpedig a dühös, dacos fiatalokhoz sokszor az kell.

– Nehogy azt mondd, hogy nem tudsz szóra bírni vagy információt gyűjteni egy gyerektől? Mi a helyzet a hipnózissal és a hasonló módszerekkel?

– Látnod, ez itt a gond, gyerekként kezeled, holott ő már kész nő. Másodszor: alapvető, hogy önként kérjen segítséget, vagy keressen meg. Ez esetben ez sem áll fenn. A bizalom is jól jönne, ami megint csak nincs. A módszerek pedig...

– Jó, jó, értelek már! – szakította félbe a nő. – Tehát akkor mit lehet tenni?

– Nem tudom, meglátom, mit tehetek. Először is: jól jönne, ha csökkentenéd az ellenállást, és ha van még valami, akkor a tudomásomra hoznád!

– Hogy gondolod?

– Először is: közöld vele, hogy kihagyod Ronnie-t a dolgokból, másodszor: visszavonod a kötelezést...

– Azzal csak azt érném el, hogy mielőtt bármit is elérnék, távozik.

– Ezt bíz rád!

– Rendben, sajnálom, próbáljuk meg! – mondta a nő, és visszament a szobába, a férfi követte.

– Köszönöm.

– Nézd, Elizabeth, sajnálom a történeteket! – kezdte a nő.

– Dehogy sajnálja – válaszolta a lány hasonló stílusban, mint korábban.

Erre a férfi felpattant a székéből.

– Hölgyeim, ha megkérhetném, próbáljuk meg békésen rendezni! Megérttem az érzéseid... – fordult a lányhoz.

– Azt kétkem – szaladt ki a lány száján.

– Befejezhetném? – Némán bólintottak. – Mint mondtam, megértem az érzéseid, ami úgy tűnik, jogos is, de nem hiszem, hogy ez lenne a helyes válasz.

– Nem hiszem, hogy erre létezne helyes válasz – mondta a lány.

– Igazad lehet. Megtennéd nekem, hogy kommentárok nélkül meghallgatod Mrs. Dysont?

– A jelek szerint nem igazán lesz más választásom. Hallgatom!

– Sajnálom. Részben nekem és részben egyéb körülményeknek köszönhetően rossz irányba indult az ügy megoldásának kísérlete. Mint ahogy mondtam, szeretném csöndben, gyorsan és lehetőleg fájdalommentesen lezárni az ügyet.

– Egy pillanat, miről is beszélünk most? – kérdezte a férfi értetlenül, a lány is értetlenül nézett egyikről a másikra. – Na jó, öntsünk tiszta vizet a pohárba! Mondjátok el mindketten, mit rontottatok el!

– Kezdem – ragadta magához a szót a nő. – Hiba volt, hogy kényszerítettelek erre a találkozóra, illetve beszélgetésre, hiba volt részemről az a zsarolásféleség, vagyis hogy belekevertem Ronnie-t, azonkívül...

– Azonkívül, ahhoz képest, hogy azt mondta, csendben akarja elintézni, szerintem már az egész város ezen csámcsog! – szólt közbe Liz valamivel kedvesebben.

– Kezdem érteni az indulataid. Engedd meg, hogy magyarázzam. Nem mondtam el senkinek semmit, ha erre célozgatsz. Mr. Smithnek sem, neki is csak instrukciókat adtam, hogy milyen információkra lenne szükségem.

– Az értetlenségét látva még talán el is hiszem! Vagyis akkor azt hiszem, elnézését kell kérnem. Elhamarkodott következtetést vontam le, de a célzott kérdései arra engedtek következtetni, hogy..., mindegy, sajnálom.

– Jó, tudod mit, felejtjük el az egészet, visszavonom a kötelező jellegű felszólítást, nem keverem bele Ronnie-t, te pedig...

– Na, ettől féltem! – fakadt ki a lány, és ismét az ablakhoz ment.

– Csupán úgy folytattam volna, hogy te pedig felhagysz ezzel a viselkedéssel! – fejezte be a nő.

– Elnézést, de rendszerint a de után mindig valami olyasmi szokott következni, ami..., mindegy.

– Tehát béke? – kérdezte a nő.

– Mindent megteszek annak érdekében.

– Helyes, én pedig nem élek vissza a hatalmammal, és a háttérben maradok. Ha mindent tisztáztunk, akkor én mennék is a dolgom után – mondta a nő, és elindult az ajtó felé.

– Akkor én is távozhatok végre? – kérdezte a lány.

– Részemről nincs akadálya – mondta a nő, és távozott.

– Ha megkérnélek, hogy maradj, maradnál? – kérdezte a férfi.

– Ahogy mondtam, nem látom szükségét.

– Én sem ezt mondtam. Mit szólnál egy kötetlen beszélgetéshez? – kérdezte a férfi, mikor csörögni kezdett a lány mobilja.

– Elnézést, azt hittem, kikapcsoltam, illetve, hogy nem tart ilyen sokáig – szabadkozott a lány.

– Semmi gond, vedd csak fel!

– Szia, később visszahívlak, rendben? Igen, szia – mondta a lány, és lerakta. – Elnézést, hol tartottunk? Ja, igen, a kötetlen beszélgetés... – válaszolta meg a saját kérdését.

– Úgy van – helyeselt a férfi.

– Sajnálom, de sem időm, sem kedvem nincs hozzá – mondta a lány, és elindult az ajtó felé.

– Az egész világra, vagy csak bizonyos személyekre vagy dühös? – kérdezte a férfi.

A lány megállt egy pillanatra, majd lassan megfordult, és a férfira nézett.

– Ha ma még egyszer valaki ezt megkérdezi, esküszöm, megfojtom – motyogta magában, de hangosan ennyit mondott: – Képes analízis nélküli kötetlen beszélgetésre? – tette

fel a költői kérdést, nyugalmat erőltetve magára. – Nem, tehát már itt sem vagyok – válaszolta meg ismét a saját kérdését.

– Hallottam, hogy szeretsz a kérdésre kérdéssel válaszolni, mi lenne, ha...

– Tényleg nincs erre időm... – szakította félbe a lány.

– Miért nem adsz egy esélyt? Meghallgatlak, és lehet, hogy segíteni is tudnék, ha beavatnál.

– Nincs szükségem segítségre, ha lenne, sem egy idegen-nel beszelném meg! – mondta a lány, és egyszerűen faképnél hagyta. Majd felment a szobájába, és nekilátott a másnapi lecké-jének; elég sokáig tartott.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Hét óra körül lazításként, szokásához híven, edzettek egy kicsit Chrisszel. Mrs. Collins most is lekísérte őket a terem felé.

– Hallottam, milyen leckét adtál ma... – súgta oda Liznek.

– Igen? – kérdezte ártatlan képpel a lány.

– Azért jó lett volna, ha beavatsz.

– Nem hiszem – mondta a lány, és csatlakozott Chrishez.

Kicsivel később:

– Mi folyik itt? – förmedt rájuk egy férfihang, majd eltolta egymástól a két fiatalt.

– Ilyen nincs! Egy újabb túlbuzgó pasi – morgolódott hangosan Chris.

– Hogy mondtad? – kérdezte a férfi.

– Mrs. Collins? – kiabálta el magát Liz.

Erre a nő a segítségükre sietett.

– Te asszisztálsz ezt a...? – kérdezte a férfi, miközben a nő igyekezett elhúzni Lizéktől.

– Várnál itt két percet? Elizabeth, idejönne egy szóra? – kérdezte a nő, és elsétált a többiek közeléből. – Először is: nem vagyok a kutyád, akinek...

– Elnézést kérek, természetesen nem úgy értettem, de anynyira bepöccentem, hogy már a gőzt sem engedheti ki az ember nyugodtan – szakította félbe a lány.

– Rendben, felejtjük el! Másodszor: mi volt az a túlbuzgós megjegyzés?

– Nem tudom, nem én mondtam.

– Mi a bajod vele? – és a férfi felé biccentett.

– Ön hívta ide?

– Én kérdeztem először.

– Folytathatnánk végre? – türelmetlenkedett a lány.

– Szeretném, ha beszélne vele!

– Nem szeretnék udvariatlan lenni, de mindenkinek jobb lenne, ha egyetlen elérhető megoldásként folytathatnánk Chrisszel az edzést.

– Hogy kell azt érteni, hogy egyetlen elérhető megoldás? – kérdezte a nő, közben a férfi is odalépett hozzájuk, mert már nem bírt tovább várni a nőre.

– Ez engem is érdekelne!

– Szerintem nem akarják hallani! – mondta a lány sokat sejtetően, de nagyon határozottan.

– Azért én mégis kíváncsi vagyok – folytatta a férfi.

– Rendben, menj csak! De később beszélünk! – mondta a nő.

– Rendben, engedelmezz! – mondta a lány, és visszament Chrishez.

Másnap reggelinél a lányok szokásos kis csacsogásukba kezdtek, Liz nem volt annyira beszédes, mint a többiek.

– Jó reggelt, hölgyeim! – lépett oda hozzájuk Mr. Edwards.

– Jó reggelt, tanár úr! – válaszoltak kórusban.

Liz nem nézett a férfira.

– Nem kerestél meg tegnap – nézett a lányra szemrehányóan, aki csak most nézett a férfira.

– Sajnálom, de nem volt rá időm – kezdte újra Tiffany.

– Befejeznéd végre ezt a marhaságot? – förmedt rá a lányra Liz.

– Mi a bajod, őt is magadnak akarod? – kérdezte kissé gúnyosan Tiff.

Liz egy pillanatnyi döbbenet után:

– Tudod mit, Tiff? Tiéd a terep, szabad az út, de ha elfogadsz egy jó tanácsot, én gondolkodnék, mielőtt ilyen baromságokat kimondanék – mondta Liz, és otthagytta őket.

– A francba, Liz, ne már, tudod, hogy nem úgy gondoltam! – szólt utána Tiff, de a lány még csak hátra sem nézett.

– Szép volt, Tiff – gúnyolódott Kate, és a lány után ment, a férfi vele tartott.

– Nem igazán értem, mi volt ez az egész...

– Nem fontos, csupán egy gyerekes élcélődés. Megtudhatom, mi az a fontos dolog, ami nem tűr halasztást? Talán segíthetek?

– Nem tudom. Lehet, hogy nincs jelentősége, de én szeretnék utánajárni, de ő folyton leráz.

– Nem akarom beleütni az orrom, de azt biztosan tudom, hogy bármiről is van szó, nincs köze önhöz.

– Azt mondod, hogy nincs közöm a dühéhez, hogy nem rám...

– Nem, abban biztos vagyok – vágott a szavába a lány. – Nem akarom mentegetni, vagy mentéseget keresni számára, csupán bizalmasan megszúgom önnek, hogy sok minden összefüött neki most, kissé rossz passzban van, és türelmetlen mindenkivel. És feltűnően ideges, ami, ha belegondolok, érthető is, de ennél többet nem mondhatok. Mindenesetre az biztos, hogy minél jobban erőlteti azt a beszélgetést, annál jobban kerüli magát. Hogy igazoljam az állításom, miszerint nem önre irányul, szemtanúja volt az iménti kis jelenetnek. Normális esetben elengedte volna a füle mellett, vagy esetleg egy humoros válasszal reagál, de látta, mi történt.

– Igen, lehet, hogy igazad van – mondta a férfi.

– Ha elfogad egy tanácsot, lógva hagyja egy kicsit, és megvárja, míg ő keresi meg magát! – javasolta a lány.

– Lógva hagyni annyi, mint békén hagyni? – kérdezte a férfi.

– Igen.

– Nem hiszem, hogy magától megkeresne!

– Arról majd én gondoskodom – mondta a lány.

– Megtenné?

– Igen, csak arra kérem, adjon nekem, illetve neki egy kis időt!

– Ez természetes, köszönöm – mondta a férfi.

– Még valami. Szeretném, illetve jó lenne, ha ez a beszélgetés kettőnk között maradna, abból ugyanis lehetnek még galibák!

– Ez természetes, köszönöm, Katherine – mondta a férfi, és mindenki ment a maga dolgára.

Lizék utolsó előtti órája angol-. Mivel Liz már tudta, hogy az utolsó órájuk a tanár betegsége miatt elmarad, anélkül, hogy bárkinek is szólt volna róla, visszavonult a kollégiumi szobájába, és az angolt is kihagyta. Az angol után Kate-ék is csatlakoztak hozzá. Majd ebédelni mentek. Tiff még mindig próbálta megbékíteni Lizát, nem sok sikerrel.

Eljött végre a nem várt megbeszélés. Liz és anyukája, Richard és Mrs. Collins az igazgatói előtt várakoztak. Egyikük sem szólt semmit, mindenki arra várt, hogy majd a másik megtöri a kínos csendet. Richard Lizre nézett, aki kissé távolba merengett, majd egy grimaszt vágott, és hirtelen elkapta a fejét, és a többiekre nézett. Richard elnézett abba az irányba, és rájött, hogy a grimaszt a feléjük közeledő Miss. Colton és az őt kísérő férfi váltotta ki. Majd egy mosollyal nyugtázta, hogy itt semmi sem változott. Miss. Colton lecsatlakozott a férfiről, ő pedig odalépett hozzájuk.

– Miss. Thomas, válthatnánk két szót? – kérdezte mindenféle üdvözlés nélkül, szemmel láthatóan mérgesen.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó.

– Gyertek be, legyetek szívesek! – szólt ki Mrs. Dyson.

Richard előreengedte a hölgyeket, majd Lizre várt.

– Sajnálom, de várnak rám! Később megkeresem! – mondta a lány, és bementek az irodába.

A megbeszélés hosszúra nyúlt. Már fél öt is elmúlt, mikor Liz és anyukája elhagyták az igazgatói irodát. A folyosón bevárták Richardöt és Mrs. Collinst.

– Köszönjük, tanárnő, a hatékony közbenjárását ezen kínos ügyben – hálálkodott Liz anyukája.

– Ugyan, ez természetes, de nem csak az én érdemem! Az tény viszont, hogy rosszabbul is elsülhetett volna! Sajnálom, de most már mennem kell! Viszontlátásra, sziasztok – köszönt el a nő.

– És most? – kérdezte alig hallhatóan a lány.
– Mivel Richard felajánlotta, hogy hazavisz minket, így elfogadjuk, és otthon megbeszélünk mindent! – mondta a nő határozottan.

– Gondolom, nincs értelme... – kezdte volna a lány.
– Nincs – szakította félbe a nő ellentmondást nem tűrően.
– Megyek a cuccoméért – mondta a lány, és sarkon fordult.
– Várj! – szólt utána Richard.
– Hagyd most! – javasolta a nő, de a lány visszalépett hozzájuk.

– Csak azt akartam, hogy nem keresed meg a tanár urat?
– Ráér hétfőig, különben sincs már itt.
– Honnan tudod? – akadékoskodott a férfi.
– A portánál találkozunk! – mondta a lány válasz helyett, és otthagya őket.

Majd mikor visszaért, Lia Mr. Edwardsszel beszélgetett, Richard kicsivel arrébb telefonált. Mikor odalépett hozzájuk a lány, épp befejezte a telefonálást, és ő is csatlakozott a kis kupachoz. Udvariisan el akarta venni Liz táskáját, de ő nem adta neki.

– Jó, hogy jössz! – fordult a lányhoz Mr. Edwards. – Épp arról beszélgettünk édesanyáddal, hogy...

– Hogy kihagytam a mai órát, ugye? – kérdezte kissé ingerülten a lány, majd a döbrent arcokat látva ugyanolyan stílusban folytatta. – Nem éreztem jól magam, így lepihentem az orvosiban!

– Nem erről beszéltünk! – mondta a férfi kedvesen, s próbálta oldani a feszültséget. – Épp azt meséltem anyukádnak, hogy nagy érzéked van az angolhoz...

– Ennek ellenére lemondtam a különóráimat! – fejezte be a lány ismét a férfi mondatát hasonló stílusban.

– Most már elég legyen, Elizabeth! – utasította rendre az édesanyja. – Elnézését kérem, tanár úr! Biztosíthatom, hogy nem fordul elő többet, hogy Elizabeth ellőgja az órát!

– Abban biztos vagyok, Mrs. Thomas.

– Ami az órát illeti, tényleg nem fog többet előfordulni, de a többivel kapcsolatban végleges az elhatározásom! Viszontlátásra, tanár úr! – mondta a lány, és meg sem várta a választ s távozott.

A parkolóban várta Richardéket, mikor megjöttek, a táskájával a csomagtartóhoz ment. Richard segített neki betenni a táskát a kocsiba, amit most el is fogadott.

– Megértem, hogy dühös vagy, de higgadj le egy kicsit, mert tovább rontod a helyzetet! – súgta oda a lánynak Richard, hogy Lia ne hallja. – Látod, most is milyen szépen lebukttatad saját magad! Szerintem nem árult volna be a pasi!

– Ő is csak egy pasi – válaszolta a lány meglehetősen félvállról.

– Ezt hogy kell érteni? – kérdezte a férfi, mikor kinyitotta a hölgyeknek az ajtót. A lány megvonta a vállát, és behuppant a hátsó ülésre. Mikor elindultak, kínos csend támadt, a férfi újra próbálkozott: – Szóval, hogy kell érteni? – nézett a lányra a visszapillantó tükörben.

Lia értetlenül nézett egyikről a másikra, de a lány válasza ismét csak egy vállrándítás volt. Richard bekapcsolta a rádiót, és felszínes beszélgetésbe kezdtek Liával az időjárásról, a forgalomról, gondosan kerülve a kényes témákat. Liz némaságba burkolózott. Mikor beértek a városba:

– Richard, kitennél a presszónál? Szeretnék még pár szót váltani Nicóval az életfogytig tartó szobafogság előtt! – szólalt meg végre a lány.

Richard Liára nézett, aki néma bólintással jelezte, hogy engedélyezi, hogy eleget tegyen a lány kérésének.

– Igen, persze!

– Köszönöm!

Bekanyarodtak a presszó elé, a lány kinyitotta az ajtót.

– Elizabeth, arra kérnélek, gyere haza nyolcra! Megbeszélünk egy-két dolgot, és utána... – kezdte Lia.

A lány már nyitotta a száját, hogy válaszol.

– Liz, kérlek! – figyelmeztette a férfi.

– Azt akartam mondani, hogy ott leszek! – mondta kissé gorombán a lány.

– Visszajöjtek érted? – kérdezte a férfi.

– Egyedül is hazatalálok, köszönöm – mondta a lány, és kiszállt a kocsiból.

– Megbocsátasz egy percre? – kérdezte a férfi, s mikor a nő bólintott, követte a lányt.

– Várj egy percet, kérlek! – szólt neki a férfi. A lány megtorpant és megfordult, hogy ránézhesen. – Először is még nem volt alkalmam üdvözölni téged – magához húzta a lányt, és megcsókolta, amit a lány kissé tartózkodóan, de viszonzott. – Sajnálom ezt az egész galibát! Nem beszélhetnénk meg?

– Dehogynem, csak nem itt és most, később!

– Nem csupán udvariasságból ajánlottam, hogy visszajövök érted, addig is kettesben lehetnék veled! – magyarázkodott a férfi.

– Én, pedig szintén udvariasságból utasítottam vissza. Nyúzottnak, fáradtnak tűnsz, tehát maradj otthon, és pihenj!

– De én szeretnék eljönni érted. Ugye tudod, hogy szeretlek? – akadékoskodott tovább a férfi.

– Tedd, amit jónak látsz! Szia – mondta a lány, és távozott.

Richard visszaült a kocsiba, nem kerülte el a figyelmét a tartózkodó csók, a kimért, elterelő válasz.

– A francba! – dűnnyögte alig érthetően, majd hangosan hozzátette: – Bocsáss meg!

– Miért kéne? Baj van?

– Azért, hogy feltartottalak, ill...

– Ugyan már! Baj van? – kérdezte újra a nő. – Segíthetek esetleg valamiben?

– Nem, köszönöm, semmi olyan, amit ne tudnék helyrehozni!

– Tényleg nem tudok segíteni?

– Nem, köszönöm. Tényleg szobafogság vár rá?

– Ne aggódj, majd este mindent megbeszélünk! – mondta sokat sejtetően a nő.

Megérkeztek. Lepakoltak. Richard elvonult a számára fenn-tartott szobába, felhívta Kate-et. Majd gondolataiba merülve hallgatta a rádiót. Lia lépett be hozzá, és becsukta az ajtót.

– Tényleg nem tudok segíteni? – kérdezte a nő, mire a férfi összeresztette. – Bocs, nem akartalak megijeszteni, azt hittem, hallottál.

– Nem hallottalak, túl nagy és hangos a zűrzavar odabent – mondta, és a fejére mutatott.

– Összekaptatok valamin? – kíváncsiskodott a nő.

– Nem, végül is nem.

– Akkor?

– Nem tudom, aggódom az esti „nagy” beszélgetés miatt, és...

– Talán attól tartasz, hogy véget vetek a kapcsolatotoknak?

– Bevallom, ez és ehhez hasonló gondolatok kavarnak a fejemben.

– Köszönöm, ez kedves volt! Megnyugtatlak, semmi hasonlót nem áll szándékomban tenni! Először is azért, mert azzal végképp elveszteném az esélyt, hogy valaha is normális kapcsolatom legyen Lizzel! Másodszor: nem látom értelmét, ha akkora ez a szerelem, márpedig a látszat azt mutatja, hogy akkora, mivel nem tudok a nap 24 órájában vele lenni, megtalálnátok a módját, hogy kijátsszátok a tilalmat! Vagy nem? Harmadszor pedig: nem az én stílusom.

– Ne haragudj, természetesen nem arra gondoltam, hogy te ilyen vagy, hanem arra, hogy feltűnően könnyen megúsztuk ezt az egészet. Mint ahogy Ronnie is mondta, rosszabbul is végződhetett volna. Bánt a dolog, mert végül is én hoztam ilyen helyzetbe Lizát.

– Hát azért ő is kivette a részét a történetekből. Mivel ezen már változtatni nem tudsz, törődj bele, és fogadd el a következőkényeket. Gondolom, ezzel kapcsolatban is van némi ellenérzésed.

– Nekem nem is annyira, de Liz biztos, hogy ezért füstölög. Pedig mi csak védeni akartuk.

– Nem igazán értem, mire gondolsz.

– A vizsgaötletemre és a te...

– A családi szennyes kiteregetésére gondolsz, pontosabban a kis vitánkat Lizzel?

– Igen.

– Emiatt ne aggódj, ezt meg fogja érteni! Na, akkor ki vele, mi itt a fő gond? – kíváncsiskodott a nő.

– Nincs más – füllentette a férfi.

– Miért van az, hogy nem hiszem el?

– Talán, mert már olyan jól ismersz.

– Vagyis, nem akarsz beszélni róla?

– Ne haragudj, de nem.

– Ahogy gondolod. Ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz!

– Köszönöm – mondta a férfi.

– Megkérhetlek egy szívességre? – bökte ki végül jövetelének okát a nő.

– Persze, hogyne. Ha tudok, segítek.

– Ma estére programom lenne egy ismerősömmel, már nem tudtam elérni, hogy lemondjam. Vigyáznál a lányokra addig?

– Persze, nincs akadálya. Vagyis mégis szobafogság lesz belőle?

– Majd meglátod – mondta a nő rejtélyesen.

– Rendben, feladom, nem próbálkozom. Nem szeretném lerombolni az illúzióidat, de halkan megjegyezném, hogy ha esetleg engedékenyebb leszel most Lizzel, az nem feltétlenül jelenti egyenes következményként a béküléseket.

– Jelek szerint te is jól kiismertél már. Azért én még reménykedem, hátha...

– Igazad van, ha a legapróbb remény is van a békülésre, azt ki kell használni! Szólj, ha esetleg segíthetek valamiben!

– Úgy lesz, ne aggódj! Akkor az estével kapcsolatban számíthatok rád?

– Természetesen. Elmegyek Lizért! – mondta a férfi, és elindult lefelé a lépcsőn.

– De azt mondta...

– Tudod, azok a bizonyos remények – szakította félbe a férfi, és már el is tűnt.

Mikor odaért a presszóhoz, leparkolt, hátradőlt az ülésen, és becsukta a szemét, próbálta rendbe szedni gondolatait, majd kopogtak az ablakon. Liz volt az. Kinyitotta neki az ajtót, a lány beült mellé.

– Tényleg nem lett volna szükséges, hogy elgyere értem! Mondtam, hogy várj meg otthon, és pihenj! – mondta a lány kedvesebben, mint korábban.

– Szerettem volna kettesben lenni veled egy kicsit.

A lány közelebb húzódott a férfihoz.

– Sajnálom, hogy olyan goromba voltam korábban!

– Beszélgettünk egy kicsit Liával, s azt hiszem, rájöttem az okára, és ha az, amire én gondolok, megérdemlem, hogy haragszol.

– Tetszik, ha egy pasi gondolkodik – jegyezte meg a lány tréfásan.

– Szóval, arra a következtetésre jutottam, hogy rám azért, mert én javasoltam azt a felmérő vizsgát. Liára pedig azért, mert kiteregette a családi vitákat. Jól gondolom?

– Talált, sülyyed! Többek között ez is szerepel a listámon.

– De mi csak téged akartunk védeni. Én személy szerint azért hoztam fel ezt az ötletet, hogy bizonyítsam, illetve, hogy te bizonyítsd, hogy igenis megérdemelted azokat a jegyeket, és nem elfogultságból vagy szerelmi bizonyítékként kaptad. Lia pedig...

– Mi lenne, ha mi ketten most elszöknénk a világ elől? – kérdezte a lány, és odabújt a férfihoz.

– Nem lehet! – mondta a férfi, és szorosan átölelte a lányt, megcsókolták egymást. – Mi van még?

– Nem szeretnék most ezekről beszélni, csak jelzem, hogy emésztgetek bizonyos dolgokat.

– Aha – mondta a férfi egy nagy sóhaj kíséretében. Hazamentek. – Sokáig tart?

– Mi?

– Arra lennék kíváncsi, hogy előreláthatóan mennyi időt vesz igénybe az emésztés.

– Nem tudom megmondani. Sajnálom – mondta a lány, és ismét megcsókolták egymást. Ekkor kopogtak az ablakon. – A francba... – motyogta a lány.

– Mi lenne, ha ezt bent... – kezdte Lia.

– Megyünk már! – mondta a férfi. Bementek a házba.

– Sziasztok – köszöntötte a lány a nappaliban lévő hűgát és anyját.

– Szia – köszöntek vissza a szobában lévők.

– Két perc, és kezdhetjük! Richard, feljönnél a szobámba? – becsukta a férfi mögött az ajtót, és pakolászni kezdett, hogy leplezze idegességét.

– Hallgatlak.

– Megkérdezhetem, mi hangzott el azon a bizonyos beszélgetésen?

– Tudni szerettem volna, mi folyik köztünk. Tájékoztattam arról, hogy nem fog véget vetni a kapcsolatunknak.

– Te ezt el is hiszed? Beavattad a részletekbe?

– Milyen részletekre gondolsz? – kérdezte a férfi. A lány gondosan kerülte a férfi tekintetét. – Rám néznél végre? – emelte fel a lány állát, így kényszerítve, hogy a szemébe nézzen.

– Áhá, Suzyra gondolsz?

– Ha így hívják, akkor igen – mondta a lány, és elkapta a tekintetét, hogy a férfi még véletlenül se tudjon semmit kiolvasni a szeméből. – Mi volt még?

– Nem avattam be azokba a részletekbe, mert az csak kétőnkre tartozik. Azonkívül mindez csak most vált nyilvánvalóvá számomra, hogy ezért vagy ilyen rideg és távolságtartó velem. Ezen kívül nem volt más.

– Akkor semmiféle alkut sem kötöttetek?

– Miféle alkuról beszélsz? – Kopogtak. – Gyere! – szólt a férfi, és némán néztek egymásra.

– Elkezdhetnénk lassan, mert még lenne egy kis dolgom utána? – kérdezte Lia, de ők még mindig némán nézték egymást. – Mi folyik itt?

– Még fél perc, és lent vagyunk, rendben? – kérdezte a férfi, majd megvárta, míg kimegy a nő. – Miről is beszélsz?

– Ígértél olyasmit, hogy záros időn belül közbenjársz a békülésünk érdekében? – kérdezte a lány.

– Nem, szó volt a békülésekről, de nem ígértem ilyet. Nem hiszem, hogy bármit is tehetnék ennek érdekében.

– Jól látod. Miről is volt szó ezen téma kapcsán?

– Csak arról, hogy szeretne minél többet tenni, hogy helyreálljon a rend végre köztetek. Átmentem a vizsgán? – kérdezte a férfi, és magához vonta a lányt.

– Eddig igen, de még megbukhatsz! – figyelmeztette a lány tréfásan.

– Gyere, menjünk, mert Liának programja van utána! – lementek, és letelepedtek a nappaliban.

– Örülök, hogy így összegyűltünk végre! – kezdte Lia. Kezdjük veled! – fordult Kimhez. – Neked még két hétig tartana a szobafogságod, igaz?

– Igen, anya.

– A körülményeknek és a jó magaviseletednek köszönhetően elengedem a büntetésedet! De a mai bulira akkor sem mehatsz el!

– Igen. Köszönöm, anya! – ujjongott Kimberly.

– Te pedig... – fordult Lizhez. – Mivel az, hogy be kellett mennem a suliba, illetve az osztályfőnökid, automatikusan azt jelentené, hogy szobafogság. De mivel nálad is voltak enyhítő körülmények...

– Mint például? – kérdezte a lány kíváncsian.

– Jó magaviselet, a tanáraidnak csak jó véleményük volt. Ezért neked is ejtem a büntetést. Elég lesz a vizsga és a többi, ami elhangzott az értekezleten.

A lány sokat sejtetően a férfira nézett, aki nemet intett a fejével.

– Ami pedig az angolóráról való lógást jelenti, amit olyan szépen bevallottál, azt majd holnap megbeszéljük. Rendben?

– Igen, köszönöm – mondta a lány.

– Ja, igen, és még valami. Csak úgy tájékoztatásul közlöm veletek, egy aprócska baki, rosszaság, és az eredeti büntetés többszörösét kapjátok! Oké, egyéb hozzászólás, vélemény, kérdés, óhaj, sóhaj? – kérdezte a nő.

– Igen, nekem lenne – kezdte Kim.

– Csupa fül vagyok.

– Nem mehetnék el mégis arra a ma esti bulira?

– Nem, Kim, ma este még itthon maradsz! Akkor én most megyek a dolgomra! Richard, számíthatok rád?

– Természetesen, ne aggódj, érezd jól magad!

– Én is elmentem, majd jövök! – mondta Liz, és elindult az ajtó felé.

– Hohó, álljunk csak meg egy pillanatra! – szólt utána a férfi. – Te hova készülsz? Azt hittem, itthon maradsz velem és Kimmel?

– Ácsi, te vállaltad a bébiszitterkedést, és mivel büntetésben sem vagyok, így... – néztek kérdően Liára mindketten.

– De én azt hittem...

– Nana, ezt nem! Elég nagyok vagytok már, hogy megoldjátok a dolgaitokat!

– Mehetek? – kérdezte a lány.

– Elvileg nincs akadály, de... – kezdte a nő.

– Helyes, akkor elmentem, ne aggódj, nem maradok sokáig! – mondta Liz, és már ott is hagyta őket.

– Menj csak, ne aggódj! Minden rendben lesz! – mondta a férfi, és kitessékelte a nőt a házból.

– Rendben, de figyelj Kimre, nehogy meglógjon!

– Ne aggódj már, egy percre sem veszem le róla a szemem! Szia – mondta a férfi, majd becsukta a kocsiját, mikor beszállt a nő.

HUSZADIK FEJEZET

Pár héttel később Liz élete megoldódni látszott. Lassan, de biztosan rendeződni kezdett a kapcsolata Liával és Richarddel is. Nehezen, de elfogadta, hogy édesanyja nem feledte hőn szeretett férjét, de továbblépett. Egy másik férfi került a képbe. Megbeszélték s elfeledték Richarddel azokat a bizonyos kényes témákat. Egyre sűrűbben fordult elő, hogy a hétvégét nem Lizéknél, hanem valahol távol a világtól töltötték. De ha úgy esett, hogy mégsem, és kettesben is voltak, akkor kizárták a külvilágot. A kapcsolatuk egy felsőbb szintre lépett. Ez alatt azt kell érteni, hogy többet és mindent megbeszéltek, illetve megtörtént minden, ami egy egészséges fiatal pár kapcsolatában meg kell történjen. Elizabeth tisztázott mindenféle félreértést Mr. Edwardsszal, s kijelölt bizonyos határokat, amihez szigorúan igazodott. Tartott vele egy bizonyos távolságot. A tanár úgy próbált beilleszkedni, elfogadtatni magát, hogy a tanulókat egyenrangú félnek tekintette, s barátkozni próbált velük. Ez a taktika Richard esetében is sikeresen bevált. Hát ez az, amitől Liz távol tartotta magát. Mivel a figyelve középontjában a tanulás volt, így kevesebbet tudott találkozni Richarddel. Ezt persze mindketten nehezen viselték, de a szünetek kárpótolták őket.

Mindenki számára nehéz időszaknak bizonyult az érettségi vizsgák hosszúnak tűnő hetei, napjai és percei. Mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor kihirdették a vizsgák eredményét. Liznek egy hármasa, két ötöse és öt négyese lett. Kate-nek minden vizsgája négyesre sikerült.

Liznek is és Kate-nek is szerencséje volt, az elsőnek megjelölt intézménybe felvételt is nyertek. Nem egy egyetemre jelentkeztek, de egy városba, s így barátságuk nem korlátozódott levelezésre, illetve nem szakadt meg, mint a többséggel. A lányok még két hallgatótársukat beszervezve közösen béreltek egy kis lakást. Richard szerette volna, ha Kate és Liz hozzá

költöznek, de a lányok, és főleg Lia jobbnak látta, ha kollégiumban vagy albérletben laknak. Mivel a kollégiumban már nem jutott nekik hely, így Vickyvel és Jessicával együtt a lakásbérlet mellett döntöttek. Jessica Elizabethnek, Vicky pedig Kate-nek volt az évfolyamtársa. A négy lány remekül megértette egymást. Már a kezdet kezdetén lefektették a szabályokat. Richard remekül kijött Jessicával, de nem úgy Vickyvel. Nem tudni, miért, de nem kimondottan kedvelték egymást. Lizre tekintettel vita nem zajlott közöttük, erre gondosan ügyeltek.

Mint az egyetemisták többsége, a lányok is elhatározták, hogy keresnek munkát. Kate és Vicky egy hetilap szerkesztőségében lelték meg elhivatottságukat, értékeiket tükröző, szakmai útmutatást és gyakorlatot adó mindennapi tevékenységüket. Jessica, mivel nem tudta, mihez kezdjen magával, leginkább rövid időre szóló alkalmi munkákat keresett és vállalt. Így próbálta kideríteni, hogy melyik irányba, merre induljon a későbbiekben. Mit szeretne, illetve hol látja a jövőjét. Kate-tel és Vickyvel kezdett a szerkesztőségben, majd újságot hordott, kutyát sétáltatott és állatmenhelyen segédkezett. Később önkénteskedett különböző segélyszervezeteknél, majd rádiózott is, és még sorolhatnám. A hosszú válogatás és néze-lődés után megállapodott a segélyszervezeteknél és a rádiónál. Úgy érezte, ezekben jó, hasznos, és ami nem mellékes, szeretne is csinálni. Liz nem igazán gondolkodott rajta, milyen munkát is vállaljon. A pincérkedésben már van gyakorlata, szeretne is, és nagy mázlijára az egyetem melletti kávézóban kisegítő személyzetet keresnek.

Jelentkezett az állásra, másnap délutánra vissza is hívták interjúra, és bemutatthatta, mit is tud. Nagy izgalommal készült a megmérettetésre. Kate, mintegy háttérszurkolóként, elkísérte. A felvételi beszélgetés elég jól sikerült, de jött a gyakorlat. Nagy izgalomban, ahogy lehetett, azt úgy el is szúrta, az italt kiöntötte, egy csészét eltört. Izgult, mérges lett saját magára a kapkodása, ügyetlensége miatt, és nagyon bepöccent

arra a fiatalemberre, aki a gyakorlatot felügyelte. Pökhendi, nagyképű, megalázó, felsőbbrendű stílusban beszélt minden jelentkezővel. Normális esetben sem bírta az ilyen embereket, nemhogy egy ilyen kiélezett helyzetben. Liz, mikor végzett a feladatával, egy papírra egy telefonszámot kezdett írni, a fiatalember, akit egyébként Matthew-nak hívtak, ezt sem hagyhatta szó nélkül.

– Húha, de magabiztosak vagyunk!

Liz dühösen nézett fel rá.

– Miért is?

– Lássuk csak, mivel a gyakorlatot elszúrtad, más úton próbálkozol megszerezni ezt az állást.

A két lány döbbenet nézett egymásra, majd Liz nyugalmat és higgadságot erőltetve magára kérdezte Kate-től.

– Arra célzott, amire gondolok?

– Attól tartok, igen, de hagyd, ne válaszolj, kérlek! – igyekezett menteni a helyzetet Kate.

– Na, azt már nem! Na, ide figyelj, te anyuci kedvence... – fortyant fel a lány.

– Ne, Liz, hagyd! – csitította Kate a most már nagyon fölpörgött Lizát.

– Attól, mert te, gondolom, így szerezted az állásod, az nem jelenti azt, hogy más is ilyesmihez folyamodik! Ezt a módszert csak az ilyen öntelt, beképzelt, senkit és semmit nem tisztelő alakok választják, mint te! – emelte meg kissé a hangját a lány.

– Mi folyik itt? – szólalt meg a lány mögött a kávézó tulajdonosa, aki a felvételi beszélgetést vezette.

– Csak egy félreértést tisztáztunk – válaszolta a lány higgadtan, az idősebb férfi Matthew-ra nézett.

– A kisasszony nehezen viseli a kudarcot, és...

– Hát ez nem lehet igaz! – fortyant fel újra Liz.

– Kérem, Miss... – kezdte az idősebb férfi, és a lányra nézett.

– Thomas, Elizabeth Thomas – segítette ki a lány.

- Kérem, Miss. Thomas! Megvolt a gyakorlat?
- A lány némán bólintott, hogy igen.
- Helyes, akkor, Matthew, téged vár a munka! Önt pedig, kisasszony, majd értesítjük! – zárta le a vitát a férfi.
- Szánna rám még két percet a drága idejéből? – kérdezte a lány valamivel kedvesebben.
- Szerintem mindent megbeszéltünk – felelte az úr, és távozni készült.
- Szerintem meg nem! A többiekkel ellentétben nálam nem esett szó, hogy van-e gyakorlatom.
- Korából kifolyólag feltételeztem, hogy...
- Uramatyám, nem rokonok véletlenül? – kérdezte a lány különös mellézköngével a hangjában.
- De igen, ő a fiam! De hogy jön ez most ide?
- Értem már – jegyezte meg a lány szárazon, higgadtan hozzátette: – Erre a papírra leírtam a referenciám elérhetőségét. De nem szükséges pazarolnia az idejét, hogy utánanézz – átnyújtotta a papírt –, ezúton ugyanis visszavonnám a jelentkezésemet, ha megoldható. Nem hiszem ugyanis, hogy hatékonyan tudnék dolgozni ilyen légkörben. Engedelmével, viszontlátásra! – mondta a lány, és meg sem várta a választ, és távozott. Kate még váltott néhány szót a tulajdonossal, és barátnője után sietett.

Másnapra Richardnek és Elizabethnek úgy alakult a programja, hogy együtt tölthették a délután nagy részét és az estét. Mivel elfoglaltságuk miatt rég nem sikerült összehozniuk egy rövidke randit sem, így siettek gyorsan és pontosan odaérni a megbeszélt helyre, vagyis Lizékhez. Liz utolsó előadása kissé elhúzódott, Richard pedig hatalmas dugóba került. A lány végre hazaért, lemosta magáról az aznapi gondokat, idegeskedést, s öltözködni kezdett, mikor megérkezett Kate. Egy fürdőköpenyben indult a lány elé, aki a konyhában foglalatoskodott.

– Szia, Kate. Segíts, kérlek, nem tudom... – megtorpant. Elállt a szava, mikor észrevette az ajtóban ácsorgó Matthew-t.

– Szia, egy pillanat – hallotta a közeledő lány hangját, aki megállt az ajtóban, és figyelte, hogy bámulják egymást azok ketten.

– Mit keres itt? – fordult a barátnőjéhez Liz.

– Téged kerestem a sulinál, elkísért, hogy beszélhessen veled.

– Te nem vagy normális, Kate. Sem időm, sem kedvem nincs beszélgetni veled, s ezt te nagyon jól tudtad. Akkor miért?

– emelte meg kissé a hangját dühösen Liz, hogy túlharsogja az éppen megszólaló csengőt. Odament, és kinyitotta az ajtót. Richard érkezett meg, megcsókolta a férfit. – Helyezd magad kényelembe, kérlek, két perc, és kész vagyok. Te pedig... – fordult a másik fiatalemberhez, majd Kate-re nézett, aki kérlelőn nézett rá, miközben puszival és egy hatalmas öleléssel üdvözölte testvérét. – Áh, mindegy, nem érdekel, nincs és nem is lesz, miről beszélnünk, úgyhogy szia – mondta, és beviharzott a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Mi ez a kedélyes hangulat? – kérdezte kíváncsian Richard.

– Később elmesélem. Mi van veled? Beszéltél anyával? Mit terveztél mára? – faggatta a lány, miután bemutatta egymásnak a két férfit.

– Jól vagyok, köszönöm. Nem, és nem mondom meg.

– Naaa, ne légy már ilyen! – kérlelte tovább a lány.

– Bocs, Kate.

– Igazad van. Végül is nem tartozik rám. Megkérhetlek, hogy beszéld rá a hercegnőt, hogy legalább hallgassa meg? – s fejével Matthew felé intett.

– Nem tudom, Kate, jobb szeretnék kimaradni ebből, de meglátom, mit tehetek.

– Kate, addig éltél, ha egyszer is felhozza – lépett oda hozzájuk poénkodva Liz.

– Liz, kérlek – próbálkozott a lány újra.

– Veled még később számolok. Ne várjatok rám este! – mondta kissé komolyabban, és az ajtóhoz ment.

– Elizabeth, kérlek, ne Kate-re légy dühös, én erőltettem, hogy mindenképp beszélnem kell veled – szólalt meg végre Matthew hosszú hallgatás után. A lány vállat vont, és kiment a kocsijához. Kate kikísérte őket.

– Jó szórakozást, érezzétek jól magatokat! – köszönt el, és visszatért vendégéhez.

Richard és Elizabeth nagyon jól érezték magukat, sétáltak, moziba mentek, vacsoráztak, majd visszavonultak Richard lakásának kis magányába. Mivel Liznek másnap nem volt első órája, így a férfinál töltötte az éjszakát.

Kis idővel később Richard és egyéb személyek közbenjárásával meghallgatta Matthew-t. Pár napos gondolkodás után mégiscsak elfogadta azt az állást az egyetemi kávézóban.

Így teltek múltak dolgos napjaik és éveik. Kate és Liz sikeresen megszerezték a diplomájukat. Liz idővel kimondta végre Richardnek a boldogító IGEN-t.